

தானே யெழுதிய தன்சரிதை

— மூன்றாம் பகுதி —

ரைவதக கிரி யாத்திரை

அடியேன் சிசுபாலவத மஹா காவ்யமென்கிற மாக காவியம் வாசிக்கும் போது அதில் நான்காவது ஸர்க்கத்தில் ரைவதக கிரி வர்ணனம் வெகு அற்புத மாக நிகழ்வதை மகிழ்ந்து வாசித்துக்கொண்டிருந்தேன்; அதில் பத்தாவது சுலோகம்

“ முदे ஸுரரீரமரேஸுமேரானிய யஸ்யோபிதஸ்ய ஸுஜை: |

भवन्ति नोहामगिरां कवीनाम् उच्छ्रायसौन्दर्यगुणा मृषोद्या: ||

முதே முராரே ரமரைஸ் ஸுமேரோ ரானிய யஸ்யோ பசிதஸ்ய ச்ருங்கை:

பவந்தி நோத்தாமகிராம் கவீநாம் உச்ச்ராய ஸௌந்தர்யகுணா ம்ருஷோத்யா:”

என்பது. கண்ணபிரானுடைய ஸந்தோஷத்தின் பொருட்டுத் தேவர்களால் மேரு மலையின் சிகரங்களைக் கொணர்ந்து அபிவிருத்தி செய்யப்பட்டதான ரைவதக மலையின் உயர்த்தியையும் அழகையும் வருணிக்கிற கவிவாக்குக்கள் பொய்யுரை யாகமாட்டா வென்பது இந்தச் சுலோகத்தின் கருத்து. கவிகள் எதைப் பேசினாலும் அதிசயோக்தி யலங்காரத்தில் வைத்துப் பேசுவது இயல்பாதலால் இல்லாததை ஏறிட்டுச் சொல்லுகிறார்களென்னுங் காரணத்தினால், பொய் சொல்லுகிறவர்க ளென்கிற அபக்க்யாதி பெரும்பாலும் கவிகளுக்கெல்லா முண்டு; ஆனால் ரைவதக பாவத விஷயத்தில் மட்டும் அந்த அபக்க்யாதிக்கு அவகாசமே கிடையாது; கவிகள் ஸத்யவாதிகளே யொழிய அஸத்தியவாதிகளல்லர் என்று இந்தச் சுலோகத்தில் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்தச் சுலோகத்தின் வியாக்கியானத்தில் மல்லினாதர் “मेरुशृङ्गासम्बन्धेऽपि सम्बन्धकथनादतिशयोक्ति:” என்றெழுதி முடித்திருக்கிறார், ஸ்வபாவோக்தி யலங்காரமென்று எழுதாமல் அதிசயோக்தி யலங்காரமென்றே எழுதிவைத்தார். அதிசயோக்திக்கு ஆஸ்பதயில்லை என்று மூலத்தில் முக்த கண்ட மாகச் சொல்லப்பட்டிருக்க, அவ்விடத்திலேயே அதிசயோக்தியென்று எழுதி வைப்பது பொருந்துமோவென்று வித்யார்த்தி தசையில் விசாரம் செய்துகொண்டிருந்தேன். மலையின் உயர்த்தியைப்பற்றியும் அழகு முதலிய குணங்களைப்பற்றியும் அதிசயோக்திக்கு இடமில்லை யென்பது மூலகாரருடைய அபிப்பிராயம். மேரு பர்வதத்திலிருந்து சிகரங்களைக் கொணர்ந்து அபிவிருத்தி செய்ததாகச் சொல்லப் பட்ட விஷயம் இல்லாததைச் சொல்லுவதே யாதலால் இந்த அம்சத்தில் அதிச யோக்தி யென்றது பொருந்தும் என்று பண்டிதர்கள் ஸமாதானம் சொல்லு வார்கள். அது நிற்க. அந்த ரைவதக மலையைப்பற்றி விசேஷ வர்ணனைகளை அற்புதமாக வாசித்தபோது, இந்த மலை வாஸ்தவமாக பூலோகத்திலுள்ளதானால் அங்கே சென்று இதை அவசியம் நாம் கண்டு களிக்கவேண்டுமென்று ஆசை கிளர்ந்தது. மாககாவியம் வாசித்து முடித்தபிறகு கூட நெடுநாள்வரையில் இந்த மனோரதம் நெஞ்சில் ஒரு பக்கத்தில் அபிரமிதமாக இருந்துகொண்டே யிருந்தது.

ரைவதக பர்வதமென்பது குஜராத் மண்டலத்தில் [குர்ஜரதேசத்தில்] ஜுநாகட் என்கிற ஸ்டேஷனுக்கருகில் உள்ளது. பரபாஸ கேஷத்திரம் போகிற வழியிலுள்ளதென்று கொள்க. அந்த தேசத்தார்களால் கிநார் என்று வழங்கப் படுகிற அந்த மலையின்மேல் வெகுதூரத்திற்கப்பால் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவ மந்திர முள்ளது. அதற்கு பத்தடி (पाथरचट्टी) யென்று பெயர். அவ்விடத்தில் ஒரு ஸம்ப்ரோக்ஷணம் செய்ய ப்ராப்தமாயிற்று. அஸ்மதாசார்யரான ஸ்ரீகாதிஸ்வாமி யின் திருவடி ஸம்பந்திகள் அந்த ஸ்தானத்திற்கு அத்யக்ஷர்களாதலால் அவர்கள்

ஸ்ரீஸ்வாமியை அவ்விட மெழுந்தருளப் பார்த்தித்திருந்தார்கள். ஸ்வாமி அப்போது மார்வாடப் பரந்தத்தில் பெரிய ஜைத்ரயாத்ரை செய்து கொண்டிருந்தபடியால் அங்கே யெழுந்தருள ஸௌகரியப்படாமல் அடியேனுக்கு ஸ்ரீமுக மதுக்ரஹித் தருளினார்—‘தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதி அர்ச்சகருடனும் நாலேந்து வைதிகஸ்வாமி களுடனும் அங்கே நீ சென்று அந்த ஸம்ப்ரோக்ஷணத்தைப் பூர்த்திசெய்வித்து வருவது’ என்று நியமித்தருளியிருந்தார். தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதியில் உயர்ந்த அர்ச்சகராக இம்றைக்கும் ஸேவை ஸாதித்துக்கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீநிவாஸ பட்டரையும் நமது பாடசாலையில் உபயவேத நிர்வாஹகர்களா யிருப்பவர்களையும் இரண்டொரு பரிசாரகர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு அவ்விடம் செல்ல நேர்ந்தது. பாம்பே, அஹமதாபாத், ராஜகோட், ஜைடல்ஸர் முதலான விடங்களைக் கடந்து வெகுதூரத்திற்கப்பால் போகவேண்டியதாயிற்று. ஸ்ரீகாதிஸ்வாமி அடியோங்க ளுடைய வருகையைப்பற்றி முன்னொடியே ஆங்காங்குத் தெரிவித்தருளியிருந்தபடியால் எங்கும் விசேஷமாக உபசரிக்கப்பெற்று (கிரீநாள் என்றி) ரைவதக பர்வதத்தின் அடிவாரம் சென்று சேர்ந்தோம். மாலை நான்கு மணிக்கு மலையேற ஆரம்பித் தோம். மலைப்படிகளின் அழகு வாசாமகோசரம். மேடுள்ள மில்லாமல் ஸமீதியில் அகலமான படிகள் பல்லாயிரக் கணக்கிலுள்ளன. அப்போது வயது முப்பதுக்கு ஸந்நிஹிதமாகையால் சிரமமென்பது அடியோடு தோன்றாமல் வெகு உத்ஸாஹ மாக நடந்து செல்லுகிறபடி. ஆறுமணிக்கு சந்திரோதயமாக ஆச்சரியமான நிலா ஒளிர்கின்றது. போகப்போக வழி மாளவேயில்லை. இரவு பதினொருமணியாகியும் குறிப்பிட்ட ஸ்தலம் வரவில்லை. ஏகாகாரமாக ஏழுமணிகாலம் ஏற்றமாகவே நடந்த படியால் சிரமம் தோன்றத் தொடங்கியது. இடையில் இளைப்பாற முடியாதபடி அன்றிரவே அந்த பந்தர்சட்டி ஸ்தானம் சேரவேண்டிய அவசியமிருந்தது. வெகு சிரமத்தோடு சென்றுகொண்டிருக்கையில் மிகப் பெரிய கோவிலும் ப்ராகார கோபுர மண்டபாதிகளும் தென்பட்டன. அவற்றைக் கண்டவுடனே “सन्धे प्रासादस्य तं देशम्—मन्थे प्राप्यतांस् ஸம் தம் தேசம்” என்றப்போலே நினைத்து ஆனந்த மாக அந்தக் கோவில் வாசலுக்குப் போனதும் “இதுவொரு ஜைநமந்திரம்; இதுவன்று ப்ராயஸ்தலம்; இன்னும் இரண்டு மூன்று மணிகாலம் நடந்து சென்றே அந்த ஸ்தானம் சேரவேணும்” என்றார்கள். அச்சொல் செவிப்பட்ட வுடனே அசக்தி அதிகரிக்கத் தொடங்கிற்று; கால் விழுந்திட்டது. ஆனாலும் சென்று சேர்ந்தாகவேண்டும்; ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தை யதுஸந்தித்துக் கொண்டே நடந்துசெல்ல வாரம்பித்தோம். அப்ர ராத்ரியில் குறிப்பிட்டவிடத்தை யடையலானோம்.

அவ்விடம் ஏகாந்த ப்ரதேசமாய் அதிரமணீய ஸ்தலமாயிருந்தது. நீர்வாய்ப் பும் கிழல்வாய்ப்பும் வருணிக்க முடியாததே. அங்கே வடதேசத்துப் பண்டிதர்கள் இருபது முப்பதுபேர்கள் இதம்பரமாக வந்திருந்தார்கள். மூன்றுநாள் அங்கே தங்கியிருக்க நேர்ந்தது. அப்போதைய ஆனந்தாதுபவம் முப்பத்தைந்து வருஷ மாலும் அடியேனுக்கு தினப்படியாக நினைவுக்கு வருவதுண்டு. அடிக்கடி இங்கு வரவேணுமென்று அப்போது உத்கண்டை யுண்டாயிற்று. ஆனாலும் மறுமுறை அங்குச் செல்ல நேர்படவில்லை. அதுநிற்க. அங்கிருந்து திரும்புகையில் ப்ரபால ஷேத்திரம் ஸேவிக்கவும், கூடவந்தவர்களின் திருப்திக்காக வடகாட்டிலுள்ள ஸகல ஷேத்ர தீர்த்தங்களையும் ஸேவிக்கவும் குதாஹலமுண்டாயிற்று. ப்ரபால ஷேத்திரத்திற்குப் போகும் வழியில் குராஸா என்பது ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்தான விசேஷம். ‘துஸாஸா’ என்னும் ஸ்டேஷனிலிருந்து இரண்டொருமைல் தூரத்தி லுள்ளது அது. அங்கிருந்து ஒரு உத்தராதி ஸந்நியாஸி ரைவதக பர்வதத்திற்கு வந்திருந்தவர் குராஸாவுக்கு அவசியம் வந்து போகவேணுமென்று அழைத்ததால் அவ்விடம் போக நேர்ந்தது. அவ்விடத்திய ஒரு ஆனந்தச் செய்தியை எழுது வதற்காகவே இவ்வளவும் அவதாரிகையாக எழுதிற்றென்று கொள்ளலாம்.

அவ்விடத்தில் த்ரிதண்ட, ரகுநாதஸ்வாமி என்பவர் என்பது வயது உள்ளவர் மடாதிபதியாக இருக்கிறார். இவர் இளமையில் ஸ்மார்த்தராக இருந்தவர். ஒருஸமயம் இவர் ப்ருந்தாவனம் போனபோது அங்கே கீர்த்திமூர்த்தியான கோவர்த்தனம் (ஆத்ய) ரங்காசாரிய ஸ்வாமியின் பகவத் விஷய ப்ரவசுர கோஷ்டியில் யாத்ருச்சிகமாக ஒருவேளை அந்வயித்திருந்து அன்றே அந்த ஸ்வாமியின் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்து ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயஸ்தரானார். அந்த ஸ்வாமி முழுக்ஷாப்படி ஸ்ரீ வசுநபூஷணம் முதலான ஏழுமட்டு ரஹஸ்யங்களை வடதேசத்தார்க்கு உபயோகப்படுத்தும்படி ஸம்ஸ்க்ருதத்திலும் ஹிந்தியிலும் வசனரூபமாக அநுவாதம் செய்தருளி ஸ்வசிஷ்யர்கள் பலர்க்கு உபதேசித்துக் கொண்டிருந்தபடியால் இந்த ரகுநாதபண்டிதரும் அந்த உபதேசங்களைப் பெற்று, ஸ்வயம் சிறந்த வித்வானாகையாலே உத்தீர்ணதிகாரியாகவு யிருந்தார். கோவர்த்தனம் ஸ்வாமி திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினபிறகு இவர் உத்தமாச்ரம ஸ்வீகாரம் செய்துகொண்டு குராஸாவில் ஸ்தாநபதியாக அமர்ந்தார். நான் குராஸாவுக்குப் போயிருந்த ஸமயம் இவர் பக்ஷவாதத்தினால் சிரமப்பட்டுக்கொண்டு படுக்கையாகவே யிருந்தார். மஹாதனிக ராகையாலே 25 ரூ. 35 ரூ. 50 ரூ. 60 ரூ. இப்படியாகப் பணத்தை வைத்துப் பல முடிப்புகள் கட்டித் தலையணையின்கீழும் மெத்தையின்கீழும் மறைத்து வைத்துக் கொண்டிருந்து ஸத்பாத்ரங்களில் விநியோகித்து வருவர். சிறிதும் எழுந்திருக்க முடியாதபடி சயனமாகவே யிருந்துவருகிறார்.

அவ்விடம் நான் வந்திருப்பதையறிந்து அருகே வரவழைத்து ஒரு நாற்காலியில் என்னை உட்காரச்செய்து குசலப்ரச்சங்கங்கள் பண்ணிப் பிறகு தம்முடைய பூர்வ வ்ருத்தங்களை யெல்லாம் சொல்லி, ரஹஸ்ய வாக்யங்களில் சுடினமான விடங்களை யெடுத்துக் கேள்வி கேட்பர்; விசதமாக பதில் சொன்னவாறே படுக்கையில் மறைத்து வைத்திருக்கும் பண முடிப்புகளில் ஒன்றையெடுத்து ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருக்கிக்கொண்டே கொடுப்பர்; மறுபடியும் ஒரு கேள்வி கேட்பர்; பதில் பெற்றவாறே மற்றொரு பண முடிப்பையெடுத்துத் தருவர். இப்படியாக அவர் தாம் சயனத்தில் சேமித்து வைத்திருந்த பண முடிப்புகளையெல்லாம் கொடுத்தாய் விட்டது. ப்ரபாஸதீர்த்தம் சென்று ஸேவித்து விட்டு மறுபடியும் இவ்விடம் வந்தே போகவேணுமென்று நிர்ப்பந்தித்தார். அப்படியேயென்று சொல்லிப் புறப்பட்டுப்போய் ப்ரபாஸதீர்த்தத்தில் இரண்டுநாள் இருந்து விட்டுத் திரும்பி வருகையில் அந்த மடாதிபதி மஹந்த் ஆசார்யன் திருவடி சேர்ந்து விட்டதாக ஸ்டேஷனிலேயே தெரியவந்து திரும்பி விட்டோம். ஸம்பிரதாயத்தில் அந்த மடாதிபதிக்கு இருந்த தெளிந்த ஞானம் மிகமிக வியக்கத்தக்கதாயிருந்தது. த்ராவிட பாஷாகந்தமும் தெரியாதவர்களுக்கு த்ராவிட வேதாந்த ஸம்பிரதாயார்த் தங்களை ஸ்ரீ கோவர்த்தனம் ஸ்வாமி தெளிய வுணர்த்தியிருந்த வைகரி விலக்ஷண பகவத் ஸங்கல்பத்தினுமைந்தது என்றே சொல்லத்தக்கது. கோவர்த்தனம் ஸ்வாமி திருவடிகளில் ஸாக்ஷாத்தாக ஆச்ரயித்துக் காலக்ஷேபம் செய்தவர்கள் நூற்றுக்கணக்கான பண்டிதர்களென்று கேள்வி. அன்னவர்களில் ஏழுமட்டு பண்டிதர்களோடு நெருங்கி ஸம்பாஷிக்க எனக்கு நேர்ந்ததுண்டு. கருடத்வஜாசாரி யென்கிற வொரு ப்ரஹ்மசாரி தொண்ணூறு வயதுள்ளவர் அந்த யாத்நிரையில் ஓரிடத்தில் ஸ்நேஹமானார். அவர்க்கு, பகவத் விஷயத்திலும் ரஹஸ்ய க்ரந்தங் களிலுமிருந்த பாண்டித்யம் தென்னுட்டில் ஒருவர்க்கு மிருந்ததில்லையென்று திடமாகச் சொல்லலாம். உத்தராதிகளெனப்படுகிற வடதேசத்தார் ஸந்தியாவந்தனம் செய்வதில்லை, மாதாபித்ருச்ரர்த்தங்களையும் பண்ணுவதில்லை என்று நம் தேசத் தவர்கள் பழித்துக் கொண்டிருப்பர்கள். அவர்களில் பலர் ஜன்மஸித்தமான ஆசார்யபக்தி பாகவதபக்தி முதலியவற்றால் ஸித்தி பெற்றிருக்கிற வாத்மநிகரற்றது. ப்ராஸங்கமானவிது நிற்க.

குராஸா மஹந்த் பாகவதாசாரி

கீழே ப்ரஸ்தானித்த குராஸா என்கிற ஸ்தானத்தில் இப் போது ஸ்வாமி பதவியை வஹிக்குமவர் பாகவதாசாரி யென்பவர். இவர் ஸ்ரீ காதி ஸ்வாமியின் தக்ஷிண திவ்ய தேச யாத்திரையில் பத்து மாஸ காலம் கூடவே யிருந்து என்னிடத்தில் வேதாந்த ப்ர கரணம் வாசித்தவர். இவர் அங்கு ஸ்தாநபதியாக அமர்ந்து இருபத்தைந்து வருஷமா கிறது. ஸம்ப்ரதாய ப்ரசாரத் தில் ஊற்றியின்றிக்கே ஒரு வாறு இருந்து வருகிறார்.

இவ்விடத்திலிருந்து த்வார கைக்குச் சென்று ஸேவித்து வருவது எளிதேயாயினும்

அந்த ஸமயம் எமக்கு த்வாரகா யாத்திரை ப்ராப்தமாகவில்லை த்வாரகா கேஷத் திரம் இப்போது அடியோடு கிடையாதென்று சிலரும், அது கடலில் மூழ்கிப் போய்விட்டதென்று சிலரும் பொய்யாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்ததை மெய்யென்று நம்பியதனால் அப்போது அவ்விடம் போகாமலே திரும்பினோம். பிறகு எட்டு பர்யாயம் த்வாரகை சென்று ஸேவித்துவர ப்ராப்தமாயிற்று. த்வாரகை கிடையா தென்றோ கடலில் மூழ்கிவிட்டதென்றோ சொல்லுவது மிகவும் தவறு. எளிதாகச் சென்று ஸேவிக்கக் கூடியதாகவே இத்தலம் விளங்குகின்றது. கோமதி த்வாரகை யென்றும், பேடத்வாரகை யென்றும், டாகோர் த்வாரகையென்றும், ஸுதாமாபுரி த்வாரகையென்றும், ஸ்ரீநாத த்வாரகையென்றும் ஐந்து த்வாரகைகள் சொல்லு கிறார்கள். இவ்வைந்து த்வாரகைகளையும் அநாயாஸமாகவும் ஆச்சரியமாகவும் ஸேவிப்பதற்கு ஸௌகரியம் வெகு நன்றாகவுண்டு. இவற்றுள் முதல்தான கோமதி த்வாரகை யென்னுமிடமே முக்கியமான த்வாரகையாகும். “சூட்டுயர் மாடங்கள் குழந்து தோன்றும் துவராபதிக்கு என்னை யுய்த்திடுமின்” என்று ஆண்டாளும் “மதிள்துவராபதியும்” என்று பெரியாழ்வாரும் மங்களா சாஸனம் செய்தருளிய தலம் கோமதி த்வாரகை யென்பதேயாம். ஸன்னிதியின் பரிஸரத்தில் கோமதிநதி கடலோடு ஸங்கமமாகிப் பெருகுவதனால் இந்த கேஷத்திரம் கோமதி த்வாரகையென்றே வழங்கப்பட்டு வருகிறது. அங்கு ஸன்னிதியின் ஸங்கிவேசம் வெகு அற்புதமானது. காணக் கண்ணுயிரம் வேணும். ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீக்ருஷ்ண பரமாத்மா எழுந்தருளியிருந்த தலம் இதுவேயென்று மனம் தேறும்படியான ஸங்கிவேசம் அமைந்துள்ளது. இவ்விடத்தில் ரைஸ்ஸ்டேஷனுக்கும் பெருமாள் ஸங்கி திக்கும் இடையில் ‘தோதாத்ரிமடம்’ என்று ப்ரஸித்தமான ஒரு பெரிய தோட்ட மிருக்கிறது. அங்கே தேசாந்தரி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு வாஸ்யோக்யமான விடுதி கள் வெகு ரமணியங்களாக இருக்கின்றன. நல்ல தீர்த்தம் கிடைப்பதொன்றே இவ்விடத்தில் அரிது. இத்தலத்தைவிட டாகோர்த்வாரகையும் ஸ்ரீநாதத்வாரகையும் ஸகலவித ஸௌகரியங்களும் நன்கு பொருந்திய ஸ்தல விசேஷங்கள். அவ்விடங் களிலேயே நித்யவாஸம் செய்யவும் குதாஹலமுண்டாகும். டாகோர்த்வாரகாப் ரார்த்தத்தில் ‘வடநாடு’ என்றொரு ஊர் உள்ளது. இவ்விடத்தில் வெகு காலமாகவே ஸம்ஸ்க்ருத பாடசாலை யொன்றுண்டு. அதன் மூலமாக ஸம்ஸ்க்ருதம்ப்பீன்று

உத்தீர்ணர்களான பண்டிதர்கள் அந்த ப்ராந்தத்தில் பலர் காணப்படுவார்கள். அவர்கள் பெரும்பாலும் ஸ்வாமிநாராயண ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களென்று வழங்கப்படுகிறார்கள். மே இரண்டாம் பகுதியில் பக்கம் 138ல் ஸேவை ஸாதிக்கின்ற ஸ்ரீ மதுபயவே வித்வத் ஸார்வபௌம. (ஸ்ரீரங்கம்) எம்பார் க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி இந்த வடதாலில் பல ஸம்வத்ஸரங்கள் எழுந்தருளியிருந்து சாஸ்த்ர ப்ரவசனம் செய்து பலபேர்களை உத்தீர்ணர்களாக ஆக்கினதும்ல்லாமல் பல பைக்ரந்தங்களை ஸ்வயமெழுதியும் வியாக்ஷயானங்கள் ஸாதித்தும் ஜீர்ணோத்தாரணங்கள் செய்தும் தேவநாகராகூரத்தில் முத்ரணம் செய்வித்தருளியிருக்கிறார். அவை யெல்லாம் அதிமாதுஷ்க்ருத்யமாகவே காணப்படும். அந்த ஸ்வாமியின் ஸ்தானத்தில் இப்போது ஸ்ரீ உவே. திருநாங்கூர் பிரதிவாதிபயங்கரம் [சின்ன க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமியின் மூத்த திருக்குமாரர்] அண்ணங்கராசாரியர் அமர்ந்திருந்து பாடப் ப்ரவசனங்கள் செய்து வருகிறார். க்ரந்த ப்ரணயம் முத்ரணதிகளும் சிறப்பாகச் செய்து வருகிறார். ஆளவந்தாரருளிச்செய்த ஸித்தித்ரயத்திற்குச் சிறந்த வியாக்ஷியான மெழுதி வெளியிட்டிருப்பவர் இவரே. இவர் நியாய வேதாந்தங்களில் ஆழ்ந்த ப்ராஜ்ஞை யுடையவர். இதை யிங்கு ப்ராஸங்கிகமாகத் தெரிவித்துக் கொண்டபடி.

குஜராத் தேசமென்றும் ஸௌராஷ்ட்ரப்ராந்தமென்றும் வழங்கப்படுகிற

ஸ்ரீமத் திருமலை அனந்தாண் பிள்ளை (திருநாராயண புரம்) அக்காரக்கனி ராமாதுஜாசார்ய ஸ்வாமியும் பாஷ்யகாராசார்ய ஸ்வாமியும் (வெகுண்டவாஸிகள்)

அஹமதாபாத் பரிஸரத்தில் பல பகுதிகளில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயஸ்தர்களான அந்நாட்டினர் மலிந்திருப்பதை அந்தயாத்திரையில் கண்டு மிக வுகப்பும் வியப்புமடைந்தேன். திருநாராயண புரத்திலெழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமத் திருமலை அனந்தாண் பிள்ளை அக்காரக்கனி பாஷ்யகாராசார்ய ஸ்வாமி, ராமாதுஜாசார்ய ஸ்வாமியென ஐற இரு ஸஹோதரர்கள் இந்த ப்ராந்தத்தில் எழுந்தருளி ஸம்ப்ரதாய ப்ரசாரத்தை வெகு சிறப்பாகச் செய்தருளினதன் பலனாக இந்த ஸௌராஷ்ட்ர மண்டலத்தில் பலவாயிரக் கணக்கான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அபி யுருத்தியடைந்திருக்கிறார்கள். மேலே ப்ராஸ்தாபித்த அக்காரக்கனி ராமாதுஜாசார்ய ஸ்வாமி அடியேன் டைய ஜ்யேஷ்ட ஜாமாதாவின் திருத்தப்பலுராவர். அந்த ஸ்வாமி உபயயேதாந்த விசாரதராக எழுந்தருளியிருந்து ஜ்யேஷ்டப்ராதா

வுடன் வடதேச யாத்திரையாகப் புறப்பட்டு மார்க்கக்ரமத்தில் உஜ்ஜயினிக்கு எழுந்தருளி அங்கே ஸம்ப்ரதாயார்த்த ப்ரவசனங்கள்செய்தருளினபோது அங் குள்ளார் பலர் ஈடுபட்டு ஆசிரியித்து ஆதரிக்கத் தொடங்கினார்கள். அன்னவர் சனில் இப்போது ப்ரஸீத்யெபுடன் விளங்குமவர் கருடத்வஜாசாரியென்பவர்.

உஜ்ஜயினி ராமகாட் ராமாதுஜகூடம்
மஹந்த் கருடத்வஜாசாரி

இவர் அக்காரகணி ஸ்வாமியின் பரபக்ருபைக்குப் பாத்ரபூதாதி அவ்விடத்தில் சிப்ராநதிக்கரையில் நிகப்பெரிய ராமாதுஜகூடம் ஏற் படுத்தி அப்பாகதர்களை ஆதரித்து வருகிறார். அக்காரக்கணி ஸ்வா மிக்கு முன்பு, தீர்த்தமூர்த்தியான திருப்பதி புரிசை ஸ்ரீரங்காசார்ய ஸ்வாமி முசலான் சில மஹான் களும் குர்ஜர தேசத்திற்கெழுந் தருளி ஸம்ப்ரதாயப்ரசாரம் செய் தருளியிருந்தாலும் இந்த ஸ்வா மியே விசிஷ்ய பலபல நகரங்களை யும் க்ராமங்களையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ மயமாக ஆக்கினவர். இந்த ப்ரந் தங்களிலுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர் களின் ஆசார்ய பக்திச்செல்வம் அப்ரமேயமானது.

அடியேனுடைய ரைவதகபர்வத யாத்திரையானது அந்த ஸமயம் வெகு சிறப்பாக நடைபெற்றது. உத்தேச்யமாகக் கொண்ட ஸம்ப் ரோக்ஷண கார்யத்தை முடித்துக் கொண்டு பதினைந்து நாளில் ஸ்வஸ் தானம் திரும்ப வேணுமென்கிற மனோரதத்துடன் புறப்பட்டது.

ஆனால் இரண்டு மாதகாலம் வடநாடு முழுவதும் அப்போது யாத்திரை செய்து ஆனந்திக்கப் ப்ராப்தமாயிற்று. த்வாரகை, சித்ரகூடம், பதரிகாச்ரமம் ஆகிய மூன்று ஸ்தலங்கள் தவிர மற்றெல்லா ஸ்தலங் களிலும் அப்போது யாத்திரை நடந்தது. அந்த ஸமயத்தில், வடநாட்டுக்கு வருஷத் தோறும் இரண்டொரு மாஸ காலமாவது வந்து ஆங்காங்கு கேஷத்ர தீர்த்தங்களை ஸேனிக்க வேணுமென்கிற குதாஹஸமுண்டாயிற்று. இந்த மனோரதம் வருஷத் தோறும் நிறைவேறுவிடிலும் இரண்டு வருஷங்களுக்கொருமுறை தவறாமல் நிறை வேறி வருகிறது. கீழ் இரண்டாம் பகுதியில் (பக்கம் 88ல்) விஜ்ஞாபனம் செய் திருப்பதை மறுபடியும் அதுவதிக்கிறேன்—“இந்தத் தன்சரிதை யெழுதுகிற ஸம யம் வரையில் அடியேனுக்கு பதரிகாச்ரம யாத்திரை மூன்று பர்யாயமும் ஹரித்வார ஹ்ருஷீகேசம் வரையில் யாத்திரை பத்தொன்பது பர்யாயமும் ப்ராப்தமாகி யிருக் கிறது” என்று. எப்பெருமானுடைய ஸங்கல்பத்தினால் இனியும் யாத்திரை ப்ராப்தமாலால் அது இருபதாவதாகும். நடந்த பத்தொன்பது யாத்திரைகளில் ஐந்த பர்யாயம் வெகு சிறப்பாகவும் அத்யந்தம் உத்ஸாஹமாகவும் பரமானந்தமாக வும் நடைபெற்றது. அவற்றுள் ரைவதகபர்வத யாத்திரையென்று கீழே ப்ரஸ் தாபித்ததான் முதலது. மற்ற நான்கு யாத்திரைகளில் முதல் மூன்று யாத்திரை

களிலும் பதரிகாச் சரமம்வரைக்கும் சென்று ஸேவித்தவர ப்ராப்தமாயிற்று. கடைசி யாத்திரைதான் ஸப்தபுண்யபுரீவாக்யஜ்ஞ யாத்திரையென்று ப்ராஸித்தமின பவித்ர யாத்திரை. அதில் என்னோடு கூடவந்தவர்கள் பலர் வதரி வணங்கி வந்தார் கள். சிற்சில.

திவ்ய ப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையுரை யெழுதியது

காலாயிர திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்குப் பூர்வாசாரியர்களின் வியாக்நியானங்கள் தேனும் பாஷு மழுகுமாக இருந்தாலும் அவற்றை யதிகரிப்பதற்கு அனேக யோக்யதைகள் வேண்டியிருப்பதாலும், ஆசார்ய ஸங்கிதியில் பலகாலம் துவண்டு கேட்டறிய வேண்டியிருப்பதாலும் திவ்யப்ரபந்தார்த்த விசேஷங்களைத் தெரிந்து கொண்டு ஆனந்திக்கும் பாக்கியத்தைப் பலர் இழக்கவேண்டி யிருக்கிறதென்று கண்ட வடியேன், பூர்வாசார்ய வியாக்நியானங்களைத் தழுவி எளியதெளிய நடை யில் திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை யென்கிற உரையை யெழுதவேணுமென்று பத்தொன்பதாவது வயதிலேயே ஆசைகொண்டேன். முதன்முதலாக இராமாநுச துற்றந்தாதிக்கு எழுதி வெளியிட்டேன். அதைக் கண்ணுற்ற மஹான்கள் பலரும் “இக்காலத்திற்கு அவச்யமான பணியே யிது; இங்ஙனமே நாக்ரபிரத் திற்கும் உரை அமைந்தால் அது விலக்ஷணமான லோகோபகாரமாகும்” என்று தெரிவிக்கவே, திருப்பல்லாண்டு தொடங்கி க்ரமேண ஸகல திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கும் எழுதி மாதாந்த ஸஞ்சிகையாக வெளியிட்டுவரத் தொடங்கினேன். மிக விரிவாக எழுதினால் அச்சிடுவதில் சிரமமேற்படுமென்று கருதி முதலில் சிறிது சுருக்கமாக வெழுதி அதாவது, பதவுரையும் பொழிப்புரையுமாக வெழுதி வெளியிட்டுவந்தேன். சென்னையில் பந்தர் தெருவில் பிரபல வாழைப்பழ வியாபாரிகளான ஸ்ரீமான் கள் M. R. கோவிந்தஸாயி நாயுடு, கண்ணைய நாயுடு என்கிற ஸதேஹா தார்களிருவர், மாதாந்த ஸஞ்சிகையாக வெளிவந்து கொண்டிருக்கு மிவ்வுரையை சந்தாதாரர்க ளான முறையில் வாங்கி வாசித்துவந்தவர்கள் ‘இவ்வுரை இப்படி சுருக்கமாக வன்றிக்கே விரிவாக அமையும்படி பிரார்த்திக்கவேண்டும்’ என்றுகொண்டு காஞ்சிக்கு நேரில் வந்து “இந்த திவ்யார்த்த தீபிகையை அச்சிடுவ் கைங்கரியத்தை அடியோங்கள் பொறுப்பாக ஏற்றுக்கொள்ளுகிறோம்; ஸ்வாயிக்கு எவ்வளவு விரி வாக எழுதலாமென்று திருவுள்ளமுண்டோ, அவ்வளவும் விரிவாக எழுதியனுப்பிக் கொண்டே யிருந்தால் தாமதமின்றி அச்சிடுவித்து மாதாந்த ஸஞ்சிகையாகவே வெளியிட்டு வருகிறோம்; இந்த வேண்டுகோளை அவசியம் பூர்த்திசெய்தருள வேணும்” என்று வேண்டிக்கொண்டார்கள். அப்போது முதலாயிரத்திற்கு தீபிகையுரை முடிந்திருக்கிறது. ஆயினும் மறுபடியும் திருப்பல்லாண்டு தொடங்கியே விரிவாக எழுதித் தரவேணுமென்று அவர்கள் கோரினபடியால் அப்படியே எழுதித்தர இசைந்து இரவும் பகலும் அதுவே பணியாகத் தொண்டுசெய்து வந் தேன். மாதந்தோறும் தவறாமல் நூறு பக்கங்கள்கொண்ட ஸஞ்சிகையொன்று ‘திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்ததீபிகை’ என்னும் பெயரினால் வெளிவந்து 1930-ஆம் வருஷத்தில் திருவாய்மொழியாயிரம் தவிர மற்ற மூவாயிரத்திற்கும் தீபிகையுரை அச்சாகி முடிவுபெற்றது.

தீபிகையுரை யெழுதும்போது வேறு பல கார்ய விசேஷங்களினால் சில ஸமயம் என்னால் காலதாமத மேற்படும். அப்படிப்பட்ட ஸமயங்களில் மேலே ப்ரஸ்தாபித்த M. R. நாயுடு அவர்கள் தபால்மேல் தபாலாக எழுதியும் தந்தி கொடுத்தும் நேரில் புறப்பட்டு வந்தும் “தாமதம் செய்தாலெப்படி? மாதந்தோறும் தவறுது ஸஞ்சிகை வெளிவந்தாகவேண்டுமே” என்று விரைவுறுத்தி வந்தசூ லேயே இந்த திவ்யார்த்த தீபிகையுரை இடைபூரின்றியும் துரிதமாகவும் முடிவு பெற்றது. மூவாயிரத்திற்கு உரை வெளியிட்டு முடித்தபிறகு, திருவாய்மொழிக்கு

இங்ஙனே எழுதலாமா வேண்டாமா வென்கிற ஆலோசனையினால் இடையில் எழுதத் தடைப்பட்டிருந்தது. திருவாய்மொழிக்குப் பல வியாக்கியானங்கள் அவதரித்திருப்பதால் நம்முடைய தீபிகையுரை வேண்டாமென்று எண்ணி கிறுத்தப்பட்டிருந்தது. அப்போது பல திசைகளிலிருந்தும் பலபல ஆப்தர்கள் “திருவாய்மொழிக்குத்தான் முக்கியமாகத் தீபிகையுரை அமையவேண்டும்” என்று கடிதங்கள் எழுதியும் நேரில் தெரிவித்தும் அபிரிவேசாதிசயத்தைக் காட்டினபடியால் பிறகு திருவாய்மொழிக்கும் திவ்யார்த்ததீபிகையுரை யெழுதி முடித்து வெளியிடப்பட்டது. முதலாயிம், பெரிய திருமொழியாயிரம், இயற்பா ஆயிரம் ஆகிய மூவாயிரத்திற்கும் திவ்யார்த்த தீபிகையுரை தோன்றியவாற்றை நினைக்கும்போது மிகுந்த வியப்பு உண்டாகிறது. அதே ஸமயத்தில்தான் வேதாத்யயனம் செய்ய ஆரம்பித்து அது தீவ்ரமாக நடந்துகொண்டிருக்கிறது. முற்பகல் முழுவதும் வேத சிந்தனையாயிருக்கும். பிற்பகலிலும் இரவிலும் திவ்யார்த்த தீபிகா லேகன சிந்தனையாயிருக்கும். நாள்தோறும், பெரிய வருவமான காகிதத்தில் நூறு பக்கங்களுக்குக் குறையாமல் எழுதியாகும். அதை அச்சிட அனுப்பினால் அடுத்த நாளிலேயே அச்சாகி கற்றை கற்றையாக ப்ரூப் (Proof) வந்து விடும்; அதைத் திருத்தியனுப்புவதா? மேலே உரையெழுதுவதா? என்று தோன்றாமல் திணறி நிற்க வேண்டியதாகும். அந்த ஸமயத்தில் இடையிடையில் மற்றும் அனேக நூல்களும் எழுதி வெளியிடப்பட்டு வந்தன. அவை, ஸ்தோத்திரங்களுக்கு வியாக்கியானங்களும் ப்ராப்தமாகிற விவாதக்ரந்தங்களுக்கு வடமொழி தென்மொழி ப்ரத்யாக்க்யானங்களும். அவையும் மேலே குறித்த M. R. நாயுடு அவர்களாலேயே அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டன. அவற்றைப்பற்றி மேலே விவரிக்க நேரும். உண்மையில் M. R. நாயுடு அவர்களை எம்பெருமான் தானே ப்ரேரணைப்பண்ணி அபரிமிதமான பொருட்செலவைக் கணிசியாமல் மிகவுயர்ந்த காகிதத்திலும் வெகு அழகிய அச்சிலும் பதிப்பிக்கச் செய்தருளினான். திருவாய்மொழியாயிரத்தின் தீபிகைப் பதிப்பும், மூவாயிர வியாக்கியானத்தின் மறு பதிப்புகளும் அவ்விதமாக அமையவில்லை யென்பதை உலகம் கண்டிருக்குமே. தவிர, M. R. நாயுடு அவர்கள் செய்த பதிப்புகளில் எவ்வளவு சிரமப்பட்டுத் தேடிப்பார்த்தாலும் அச்சப்பிழையென்பது ஒன்று கூடக் காணக்கிடைக்காதென்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிச் சொல்லலாம். என்னுடைய புத்திப்பிசகினால் ஏற்பட்ட பிழைகள் காணக்கிடைக்குமானாலும் அச்சப்பிழை காணக்கிடைக்கவேமாட்டா தென்பது அப்பதிப்பிற்குத் தன்னேற்றம். திருவாய் மொழியாயிரத்திற்குத் தீபிகையுரை வெகு கிதானமாக எழுதப்பட்டுப் பலவார்களில் பல அச்சக் கூடங்களில் பதிப்பிக்கப்பெற்றது. பெரும்பாலும் வடதேச யாத்திரைகளிலேயே திருவாய்மொழி தீபிகை எழுதப்பட்டது. பதரிகாச்ரம யாத்திரை மூன்று தடவை ப்ராப்தமாயிற்றென்று விஜ்ஞாபித்திருந்தேனே. அந்த மூன்று யாத்திரைகளிலும் வழிகளிலெல்லாம் திருவாய்மொழி தீபிகை எழுதப்பட்டுவந்தது. இதில் ஒரு ஆனந்தமான விஷயம் தெரிவிக்கிறேன். திருவாய்மொழி ஏழாம்பத்தின் தீபிகை வெளியான பிறகு இடையில் சில காலம் எட்டாம்பத்து ஆரம்பிக்கப்படாமலே யிருந்தது. தேவகோட்டையில் ராஜாஜீ பிரஸ் நடத்திவரும் ஸ்ரீ உவே. T. பார்த்தகராதி ஐயங்கார் (அட்வகேட்) அவர்கள் பரமஸ்ரீக்தராகித் திருவாய்மொழி தீபிகையைச் சீக்கிரமாக முடித்து உதவ வேணுமே யென்று பகைால் வற்புறுத்தி எழுதச்செய்து தமது அச்சக் கூடத்திலேயே அச்சிடத் தொடங்கினார். வெவ்வேறு காரியங்களினால் இடையில் எழுதத் தடைபட்டுவிட்டது. அப்போது ஒருநாள் கனவில் அந்த ஸ்வாமி மகிழ மாய்மையணிந்துகொண்டு நம்மாழ்வார் போலக் காட்சி தந்து ‘விரைவில் எழுதி முடிக்க வேணும்; துரிதமாக எழுதி வெளியிடவேணும்’ என்று கூறி மறைந்தார். இதை அந்த ஸ்வாமியின் ரிகார்டுகளில் ஏறியிருக்கும் விஷயம். 12, 13 வருஷங்களுக்கு முற்பட்ட விஷயம்தான்.

நாலாயிரத்திற்கு மமைந்த இவ்வுரை இதுகாறும் பன பதிப்புக்களேறி உலகமெங்கும் பரவியுள்ளது. தீவீபார்தரங்களிலும் பிரசாரம் பெற்றிருக்கின்றது. அக்காலத்தில் உலகம் நிறைந்த புகழாளர்களாய் விளங்கின மஹாமஹோபாத்யாய தாகுதினாத் கலாநிதி. சாமிநாதையரவர்கள், ஸேதுஸம்ஸ்தான மஹாவித்வான் ராமநாதபுரம் R. ராகவையங்கார்ஸ்வாமிகள் முதலானார் தீபிகையுரையைப்பற்றித் தங்களுடைய பேரானந்தத்தை உலகறிய வெளியிட்டிருந்தார்கள். ஸ்ரீ ராகவையங் காருடைய மதிப்புரை யொன்றுமட்டும் ஈண்டு வெளியிடப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ. உ. வே. ரா. இராகவையங்கார் ஸ்வாமியின் மதிப்புரை

“ஸ்ரீ காஞ்சீநகரத்து ஸ்ரீ வைஷ்ணவ பரமாசார்ய குலதிஸகராகவும் உபய

வேத வேதாந்த வித்வத் சிகாமணி யாகவும் விளங்குகின்ற ஸ்ரீ பிரதி வாதிபயங்கரம் அண்ணங்கரா சார்ய ஸ்வாமிகளால் இனிது இயற்றப்பெற்றுள்ள நிவ்யார்த்த தீபிகையென்னும் பெரிய நூலை யான்பலபகுதிகளில்படித்துப்பரர்த் துள்ளேன். நம் பூருவாசாரியர்கள் அருளிச்செய்த வியாக்கியானங் கள் அறிதற் கரியனவாய் அதிக வடமொழிக் கலப்புடையனவா யிருத்தலை நோக்கி நம் தமிழ்மக்கள் எளிதினுணர்ந்து கொள்ளும் வண் ணம் இனிய தமிழ் நடைபில் நூற் பெருளை நன்கு விளக்கி இவ்விரி வுரை நிறற்றலைக்கண்டு நாடொறுங் கழிபேருவகையடையா நின்றேன். இவ்வாசிரியரது உரைநடை வட மொழி தென்மொழிகளில் இவர் கட்டுள்ள அரிய பெரிய பதிர்சி யையும் நுணுகிய ஆராய்ச்சியின் திறத்தையும் நன்கு புலப்படுத்தி கின்றது. தமிழ் வல்லுநர் பலர் இவ் விரிவுரையைக் கற்று மிகவும் அன்புகூர்ந்து பாராட்டுதலையும் யான் பலவாக்களிற் கண்டுளேன். இவ்வினிய தமிழ் விரிவுரையின் பெருந்தகுதியை நோக்கி இவரை நிவ்யப்ரபந்தப் பேராசிரியர் என்றே சிறப்பித்துக் கூறுவேனெனின், அது கற்றார் பலர்க்கும் உடன பாதேயாம். இருமொழிப் புணை யும் நூற்கடலாழ் பொருள்களைப் பிறர்க் கெடுத்துரைக்கும் வன்மை யும் பாஷ்யம் போல் நூல்கட்கு விரிவுரை யெழுதற் திறனும் கவி

ஸேதுபதி ஆஸ்தான மஹாவித்வான் ரா. ராகவையங்கார்ஸ்வாமி (வைகுண்டவாஸி) யியற்றும் பெற்றியும் இவ்வாசிரியர்பாஸ் நிறைந்து விளங்குகின்றன. இத்தகைய

பெரியார் இன்னும் பல அறிவுவிளக்க நூல்களை இயற்றி உலகிற்கு உபகரித்து நீடுழி வாழுமாறு பரதேய்வத்தின் திருவருளைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

ரா. இராகவையங்கார்”.

இவ்வுரை வெளிவரத் தொடங்கியபோதே, மதுரையில் நெடுங்காலமாக நடைபெற்றுவரும் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகைக்கு ஆசிரியராக (அப்போது) எழுந்தருளியிருந்த மஹாவித்வான். திரு. நாராயணையங்கார்ஸ்வாமிகள் அப்பத்திரிகையில் இவ்வுரையைப்பற்றி மிகமிகக் கொண்டாடி யெழுதி அடியேனுக்குச் செந்தமிழ்ச் செவ்வர் என்னும் விருதை யளித்தார்.

— சென்னையில் உபந்யாஸ ஸபையில் அந்வயம் —

திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையுரை தோன்றுவதற்கும் இது அச்சாகி உலகமெங்கும் பரவுவதற்கும் காரணபூதர்களான (மேலே ப்ரஸ்தாவித்த) M. R. நாயுடு அவர்களும், மற்றும் பல பெரியார்களும் என்னிடத்தில் வைத்திருந்த அளவு கடந்த அன்பினால் என்னை சென்னைமாநகரிலேயே வந்திருக்கும்படிக்கும் அங்கே உபந்யாஸங்கள் செய்து கொண்டிருக்கும்படிக்கும் 1925ஆம் ஓடு முதலாக அடிக்கடி வற்புறுத்தி வந்தார்கள். சென்னையிலேயே ஸ்திரவாஸம் செய்யாவிட்டாலும் அடிக்கடி வந்தாகிலும் உபந்யாஸங்கள் செய்துபோக வேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கதாசித் கார்யார்த்தமாக அடியேன் சென்னைக்குப் போய்வர நேர்ந்தாலும் காலையில் சென்று மாலையில் திரும்புவது வழக்கமாதலாலும், சென்னையில் வாஸம் சிறிதும் ருசித்திராமையாலும் அவர்களின் கோரிக்கைக்குச் சிறிதும் உடன்படாமலே காலம் கடத்தி வந்தேன். “अन्यो अन्यच्चित्तयति खण्डं विद्वान्महम्—அந்யோ ஹ்யந்யச் சிந்தயதி ஸ்வச்சந்தம் விததாம்யஹம்” என்கிற எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளம் தனிப்பட்டதாதலாலும் ஆர்க்கும் அறிவரிதாதலாலும் அவனுடைய ஸங்கல்பத்தின்படி 1931ஆம் வருஷத்தில் அவர்களது கோரிக்கை நிறைவேறத் தொடங்கிற்று. கீழ் இரண்டாம் பகுதியில் (பக்கம் 126ல்) “நமது பாடசாலைக்குச் சிறந்த உதவி ஏற்படுதல்” என்னும் மகுடத்தின்கீழ் தெரிவித்திருந்தபடி நாட்டுக்கோட்டை செட்டியாரொருவருடைய சிறந்த வுதவியினால் 1920ஓடு முதல் 1930ஓடு வரையில் நமது பாடசாலை நிர்விகாரமாக நடந்து வந்தது. அதற்குமுன் சென்னைமாநகரில் சில சாரிதிகளின் உதவியினாலும் சில உதாரர்களின் நன்கொடையினாலும் நடந்து வந்தது. நாட்டுக்கோட்டை செட்டியாருடைய உதவி ஏற்பட்டது முதல் இதார்களின் உதவிகளெல்லாம் நிராகரிக்கப்பட்டு விட்டன. நாட்டுக்கோட்டை செட்டியார் தம்முடைய உதவிக்கு சாச்வதமான ஏற்பாடு ஒன்றும் செய்யாமலே அகஸமாத்தாகக் காலம் சென்று விட்டபடியால் நமது பாடசாலைக்கு அவர் மாதந்தோறும் செய்து வந்த பொருளுதவி 1930ம் வருஷத்தில் நின்று விட்டது. அதனால் அப்போது பாடசாலையின் நிர்வாஹம் சிரமப்பட்டது. பாடசாலைக் கட்டிடங்கள் காரணமாகக் கடனாளியாகவுயிருந்தேன். அந்த ஸமயம் பாடசாலையின் நிர்வாஹத்தை எவ்விதமாகச் செய்வதென்று விசார முண்டாயிற்று. நாட்டுக்கோட்டை செட்டியாரின் உதவி ஏற்படுவதற்கு முன்பு உதவி செய்து கொண்டிருந்தவர்களுக்குத் தெரிவித்ததில், அவரவர்கள் தாம்தாம் செய்து கொண்டிருந்த உதவிகளை வேறு வழிகளில் செலுத்தி விட்டதாகத் தெரிவித்து விட்டார்கள். வட இந்தியாவில் சில சில நகரங்களில் ஸைபல ஸேட்டுகள் தெரிந்தவர்களிருந்ததனால் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துப் பார்ப்போமென்று ஆலோசித்ததில், வெகு தூரதேசஸ்தர்களான அவர்கள் கீண்ட காலம் ஸ்திரமாக உதவிசெய்துவர இசையமாட்டார்களென்று தெரிந்தது. மேலும் அது பர்யாயமாக யாசகவ்ருத்தியில் சேருமதாயாலே அதில் உத்கட ப்ரவ்ருத்தி

யுண்டாகவில்லை. மிகவும் ஆபத்தாளாயிருந்த (மேலே ப்ரஸ்தாவித்த) M. R. நாயுடு அவர்களோடே கலந்து ஆலோசித்ததில், அவர்கள் தங்களுடைய நெருங்கிய மனோகதத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ள இதுதான் சமயமென்று துணிந்து "எங்களுடைய கோரிக்கையும் நிறைவேறி ஸ்வாமியினுடைய கவலையும் தீரும்படியான வழியைத்தான் நாங்கள் விஜ்ஞாபனம் செய்யக்கூடும். எம்பெருமான் எங்களுடைய ப்ரார்த்தனைக்கு ப்ரஸன்னனாகியே நாட்டுக்கோட்டை செட்டியின் உதவியை விலக்கி வைத்தார்; அதைப்பற்றி ஸ்வாமி சிறிதும் கவலை கொள்ளவேண்டாம். திருவல்லிக்கேணியிலே ஸ்வாமிக்கு உகப்பான ஜாகையை அமர்த்திக் கொடுக்கிறோம்; அவ்விடத்தில் வாஸம் வைத்துக்கொண்டு அங்கும் டவுனிலும் உபந்யாஸங்கள் ஸாதித்து வரவேண்டியது; பாடசாலையின் நிர்வாஹத்திற்குக் குறைவில்லாதபடி நாங்கள் பார்த்துக் கொள்ளுகிறோம்; கடன்களும் அவலீலையாகத் தீர்ந்துவிடும்; வேறுவிதமான ஆலோசனை எதுவும் செய்யவேண்டாம்" என்று இதையே வற்புறுத்திச் சொல்லத் தொடங்கினார்கள். அவர்கள் எவ்வளவு சொல்லியும், காஞ்சிவாஸத்தையும் பெருந் தேவிமணவாளனான பேரருளாளனுடைய அதுபவங்களையும் விட்டுவருவதற்கு ஈஷ்த்தம் இசைவு உண்டாகவில்லை. அடிக்கடி வந்து போவதை வைத்துக்கொள்வதும் ச்ரமவேறுதுவாகும் என்று தோன்றின படியால் அவ்விதமாகவும் ஒப்புக்கொள்ள ருசியுண்டாகவில்லை. ஸர்வாத்மநா இது ஸாத்யமன்று என்றே சொல்லி மறுத்துவிட்டேன். அவர்களுடைய நிர்ப்பந்தமோ அதிகரிக்க ஆரம்பித்தது. கிம்பஹுநா? கடைசியாக சென்னை யுபந்யாஸஸபையில் வாரந்தோறும் வந்து சனிக்கிழமை மாலையிலும் ஞாயிற்றுக்கிழமை காலையிலும் உபந்யாஸம் செய்து வருவதாக அங்கீகரிக்க நேர்ந்தது. இது அநிர்வசநீயமான பகவத்ஸங்கல்பமொன்றாலேயே ஏற்பட்ட ஸம்பவமென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. 1931ஆம் வருத்தில் ஜூலை மாதத்தில் முதல்வாரத்தில் அவ்விடத்து உபந்யாஸஸபையில் அந்வயம் தொடக்கமாயிற்று. சென்னையிலும் மற்றும் பலபல விடங்களிலும் உயர்ந்த பதவிகளில் வாழும் மஹான்களின் அருளையோ ஆசீர்வாதத்தையோ மங்களாசாஸனத்தையோ அபிநந்தனங்களையோ அபிமானத்தையோ பெறுவதற்கு இதுவே மூலகாரணமாயிற்று.

அடியேனுடைய வாழ்க்கையில் சென்னை யுபந்யாஸ மஹாஸபையில் அந்வயம் என்னுமிந்த விஷயம் ஒரு தனிப்பட்ட ஸம்பவ மென்றே சொல்ல வேணும். இளமையில் ஸ்வஸ்தானத்தில் நம்மாழ்வார் ஸன்னிதியிலும் மணவாள மாமுனிகள் ஸன்னிதியிலும், உலகளந்த பெருமாள் ஸன்னிதி ஸ்ரீயதோக்தகாரி ஸன்னிதி முதலான பகவத் ஸன்னிதிகளிலும் விசேஷ கோஷ்டிகள் நடைபெறுகிற ஸமயங்களில் தைரியமாக வெழுந்து உபந்யாஸங்கள் செய்து போந்ததுண்டு. அதில் பலர் ஆனந்தப்படுவார்கள், சிலர் 'இதென்ன புது வழக்கம்? இவன்தான் கற்றுனோ?' என்று பல சொல்லி அதி கேஷபமும் செய்வார்கள். ஆனாலும் உகப்பவர்கள் பலரிருந்தபடியாலே மேலே குறித்த ஸன்னிதிகளில் இருபது வயதுக்குள்ளாகவே நூற்றுக்கணக்கான உபந்யாஸங்கள் செய்ய நேர்ந்திருக்கிறது. ஒரு ஸமயம் திருமங்கையாழ்வாருத்ஸவம் ஸேவிக்கத் திருவாலி திருநகரிக்கு விடை கொண்டிருந்தபோது [17ஆவது வயதில் என்று ஞாபகம்] அங்கும் பல பெரியார்கள் நியமிக்க கோஷ்டியிலேயே சில உபந்யாஸங்கள் செய்ய ப்ராப்தமானதுண்டு. அப்படிப்பட்ட ஸந்தர்ப்பங்களில் சில மஹான்கள் "பிள்ளாய்! உன் சாக்குகள் பெரிய நகரங்களில் விலைச் செல்லவேண்டும்" என்று ஸாதிக்கக் கேட்டதுண்டு. அதுவொரு பெரிய ஆசீர்வாதம் போலவே தோன்றிற்று. சென்னையில் இப்போது பல மஹான்கள் ஆங்காங்கு உபந்யாஸகர்களாய்ச் சிறந்த கீர்த்தியுடன் ப்ரதிஷ்டிதர்களாயிருந்தாலும் அக்காலத்தில் மிகச் சிலரே உபந்யாஸகர்களாக விளங்கியிருந்தார்கள். அந்த ஸமயத்திலே அடியேன் சென்னையில் உபந்யாஸம்

செய்ய ஆரம்பித்தது பலபல மஹான்களின் மங்களாசாஸன பலத்தினால் ஒங்கி வளர ஆரம்பித்தது.

எண்ணிறந்த மஹான்களின் மங்களாசாஸனம் ஒரு புறமிருக்க, நாடுநகர

ஸ்ரீ மதுபயவே ஸர் S. வரதாசார்ய ஸ்வாமி
(நீடைர்ட் பெடரல் கோர்ட்டு ஜட்ஜ்.) மயிலாப்பூர்

மும் நன்கறிந்த நற்புகழ் நிதியான நம் எஸ். வரதாசார்ய ஸ்வாமிகள் அவ்வுபந்யாஸ ஸபைக்கு அடிக்கடி யெழுந்தருளி மாநஸிகமாக மட்டுமன்றிக்கே வாசிகமாகவும் பலகால் செய்த மங்களாசாஸன பலமே மிகச் சிறந்து விளங்குவதாம். இந்த ஸ்வாமியின் திருவுருவப்படம் கீழே முதற்பகுதியில் (பக்கம் 57ல்) பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்தாலும் அரைகுறையான திருமேனியானவதில் பரிபூர்ணத்ருப்தியில்லாமல் பரிபூர்ணமான இத்திருமேனி இங்கே பிரசுரிக்கப்படுகிறது.

எழும்பூரில் ஸ்ரீமான் T. ரங்காசாரியர் ஸ்வாமி யென்று பிரபல அட்வகேட் எழுந்தருளியிருந்தது ப்ரஸித்தமானது அக்காலத்தில் காஞ்சிபுரம் தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதிக்கு தர்மகர்த்தாக்களுக்குமேல் தணிகை செய்வதற்காக 'ஸூபர்வேஷன் போர்ட்' என்று ஒரு ஸமிதி ஏற்படுத்தப்பட்டு, அதில் தென்கனியில் ஒருவர்

வடகனியில் ஒருவர், ஸ்ரீவைஷ்ணவரல்லாதாரில் ஒருவர்—என்று மூன்றுபர்கள் அமர்ந்திருக்கும்படி சென்னை ஹைகோர்ட்டாரால் நிபந்தனை செய்யப்பட்டிருந்தது. அந்த ஸமிதியில், மேலே ப்ரஸ்தாவித்த T. ரங்காசார்யஸ்வாமி தென்கலைஸ்தானத்தைப் பூர்த்தி செய்யத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருந்தார். இந்த வியாஜத்தினால் அந்தஸ்வாமி அடிக்கடி காஞ்சிபுரிக்கு எழுந்தருள்வதை வைத்துக்கொண்டிருந்த படியானே அங்கு வருகிற ஸமயனிசேஷங்களில் நமது பாடசாலையைக் கடைபிடிப்பதும் அதுநினைப்பதமாக இருந்தார். அந்த ஸ்வாமியோடு நெருங்கின பழக்கம் ஏற்பட்டிருந்தது. அவரும் நெடுநாள் உபந்யாஸஸபைக்கு எழுந்தருளி அபிமானிக்கப் ப்ராப்தமாகிற்று. இரண்டுமூன்று வருஷங்களான பிறகு நம்முடைய தென்கலை

பாக்கியத்தினால் அந்த மஹானுக்கு அநிர்வசநியமானவொரு மியாதி கந்தது மிகவும் சரமப்பட வேந்தது. வரையத்திறந்து வார்த்தை சொலை முடியாதபடியாய் விட்டது. அந்த நிலைமையிலுக்கட்ட அனேகநாள் உபயாஸ சரவண் த்திறகு வந்து கொண்டே விருப்பி. அவருடைய மங்களாசாஸனமும் அடிக்கடி நினைக்கலாகிறது. அந்த மஹான் அசெத்கல்பராகவே சிலவருஷங்கள் சயனத்திலிருந்து விட்டார்.

ஸ்ரீ உவே. எஸ். வாஸுதேவாசார்ய மஹர்ஷி ஸ்வாமி
(வைகுண்டவாஸி)

அந்த ஸ்வாமியின் மங்
களாசாஸனை த்திறகு
அடுத்தபடியாக ஸ்ரீம
ததயாதி (மாம்பலம்)
வாஸுதேவாசார்ய
மஹர்ஷி ஸ்வாமியின்
மங்களாசாஸனம்
குறிப்பிடத்தக்கது.
இந்த மஹாஸ்வாமியின்
ஜ்ஞாநாதுஷ்டானங்
கண்ப பற்றடியும் ஸாவ்
கூத ஸௌவ்ஹராத்
ஸௌவ்ஹராத்
நிபும் எவ்வளவு எழுத
னாலும் தருபத பற
வாது. இந்த ஸ்வாம
யும் செனண் யுபநயாஸ
ஸைபக்கு அடிக்கடி
யெழுந்தருள் மங்களா
சாஸனம் செய்கருள்
வர். தாம் ஸம்பாத்தக
ராகவிருந்து நடத்தக்
கொண்டிருந்த யோதா
ந்த தீபிகையெனலும்
மாத்ப்பதீகையெனலும்
வஸ் மேயி ஸௌவ்ஹத
இதழில் பிரகாசம் செய
தருளியிருக்குமொரு
வியாஸத்தை இவர்களு
துக் கரட்டுகிறேன்—
அதனால் அந்த உபந்
யாஸஸ்பையின் பலவர
லாறுகள் அறியலாகு
மென்று. அந்த வியா
ஸம் மேலே வெளிவரு
கிறது. இடையிலிரு
வ்ஜ்ஞாபனம் இத்தல
லாம் ஸ்வபுரத்திலு
காக பிரகாசப்படுகிற
தென்று தான் கருதவும்
பரிபூரணமாயும் கூடும்.

நன்சரிதை பெற்று மருடம் வைத்து எழுதத் தொடங்கினதில் எவையெவை

எழுதப் பார்த்தமாகின்றனவோ அவற்றையெல்லாம் எழுதித்தானேயாக வேண்டும். அஸத்யமாகவோ ஆரோபிதமாகவோ இதில் ஒரு சிறு விஷயமும் புருத்தப்படுவதில்லை. ஒவ்வொன்றும் ஸாக்ஷியங்களுடன் கூடியவையாதலால் வேறுவிதமான சங்கைக்கு ஆஸ்பதமில்லை. ஸ்வப்ரதிஷ்டையில் விருப்பமென்பது பழிக்கத் தக்கதாகவோ வெறுக்கத்தக்கதாகவோ ஆகாது. அது ஆசம்ஸீயமானதன்றே. “பெரியார்களின் திருவுள்ளத்திலே நாம் ஒரு பொருளாகப் பட்டிருக்கவேணும்” என்றும் “அவர்களுடைய அபிநந்தனம் நமக்குப் பராப்தமாக வேணும்” என்றும் ஆசம்ஸீயாத நபர்களுமுண்டோ? அந்த ஆசம்ஸை நாம் எதிர்பாராமலே நிறைவேறியிருந்தால் ஸந்தோஷமாகத் தெரிவித்துக்கொள்வதில் என்ன பிசகு? ‘இது மெய்யுரை தானா? பொய்யுரையா?’ என்பதொன்றை மட்டும் அவரவர்கள் ஆராய்ந்து கொள்ளுதல் நன்று.

வேதாந்ததீபிகா பத்ரிகையில் ஸ்ரீ வாஸுதேவாசார்ய மஹர்ஷி ஸ்வாமியால் வெளியிடப்பட்ட வியாஸம் வருமாறு:—

“ஸ்ரீ காஞ்சீ அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி

பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணனுடைய ஸந்ததியில் தோன்றினவரும், அந்தத் திருவம்சத்திற்கு ஏற்ற ஞான அனுட்டானங்கள் நிரம்பப்பெற்றவரும், காஞ்சீ நகரத்தல் எழுந்தருளி யிருப்பவரும் நாடெங்கும் பரவிய நற்புகழ் பெற்றவருமான ஸ்ரீ அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமியைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளாதவர்களும், அவருடைய கல்வித்திறத்திலும் உபந்யாஸ சைலியிலும் க்ரந்தலேகை வைகரியிலும் ஈடுபடாதவர்களும் பெரும்பாலும் இருக்கமாட்டார்களென்றெண்ணுகிறேன். இந்த ஸ்வாமி ஸம்ஸ்கிருத பாஷையிலும் தமிழ்ப் பாஷையிலும் இயற்றி வெளியிட்டிருக்கின்றவும் நாளைக்கும் வெளியிட்டுக்கொண்டிருக்கின்றவுமான பற்பல அரும் பெரும் நூல்களிலுள் இவருடைய உபய பாஷா ப்ராவிண்யம் ஒப்பற்றதென்பது உலகமறந்ததாகும். ஆழ்வார்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளிலும் ஆசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளிலும் அநேக பாகங்களுக்கு இந்த ஸ்வாமியின் அருமையான வியாக்ஷ்யானங்கள் வெளிவந்து பண்டிதர்கள் பாமரர்களென்கிற வாசியில்லாமல் எல்லோருக்கும் மிகப் பயன்பட்டுக் கொண்டிருப்பது பற்றி நாம் அதிகமாகச் சொல்லத் தேவையில்லை. தனியும் ஸ்ரீ காஞ்சீயில் ‘வேதவேதாந்த வைஷ்ணவீ’ யென்கிற ஸம்ஸ்கிருத பாடசாலை யை ஸ்தாபித்து அதன் மூலமாகப் பல ஸ்ரீ வைஷ்ணவ வித்யார்த்திகளுக்கு உபயிவத வேதாந்த ப்ரவசக கைங்கரியத்தை ஆச்சரியமாக இந்த ஸ்வாமி நடத்து வருகின்ற விசேஷமும் ப்ரஸித்தமானதே. இப்படிப்பட்ட அதிசயங்களெல்லாவற்றையும் மேலாக ஆத ஸ்வாமி மூன்று வருஷகாலமாய் சென்னை மாநகரில் பிரதி சனக்கழமையமால், ஞாயிற்றுக்கழமை காலைகளில் அருளிச்செய்து கொண்ட வருகிற அமுதமொழி மடமான உபந்யாஸங்களின் சிறப்பு விலைகூண்டானது. இவ்விஷயத்தைப்பற்றி இங்குக் கொஞ்சம் விவரமாக எழுத விரும்புகின்றேன். சென்னைப்பட்டணத்தில் வித்வான்களுடைய உபந்யாஸங்களை அடிக் கடி நடத்திவைக்க அநேக ஸபைகளும் சாடிகளும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட ஸபைகளுள் “பகவத்க்ஷத்ர ப்ரங்க்ஷய” என்பது ஒன்று. மற்ற எல்லா ஸபைகளினிட இந்த ஸபையே முதன் முதலாக ஏற்பட்டதென்றும் இது சிறந்த பிரயுகர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதென்றும் தெரியவருகிறது. இந்த ஸபையில் அநேக வித்வான்களுடைய ஹரிகதா காலக்ஷேபங்களும், ஸந்தேக் கச்சேரிகளும் உபந்யாஸங்களும் விசேஷமாக நடந்திருக்கின்றன. ப்ரஸித்தர்களாயிருந்த ப்ரம்மஸ்ரீ பஞ்சாபகேச சாஸ்திரியாவர்கள், பருத்தியூர் கிருஷ்ணசாஸ்திரியாவர்கள், பண்டிட ஸங்கமணசாவர்கள் முதலான மஹான்கள் இந்த ஸபையில் காலக்ஷேபங்கள் நடத்தியிருக்கின்றார்கள். தங்கசாலை விதியிலுள்ள தொண்டாமண

டலம் ஹெஸ்கூல் ஹாலில் இந்த ஸபையின் காரியங்கள் நடந்து வருகின்றன. அந்த ஹால் ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்கள் வீற்றிருக்கக்கூடிய மிக விசாலம் அமைந்தது. 1931ஆம் வருஷம் ஜூலை மாதத்தில் ஸ்ரீ அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி இந்தஸபையில் உபந்யாஸங்கள் செய்தருள வரவழைக்கப்பட்டார். உடையவர் வைபவம், பாகவதர்களின் வைபவம், தேவப்பெருமாள் வைபவம் போன்ற தனித்தனி விஷயங்களில் பத்தெட்டு உபந்யாஸங்கள் நடந்த பின்பு ஸ்ரீமத் ராமாயண உபந்யாஸங்களை விரிவாகக் கேட்க விரும்பின அன்பர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி 1931 ஓஸ் ஆகஸ்டு மாதத்தில் ஸ்வாமி ஸ்ரீமத் ராமாயண உபந்யாஸம் நடத்த ஆரம்பித்தார். புஸ்தகம் வைத்துக் கொள்ளாமலும், கைக்குறிப்பு கனியில்லாமலும் கங்கா ப்ரவாஹம் போல் ஸ்வாமி ஸாதித்துவரும் உபந்யாஸங்களைக்கேட்டு அதிசயப்படாதவர்கள் யாருமில்லை. வால்மீகி ராமாயணம், கம்ப ராமாயணம் பிள்ளைப்பெருமானையங்கார் பாடல்கள், திருக்கோவையார் முதலான தமிழ்க்கிளவி நூல்கள், காவ்ய நாடக அலங்கார ச்லோகங்கள், ஸகல ஆசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகள், ச்ருதி இதிஹாஸ புராணங்கள் ஆகிய இவ்வளவையும் இனிமையாகப் பொழிந்து கொண்டு ஸ்வாமி சிகழ்த்தார் உபந்யாஸங்கள் மிகவும் அருமையானவை. இப்படிப்பட்ட அமைப்புடன் ஸ்ரீ ராமாயண விசேஷார்த்த உபந்யாஸம் இதுவரை எங்கும் கேட்டதில்லை யென்றே பலரும் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். புருஷர்களும் ஸ்திரீகளுமாய் சுமார் ஆயிரம் ஜனங்கள் கேட்டுக் களித்து வருகிறார்கள். ஆங்கிலத்தில் B.A., M.A. முதலான பட்டப் பரீட்சைகள் தேறினவர்களும் தமிழ்ப்பண்டிதர்களும் வடமொழிப் புலவர்களும் பலவகை உத்யோகஸ்தர்களும் வியாபாரிகளும் அநேக மத ஸம்பிரதாயஸ்தர்களும் திரண்டு மிக்க குதுஹலங் கொண்டு கேட்டுக் களிக்கும்படியாக நடத்தப்பட்டு வருகின்ற இவ்வுபந்யாஸத்தில் இப்போது (1934 ஓஸ் மே மீ) விபீஷணசரணாகதி நடந்து வருகின்றது. இந்த சரணாகதி விஷயத்தில் மாத் திரம் இதுவரை பன்னிரண்டு உபந்யாஸங்கள் நடந்திருக்கின்றன. சென்ற மாத முடிவில் ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகனுடைய ஹம்ஸ ஸந்தேச காவியத்தின் ஸாரப்பொருள் இரண்டு உபந்யாஸங்களில் வெகுமனையமாக எடுத்துரைக்கப்பட்டது. அப்போது முக்கியமாகக் கையாளப்பட்ட சுலோகங்கள் தெலுங்கு விபியில் தனிப்பதிப்பாக வெளியிடப்பட்டு முள்ளது. சனிக்கிழமைகளில் மாலை 6 மணிமுதல் 8 மணிவரையிலும், ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் காலை 8 மணிமுதல் 10 மணிவரையிலும் இவ்வுபந்யாஸங்கள் நடந்து வருகின்றன. ஒவ்வொரு மாதத்திலும் ஒவ்வொரு வாரம் விடுமுறையாகும். கீழ் நடந்த மூன்று வருஷங்களிலும் மார்கழி மாதத்தில் முப்பது நாளும் திருப்பாவை விசேஷார்த்த ஸ்வாபதேசார்த்த அந்யாபதேசார்த்த உபந்யாஸங்கள் வெகு அருமையாக ஸ்வாமியால் நடத்தப்பட்டன. உபய பாஷையிலும் ஸகல க்ரந்தங்களிலும் உபய வேதாந்தங்களிலும் மிகவும் பாராட்டத் தகுந்த வல்லமை பெற்று ஆங்காங்குப் பொருத்தமான மேற்கோள்களை விளக்கி, சிறியவர்களுக்கும் நெஞ்சில் நன்கு பதியுமாறு எளிதாகவும், அழகாகவும், கம்பீரமாகவும் அமுத மொழிகளை அளித்து வருகின்ற அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் இப்படியே பல்லாண்டு பல்லாண்டாக எழுந்தருளியிருந்து உலகினரை உய்விக்க வேண்டுமென்று எம்பெருமானைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்"—இது வேதாந்த தீபிகையில் வெளிவந்த வியாஸம்.

ஸ்ரீவாஸுதேவாசார்ய மஹர்ஷி ஸ்வாமியிடத்தில் அடியேன் அநுபவித்த நற்குணங்கள் வேறெங்கும் காணாதவையே. அஸூயையென்பதை அடியோடு அறியார். ஒருவரிடத்தும் குறைகூறார். கலாவைஷம்யத்தைக் கலாமாத்ரமு முடையரல்லர். ஸகல பூர்வாசார்யர்களிடத்திலும் ஸமமான ப்ராவண்யமுடையவர். நவீனர்கள் கொண்டாடும் விவாதங்களிலே சிறிதும் தலையிட்டவரல்லர். தாம் சொன்னதோ எழுதியதோ அப்ராமாணிகமென்று ஒருவர் நிரூபித்தால்

உடனே அதை மாற்றிக்கொள்வர்- இப்படி அனேக குணங்களை இந்த ஸ்வாமியுடைய ஆச்சரியமாக அநுபவித்திருக்கிறேன். இந்த ஸ்வாமியோடு அடியேனுக்கு ஸ்நேஹம் ஏற்பட்டவிதம் அது வளர்ந்தவிதம் முதலானவற்றைப்பற்றி விசேஷமாக எழுதவிருப்பமுண்டு; அது வேறு ப்ரகரணத்திலேயாகும்.

சென்னையில் M. D. ப்ரதர்ஸ் என்று ப்ரஸித்தி பெற்ற ஸ்நேஹாதாரர் நால்வர்

ஸ்ரீமத் M. ஸுதர்சனமையங்கார் (M. D. Bros.)
மதராஸ்.

மஹா ரஸிகர்கள். இவர்கள் முறையே துரைஸாமி ஐயங்கார், சக்ரவர்த்தி ஐயங்கார், சேஷாத்ரி ஐயங்கார், ஸுதர்சனமையங்கார் என்று திருநாமமுடையவர்கள். சென்னையில் அடியேனுடைய உபந்யாஸம் ஆரம்பித்த காலத்தில் இவர்கள் நால்வரும் ஏக குடும்பமாக வாழ்ந்தவர்களாதலால் நால்வரும் ஸ்ரீமதரஸிக உபந்யாஸங்களுக்குத் தவறாது வருவதும், தத்தம் ஸ்நேஹிதர்கள் பலரையும் அந்வயிக்கச் செய்வதுமாயிருந்து அந்த உபந்யாஸஸபையை மிகவும் அபிவிருத்திக்குக் கொண்டுவந்தார்கள். இவர்களில் தலைவரான துரைஸாமி ஐயங்காரைப்போல இரண்டொரு வருஷ காலத்தில் ஆசாரியன் திருவடியடைந்துவிட்டார். பிறகு மற்ற மூவரும் பத்தா பதினேந்து வருஷகாலம் ஐகமத்யத்தில் குறைவின் றிவாழ்ந்து வந்தபடியால் இவர்களுக்குள் விபாகம் ஏற்படுகிற வரையில் அந்த ஸபையை விசேஷமாக அபிமானித்து ஆதரித்து வந்தார்கள். ஸர்வகலிஷ்டரீன ஸ்ரீஸுதர்சனமையங்கார் ஸ்வாமியுடைய மஹாமேதாவியும் பரம ரஸிகருமாயினாலே இற்றைக்கும் ஸபையில் அபிமானத்தை விடாமல் பாதுகாத்து வருபவர். அடியேன் உபந்யாஸார்த்தமாகச் சென்

னைக்குச் சென்று சிமமாதங்கள் வரையில் விடுதி விடுதியாகச் சில உபந்யாஸங்கள் நடத்தப்பட்டு வந்தன. பிறகு, ஸ்ரீராமாயணம் போன்ற பெரிய கார்த்தவொன்று தொடங்க வேண்டுமென்று ஸபையார் கோரியிருந்த காலத்தில் இந்த உபந்யாஸ

கிர்ப்பந்தத்தில் நின்றும் விலகிக்கொள்ளவேண்டுமென்கிற எண்ணமுண்டாயிற்றடி யேனுக்கு. இளமை தொடங்கியே அடியேன் பேரருளாளனுடைய அதுபவத்தில் பழுத்தவனாகையாலே, சென்னை நகரப் போக்குவரத்து அதற்கு மிகவும் இடையூறு யிருப்பதையும் அனேக மஹாத்ஸவங்களை யிழக்க நேருவதையும் நோக்கி இந்த கிர்ப்பந்தத்திலிருந்து விலகிக்கொள்ள விருப்பமுண்டாயிற்று. அந்த ஸமயத்தில் சில மஹான்கள் முன்னின்று “இந்த உபந்யாஸகரமங்கள் நீண்ட காலம் நடந்து

வரவேண்டும்; முதலிலே இங்கு எழுந்தரு ளாமலே யிருந்தால் இப்போது எங்கள் கோரிக்கைக்கு ப்ர ஸக்தியே யிராது; சில மாதங்கள் ரூசிகாட்டி யான பிறகு இனி இடையில் விலகிக் கொள்வது தகவே தகாது” என்று வற் புறுத்தி உபந்யாஸங் கள் தொடர்ந்து நடந்துவரச் செய்தார் கள். அப்படிப்பட்ட வர்களில் மேலே குறித்த ஸ்ரீ. ஸுதர் சனமையங்கார் முன் னணியில் நின்றவர். ஸ்ரீ காஞ்சியில் நம் பிள்ளை ஸன்னிதி ப்ர திஷ்டாபனம் முத லான அபூர்வ வில க்ஷண க்ருத்ய விசே ஷங்கள் நடைபெற வேண்டிய பகவத் ஸங்கல்பமிருந்தபடி யாலே அடியேனும் அதற்கு உடன்பட லாயிற்று. சென்னையிலே பிரபல வியாபாரி யாய் புகழுடம்புடன் விளங்கும் ஊரா ஸ்ரீ ராமலு செட்டியார் ரென்பவரும் வெகு ஆதர விசேஷங்கள் காட்டி அபிமானித் திருந்தவர். அந்த செட்டியார் நீண்ட காலம் வாழ்ந்திருக்க வேண்டியவர் தைவ

சென்னை பிரபல வியாபாரி
ஊரா. ஸ்ரீ ராமலு செட்டியார் (காலஞ் சென்றவர்.)

துர்விபாகத்தினால் அகாலத்தில் ஆசார்யன் திருவடிகளைச் சார்ந்து விட்டார். நம்முடைய உபந்யாஸ ஸபையில் அவர் பத்து வருஷகாலம் மட்டுமே அந்வயித்து அதுபவித்தார். பாடசாலை ஸம்பந்தமான கடன் தொல்லையினாலும் கவலையினாலும் நான் சென்னைக்குச் செல்ல நேர்ந்ததென்று முன்னமே தெரிவித்திருக்கிறேன். மேலே குறித்த ஸ்ரீராமுலு செட்டியார் அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாகக் கடன்களைத் தீர்த்துவைத்துப் பாடசாலையும் குறையற நடந்துவர ஏற்பாடுகள் செய்வித்தார். அவருடைய மஹோபகாரங்கள் ஒரு நாளும் மறக்கத் தகாதவை. கீழ் முதற்பகுதியில் பக்கம் 55ல் ஸேவை ஸாதிக்கின்ற மயிலை அட்வகேட் S. கோபால ஸ்வாமியை யுபந்யாஸ ஸபையை ஒரு ஐயங்காரென்பவர் மூன்று வருஷகாலம் சென்னை யுபந்யாஸ ஸபையை ஒரு க்ஷணமும் தவறாமல் அலங்கரித்து வந்த விதம் மிகவும் அதிசயிக்கத்தக்கது. எழுபதுக்கு மேற்பட்ட திருநகைத் தாங்களாகியும் சிரமம் பாராமல் பலபல ஆப்தர்களுடன் வந்து சேருவர். சனிக்கிழமை மாலை அடியேன் மதராஸ் சென்று சேருவதற்குள் அங்கு எனது ஜாகையில் முன்னாடியே வந்திருந்து ஸேவை ஸாதிப்பர். அந்த ஸ்வாமியோடு பத்து நிமிஷம் பேசினால் அந்தப் பேச்சே உபந்யாஸத்திற்கு விஷய மளிக்கும். வீண்வம்புப் பேச்சாக ஓரகூரமும் பேசார். அவரைக் காணும்போ

தெல்லாம் அடியேனுக்கு “ऋषिर्दृष्टिश्चमः” என்கிற தைத்திரீயாரண்யக வாக்யமே கிளைவுக்குவரும். பஹுச்ருத ரென்கிற வ்யபதேசத்திற்கு அந்த ஸ்வாமி யொரு வரே அர்ஹராவர். அவருடைய சரமகதி வெகு ஆச்சரியமானது; அதைத் தெரிவிக்கிறேன். அவர் மூன்று வருஷகாலம் மார்கழி மாதத்தில் தவறாமல் திருப்பாவை யுபந்யாஸங்களையும் அதுபவித்து வந்தார். மூன்றாவது வருஷம் அது பவித்துக் கொண்டிருக்கையில் “மாலே மணிவண்ணை” என்கிற பாசுரத்தின் உபந்யாஸத்தை அன்றுகாலை கேட்டுவிட்டு அடியேனோடு கூடவே எனது ஜாகைக் கெழுந்தருளி “ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் ஆண்டாளை ஸேவித்ததாக ஞாபகமே யில்லை; எந்த யுகாந்தரத்தில் ஸேவித்திருப்பேனோ அறியேன்; மார்கழி நீராட்டம் அடியோடு ஸேவித்ததேயில்லை; இன்றிரவு புறப்பட்டுப்போய் இரண்டொரு நாளிருந்து ஸேவித்துவிட்டு * சிற்றஞ் சிறுகாலைக்கு இவ்விடம் வந்து சேர்ந்து விடுகிறேன்; நியமனம் தந்தருளவேணும்” என்று சொல்லிவிட்டு அன்றிரவே புறப்பட்டு இடையில் ஸ்ரீரங்கநாதனை ஸேவித்துவிட்டு ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்குப் போனார். ஒரு நாள் பூர்த்தியாக அவ்விடத்தில் நீராட்ட வுதஸவம் ஸேவித்துவிட்டு இரவு எட்டு மணிக்கு, தாம் தங்கியிருந்த க்ருஹத்தின் மாடிமேல் சென்று ஏதோ அதுஸந் தானம் செய்துகொண்டு உலாவிக் கொண்டிருந்தார். உதவிக்காக உடனழைத்துக் கொண்டு போயிருந்த வெருவரும் கூடவே யிருக்கிறார். உலாவிக்கொண்டே யிருந்தவர் திடீரென்று படுக்கை போடச்சொல்லி அதில் சாய்ந்து “கோதை பிறந்தவூர் கோவிந்தன் வாழமூர், சோதிமணி மாடம் தோன்றுமூர், நீதியாய் நல்ல பத்தர் வாழமூர், நான்மறைகளோதுமூர், வில்லிபுத்தூர் வேதக் கோனூர்” என்கிற பாசுரத்தை யதுஸந்தித்து விட்டு அடுத்த பாசரம் ஆரம்பித்து “பாதகங்கள் தீர்க்கும் பரமனடி காட்டும்” என்னுமளவும் சொன்னவாறே அதே க்ஷணத்தில் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினார். இந்த ஸம்பவத்தை அப்போது வெகு ஆச்சரியமாகச் சொல்லிக்கொண்டார்கள். வாசகர்களே! இந்த ஸ்வாமி இன்னாரென்பதை மறந்திருக்கமாட்டார்கள்; நம்முடைய எஸ். வரதாசார்ய ஸ்வாமியின் மாதுவர். இந்த மஹானுக்கு ஆண்டாளுடைய க்ருபாதிசயம் இங்ஙனே பரிபக்குவமானதில் வியப்பொன்றுமில்லை. “ஆண்டாளை ஸேவித்து விட்டுச் சிற்றஞ் சிறுகாலைக்கு அவசியம் வந்து சேருகிறேன்” என்று ஸாதித்து எழுந்தருளினவராதலால் தவறாது வந்திலேவென்று ஆதரத்தோடு எதிர்பார்த்திருந்த வடியேன் அன்று உபந்யாஸ ஸபையில் சென்று சேர்ந்து உபந்யாஸத்தை முடித்த வுடனே இந்த அத்யாவிரதச் செய்தியைக் கேட்கப் ப்ராப்தமாயிற்று. அந்த ஸ்வாமியின் வியோகத்தினால் உபந்

பிரஹ்மஸ்ரீ T. S. நடேச சாஸ்திரியார்
சென்னை அட்வகேட் (பரலோகவாஸி).

ஸம்பிரதாயங்களையும் இதிறாஸங்களையும் கேட்க மிகவும் குதாஹலமுள்ளவர். ஒரு ஸமயம் திருமழிசை யாழ்வாருடைய வரலாறுகளை உபந்யஸிக்க நேர்ந்த போது அவற்றைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த இந்த சாஸ்திரியாருக்குச் சிறிது மனோவிகாரம் ஏற்பட்டது. அதனால் இரண்டொருவாரம் உபந்யாஸ கோஷ்டிக்கு வராமலிருந்து பிறகு க்ரமேண வரத்தொடங்கினார். அப்போது அவர் என்னிடம் ஏகாந்தமாகச் சொன்ன சிலவார்த்தைகளை இங்குத் தெரிவிக்கிறேன். “ திருமழிசை யாழ்வார் சரித்திரத்தை ஏற்கெனவே நான் கேளாதவனல்லேன்; என்னுடைய தமையனார் பஞ்சாபகேச சாஸ்திரியாரென்பவர் ஹரிகதா காலகோப நிபுணர். இதே தொண்டமண்டலம் ஸ்கூல்ஹாலில் அவரும் திருமழிசையாழ்வார் சரித் திரத்தை ஹரிகதா காலகோப முறையில் நாலைந்து தடவை சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். பண்டிட் லக்ஷ்மணசார் அவர்களிடத்திலும் கேட்டிருக்கிறேன். அவர்கள் சிவபெருமானைப் பற்றிச் சிறிது குறைவாகச் சொல்ல நேருமிடங்களில் பரட்டுகளைப் பாடித் தனக்காகப் போய்விடுவார்கள். தாங்கள் கற்பனையாக வென்றும் சொல்ல வில்லையென்பதும், உள்ளதையே சொல்லியிருக்கிறீர்களென்பதும் எனக்குத் தெரியாமையிலலை. ஆனாலும் என்னைப்போன்ற சைவப்பற்று உள்ளவர்களும் பலர்

யாஸ ஸபையின் சோபை மிகவும் குன்றியதென்றே பலரும் சொல்லை நேர்ந்தது. மற்றும் பல ரஸிகர்களும் மேதானிகளும் அட்வகேட்டுகளும் உபந்யாஸ ஸபையை அலைக்கரித்தாலும் அந்த கோபாஸ்வாமி ஜயங்காருடைய ஸ்தானத்தைப் பூர்த்திசெய்ய வல்லாராருமில்லை. அடியேன் அந்நவயித்திருந்த அந்த உபந்யாஸ ஸபைக்கு பகவத் கதாப்ரஸங்க ஸபையென்று பெயர். B. K. P. ஸபா என்று வழங்குவர். அந்த ஸபைக்குப் ப்ரஹ்ம ஸ்ரீ T. S. நடேச சாஸ்திரியார், B.A.B.L. ப்ரபல அட்வகேட் அவர்கள் நெடுங்காலம் வைஸ் பிரஸிடெண்டாக இருந்து வந்தார். (காலஞ்சென்ற) M. முனுசாமி நாயுடு அவர்கள், (காலஞ் சென்ற) K. ஸ்ரீராமுலு நாயுடு அவர்கள் ஆகிய இருவரும் ஸெகிரிடெரிகளாக இருந்து வந்தார்கள். மேலே குறித்த நடேச சாஸ்திரியார் உபந்யாஸங்களுக்குத் தவறாது விஜயம் செய்வார். இவர் ஏழெட்டு வருஷங்களுக்கு முன்பு காலஞ் சென்றார். சிவமாதங்கள் படுக்கையிலிருந்தார். அதுவரைக்கும் ஒருவேளை தவறாமல் உபந்யாஸம் கேட்க வருவர். இவர்க்கு சைவப் பற்று ஸஹஜமாக இருந்தாலும் வைஷ்ணவத்வேஷம் சிறிதும் கிடையாது. ஸ்ரீவைஷ்ணவ

இங்கு வந்து ஆனந்தமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பதால் எங்கள் தலை தொங்காத படிக்குப் பேசினால் நலமாயிருக்குமென்று ஸன்னிதானத்தில் விஜ்ஞாபனம் செய்து கொள்ளுகிறேன்" என்றார். அதை ஹிதவார்த்தையாகக் கொண்டேன். ஸபைகளில் பல மதஸ்தர்களும் சேருவதுண்டாகையாலே ஒருவர் மனமும் கோவாத படிக்குச் சொல்ல வேணுமென்று மேலே குறித்த S. கோபாலஸ்வாமி ஐயங்காரும் பலகால் சொல்லுவார். சில ஸமயங்களில் உத்ஸாஹ மிகுதியினால் ஆடம்பரமாகச் சொல்ல நேர்ந்துவிடும். எப்படியோ 25 ஆண்டுகள் கடத்தி விட்டேன்.

திருவாய்மொழியில் (2—2—4) * தேவுமெப் பொருளும் படைக்கப், பூவில் நான்முகனைப் படைத்த, தேவனெம்பெருமானுக்கல்லால், பூவும் பூசனையும் தருமே * என்ற பாட்டின் ஈடு முப்பத்தாறாயிரத்திலே "[பூவும் பூசனையும் தருமே.] சிக்குத் தலையனுக்குப் பூத்தகாது; பிச்சை யுண்ணிக்குப் பூசனைதகாது." என்கிற பங்கதியுள்ளது. மணவாளமா முனிசன் இவ்விடம் வரும்போது "இவ்வளவு பாவன மான் இம் மஹாக்ரந்தத்தில் இந்த பங்கதி இருக்கவேண்டியது அவசியமோ?" என்று ஸாதித்து, உடனே "இதைச் சொல்ல நாமார்?" என்றும் ஸாதிப்பர் என்று பெரியார் சொல்லக் கேட்டதுண்டு. மணவாளமா முனிசனாக்கென்று அஸாதாரணமாக வாய்த்த ப்ரக்ருதியை நம் போன்ற பாமரர்கள் அநுபாவிக்கவும் அர்ஹரோ? ரஜஸ்தமோ குணங்கள் ஈஷத்தும் தலைகாட்டாத அவருடைய திவ்ய ஸூக்திகளில் ஸததபரிசயம் பண்ணினாலும் அந்த நடை எழுத்திலும் வாக்கிலும் புகுவது அரிதன்றோ. ததீயாராதனை பண்ணி எல்லாரையும் ஸமரூபமாக த்ருப்தி பண்ணி வைப்பதில் எவ்வளவு அருமையுண்டோ, அவ்வளவு அருமையுண்டு பல மதத்தினர் கூடும் ஸபைகளில் பேசிப் பலரையும் ஸமரூபமாக மகிழ்விப்பதில். மேலே குறித்த நடேச சாஸ்திரியாரவர்கள் என்னைப்பற்றி ஒருஸமயம் ஆங்கிலத்தில் எழுதிப் பிரசுரம் செய்திருப்பதாவது—

Although our Swamigal is born in and is an ardent exponent of the Sri Vaishnava Sampradayam he has absolutely no prejudice against others. In fact, the Swamigal's habit is to deliver upanyasams which would be liked and eagerly enjoyed by people of all sects. I believe that the present publication will be greatly useful in making us understand the esoteric Thathvas of Sri Vishnava Sampradayam. Bhaktas are aware that any number of such books cannot do full justice to the Swami's upanyasams. It is to be hoped that by the Grace of God, several such books will come out in the future. Our Swamigal also should have the full span of life and glorify our sabha for a long time. Bhagavad Bhakthi and Bhagavatha Bhakthi should increase and Dharma should get firmly established. This is my humble prayer.

இதன் மொழி பெயர்ப்பு வருமாறு;—

நமது ஸ்வாமி ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தில் தோன்றி அந்த ஸம்பிரதாயத்தையே ப்ரவசனம் செய்பவரானாலும் இதர ஸம்பிரதாயங்களில் பகையோ பழிப்போ சிறிதும் உடையவரன்று; எல்லா மதத்தினர்களும் விரும்பி ஆவலோடு கேட்கும்படியான உபந்யாஸங்களையே ஸ்வாமி செய்வது வழக்கம். வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்திலுள்ள மருமமான தத்துவங்களை யுணரவதற்கு ஸ்வாமியின் தூல்கள் மிகவும் உபயோகமானதென்று என்னுடைய நம்பிக்கை. ஸ்வாமிகளின் உபந்யாஸங்கள் எத்தனை புத்தகங்கள் வெளியிட்டாலும் முடியாதவையென்பது பக்தர்களுக்குத் தெரியும். பகவத் க்ருபையினால் இப்படியே அநேக புத்தகங்களும் மேன்மேலும் வெளிவரவேணும், ஸ்வாமிகளும் தீர்க்காயுள் வாய்ந்து சிண்ட காலம்

மது சபையைச் சிறப்பிக்கவேணும். உலகில் பகவத் பக்தியும் பாகவத பக்தியும் ஒங்கி நருமும் கிளைபெற வேணும். இதுவே எனது பிரார்த்தனை”.

மேலே குறித்த சென்னை

யுபந்யாஸ ஸபையில் பழைய ஸெகிரிடெரிகள் காலஞ்சென்ற பிறகு ஸ்ரீமான் களான் A. ஷண்முக சுந்தர முதலியாரவர்களும் K. ஸஞ்சீவி நாயுடு அவர்களும் அந்த ஸபைக்கு ஸெகிரிடெரிகளாக நியமிக்கப்பட்டார்கள். இவர்களுள் முதலியாரவர்கள் ஸபையின் காரியங்களை முன்னின்று வெகு திறமையாகக் கவனிப்பவர். இவர் பெரிய பதவியில் உத்யோகம் பார்த்தவர். நெடு நாள் ஹானாரி ப்ரெஸிடென்ஸி மேஜிஸ்ட்ரேட் ஸ்தானத்தையும் பரிபாலித்தவர். தற்காலம் இரண்டு மூன்று வருஷ்காலமாக என்னுடைய உபந்யாஸங்கள் மேலேகுறித்த B. K. P. ஸபா மூலமாகவல்லாமல் வேறொருஸபையின் மூலமாகப் பழைய இடத்திலேயே [தொண்டமண்டலம் ஸ்கூல் ஹாலிலேயே] நடந்து வருகின்றனவாகையாலே இப்போது அந்த B. K. P. ஸபைக்கும் எனக்கும் ஸம்பந்த மில்லாமற்போனாலும் பல வருஷங்கள் என்னை பஹுமுகமாக வாதரித்த அந்தஸபையினிடத்திலும் அந்த ஸபையின் ஸெகிரிடெரிகளிடத்திலும் நான் இடையருத நன்றியறிவு கொண்டவனே. மேலேகுறித்த ஷண்முகசுந்தர முதலியாரவர்களின் பெருமேன்மையும் பெருமதிப்பும் மிகச் சிறந்தவை. அந்த ஸபையின் மூலமாகவும் அந்த ஸெகிரிடெரிகள் மூலமாகவும் எனக்கு ஏற்பட்ட அதிசயங்கள் என்னை எஞ்ஞான்றும் நன்றியறிவுடையவனாகச் செய்யவல்லவை.

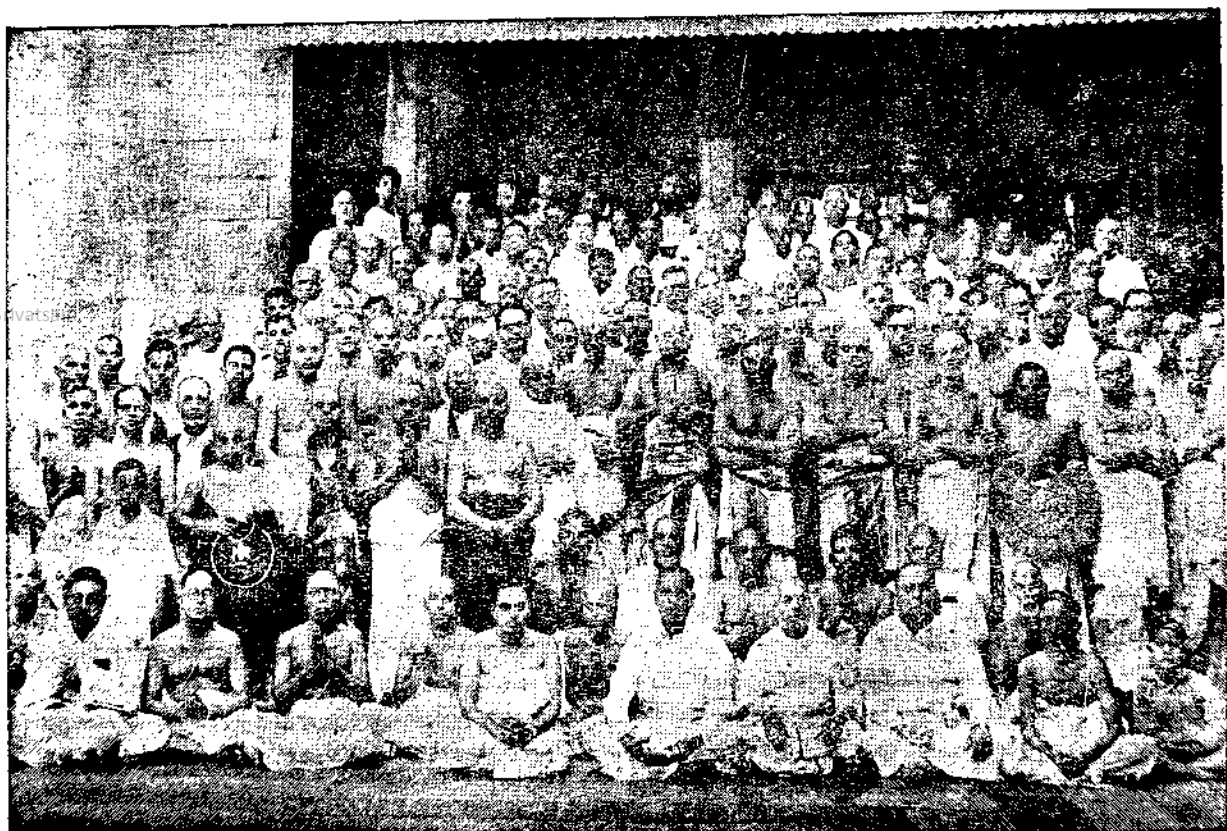
உயர்திருவாளர் A. ஷண்முக
ஸுந்தர முதலியாரவர்கள்
சென்னை B. K. P. ஸபா தலைமைக்
காரியதரிசி

அந்த ஸபையின் மூலமாக நடந்த என்னுடைய உபந்யாஸங்கள் மொத்தம் மூவாயிரத்திற்கு மேற்பட்டவையென்று கணக்கெடுக்கப்

பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீராமாயணோபந்யாஸங்கள் இரண்டு பர்யாயம் நடந்து இரண்டு பட்டாபிஷேகங்கள் நடத்தப்பட்டன. ஸ்ரீபாகவதம் ஒருமுறை பூர்த்தியாகி பத்து வருஷங்களுக்கிப்பால் மறுமுறை யாரம்பித்து நடந்து வருகிறது. ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்னம், சதுச்சல்லோகி, அஷ்டச்சல்லோகி, அமலனாதிபிரான், திருமந்தார்த்தம், ஆசார்யஹ்ருதயம், பகவத்கீதை—இவற்றின் உபந்யாஸங்கள் பூர்த்தியாகியிருக்கின்றன. பகவத் விஷயம் ஸ்ரீவசநபூஷணம் இவற்றின் உபந்யாஸங்கள் நடந்து வருகின்றன. இடையிடையில் ஸமய விசேஷாநுகுணமாகப் பல உபந்யாஸங்கள் [கைசிகமாஹாத்மியம் போன்றவை] நையித்திகங்களாக நடந்திருக்கின்றன. 1936-ஆம் வருஷத்திலிருந்து ஞாயிற்றுக்கிழமைதோறும் காலை வேளையில் பகவத் விஷயோபந்யாஸம் நடத்துவதென்று ஆரம்பித்து திருப்பல்லாணும் கண்ணிறுண் சிறுத்தாம்புமான பிறகு திருவாய்மொழி தொடங்கி இடையருமல் கண்ணிறுண் சிறுத்தாம்புமான பிறகு திருவாய்மொழி தொடங்கி இடையருமல் நடந்து வருகிறது. இப்போது ஏழாம்பத்தில் *கற்பாரிராமபிரானை யாரம்பிக்க வேண்டிய ஸந்தர்ப்பத்திலுள்ளது. ஆரம்பத்து முடிவில் *உலகமுண்டபெரு

வாயன் நடந்து கொண்டிருந்தபோது “இப்பதிகம் திருவேங்கடமுடையான் னிஷய மாகையாலே திருமலையில் கோஷ்டியாய்ச் சென்று அங்கே சாத்துமுறை நடத்த வேணும்” என்று பக்தவர்க்கங்கள் அபிப்ராயப்பட அப்படியே நடந்தேறியது.

உலகமுண்டபெருவாயா உலப்பில்கீர்த்தியம்மானே*
நிலவுஞ்சடர்குழொளிமூர்த்தி நெடியாயடியேனாருயிரே*
திலதமுலகுக்காய்நின்ற திருவேங்கடத்தெம்பெருமானே*
குலதொலடியேனுன்பாதம் கூடுமாறுகூறாயே.

திருமலையில் நடந்த *உலகமுண்டபெருவாயன் சாத்துமுறை கோஷ்டி.

அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா!*
நிகரில்புகழாயுலகம்மூன்றுடையாய் என்னையாள்வானே!*
நீகரிமரர்முனிக்கணங்கள்விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே!*
புகலொன்றில்லாவுடியேன் உன்னடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேனே.

அடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்து அடியீர்வாழ்மினென்றென்றருள்கொடுக்கும்*
படிக் கேழில்லாப்பெருமானைப் பழனக்குருகூர்ச்சடகோபன்*
முடிப்பான்சொன்னவாயித்துத் திருவேங்கடத்துக்கிவைபத் தும்*
பிடித்தார்பிடித்தார்வீற்றிருந்து பெரியவானுள் நிலாவுவரே.

இதவும் திருமலையில் நடந்த சாத்துமுறை கோஷ்டி.

உலகப் பிரசித்தரான ஸ்ரீமான் K. வெங்கடஸாமி நாயுடு B.A. B.L. (மாஜி மினிஸ்டர்) அவர்கள் திருமலை திருப்பதி தேவஸ்தானத்தில் சிறங்க நிர்வாஹக ராகையாலே அவர் குடும்பத்துடன் திருமலைக்கு வந்திருந்து இந்த * உலகமுண்ட பெருவாயன் சாத்து முறையை வெகு சிறப்பாக நடத்தி வைத்தார். இந்த சாத்து முறை திருவேங்கடமுடையானுடைய மூலஸ்தானத்திலேயே நடக்கப் போகிற தென்றும், அபூர்வமான விசேஷ மரியாதைகள் நடந்து விடுமென்றும் ப்ரமித்த சில விஷயிகள் மேலதிகாரிகளுக்கு மஹஜூர்நாமா எழுதிக்கொண்டு இதைத் தடை செய்ய முயன்றார்கள். அவர்களுடைய ப்ரமத்திற்குச் சிறிதும் விஷயமில்லை. இது உபந யாஸ க்ரமமேயொழிய ஸன்னிகளில் நடப்பதுபோன்ற சாத்துமுறை க்ரமமன்று; இது மூலஸ்தானத்தில் நடத்தமுடியாது. ஸன்னிதி யதிகாரிகளெல்லாரும் உடனி ருந்து த்வஜஸ்தம்பத்தருகில் பெரிய திருமண்டபத்தில் நடப்பித்தகர்கள். அபூர்வ மான விசேஷ மரியாதைகள் பெறவேணுமென்கிற ஆசை ஹ்ருதயத்தில் ஒரு மூலையிலுமிருந்ததில்லை. ஆனாலும் அதிகாரிகள் ப்ரமப்பீதியுடன் ஒளசியத்தை

மீசுமல் திருவேங்கடமுடையானுடைய பரமாதுகரஹத்தைப் பெறுவித்தார்கள். மேலே ப்ரஸ்தாவித்த K. வெங்கடஸாமி நாயுடு அவர்களின் குடும்பத்தைப்பற்றி ப்ராஸங்கிகமாகச் சிலவார்த்தைகள் எழுதலாகிறது. சென்னை அப்பா அண்டு கம்பெனியாரென்று இவர்களுக்கு

ப்ரஸித்தி. இவருடைய தகப்பனார் ஸ்ரீமான் K. பாஷ்ய நாயுடு என்பவர் 30 வருஷங்களுக்கு முன்பு ஆசார்யன் திருவடி சார்ந்தார். அவருடைய ஸ்லோகாதாரான K. நாராயணப்ப நாயுடுகாரு என்பவர் பஸ் வருஷங்களாகவே நம்முடைய உபந்யாஸ ஸபையில் ஸஹ குடும்பமாக ஈடுபட்டவர். இவர் சிலவாண்டுகள் ஸ்ரீபெரும்புதூர் எம்பெருமானார் ஸன்னிதியில் தர்மகர்த்தாவாக விளங்கிப் புகழ்பெற்றவர். அவ்விடத்தில் திருவவதாரஸ்தலத்தில் மஹாமண்டப நிர்மாணம் இவருடைய சாச்வத கீர்த்தித்வஜமாக விளங்கிவருகிறது. இவருடைய தமையனார் குமாரரும் ஸ்ரீ வேங்கடஸாமி நாயுடுவின் ஸ்லோகாதாரமான ஸ்ரீமான் K. வெங்கடராமாதுஜா லு நாயுடு ஸ்ரீபெரும்புதூர் தேவஸ்தான தர்மகர்த்த பதவியை நிர்வஹித்து வருவதோடு உத்தம ஸ்ரீவைஷ்ணவ மணியாக விளங்கி வருகிறார். இவர்கள் யாவரும் சென்னை யுபந்யாஸ ஸபைக்குப் பரிவர்கள். இது கிற்க.

சென்னை அப்பா அண்டு கம்பெனித் தலைவர் ஸ்ரீமான் கே. நாராயணப்ப நாயுடு அவர்கள் (1956 ஏப்ரல் மாதத்தில் ஆசார்யன் திருவடி சார்ந்தவர்)

அதன் பிறகு ஏழாம்பத்தில் இரண்டாவது பதிகம் *கங்குலும் பகலும் உபந்யாஸம் முடியும்போது அதன் சாத்துமுறை திருவாங்கம் பெரியகோயிலில் சென்று நடத்த

வேணுமென்று பக்தவர்க்கங்கள் அபிப்ராயப்பட அதவும் அப்பட்டியே நடைபெற்றது. முதல்தான் ஸாயங்காலமும் மறுநாள் காலையுமாக இரண்டு வேளைகளில் பெரிய திருவடி மஹாமண்டபத்தின் முன்னணியில் ஸ்தலாசார்ய புகுஷர்கள் யாவரும் உடனிருந்து நடத்திவைத்தார்கள். அங்கிருந்து திருமாலிருஞ் சோலைக்குச் சென்று, ஆண்டாள் மனோரதித்த * நாமுறமும்பொழிற் பாகரப்பட்டியே நூறு தடாகில் வெண்ணெயும் நூறுதடாநிறைந்த அக்காரவடினிலும் கண்டருளப்பண்ணி ஸ்ரவேணுமென்று ஏற்கெனவே விரும்பி அதற்குரிய விசேஷ ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தன. சென்னை பக்தமணிகள் யாவரும் இதில் அளவுகடந்த ஊக்கம் கொண்டு அபரிமிதமான சரத்தையைக் காட்டினார்கள். மதுரையில் கொடானாக அடியெழுத்துப் பரமாப்தர்களாகவும், "அபிமானதங்கள் செல்வனைப் போல" என்றதற்கு பரத்யகூரிதர்சன பூதர்களாகவும் விளங்குகின்ற மஹான்கலிருவர், மேலே ப்ரஸ்தாவித்த திருமாலிருஞ் சோலைக் கைக்கரியத்தை வெகு சிறப்பாக

உடன்தி வைத்தவர்களாதலால் அந்த மஹான்களிருவரையும் அடியேன் நிச்.

ஸ்ரீவே. ராப்பஹதார். மநீஷிமாந்ய. R. நரஸிம்ஹய்யங்கார் ஸ்வாமி, மதுரை.

செய்தும் நினைப்பவன் அவர்களைப் பற்றி விரிவாக எழுத வேண்டிய விசேஷங்கள் பலவுண்டு. அது வேறு ப்ரகாரணத்திலாகும். அவ்விருவருடைய திருநாமம் 1. ஸ்ரீ உவே. R. நரஸிம் ஹய்யங்கார்ஸ்வாமி. 2. ஸ்ரீ உவே S. ஸுந்தர ராஜய்யங்கார் ஸ்வாமி. நரஸிம் ஹய்யங்கார் ஸ்வாமிக்கு 'ராவ் பஹதார்' என்கிற லௌகிக பிருதமும் 'மநீஷி மாந்ய' என்கிற வைதிகபிருதமுமுண்டு. இவர் நெடுநாள் வக்கீலாக விருந்து இப்போது (என்பது திருநகரத்தரமாகையாலே) விச்ராந்தி பெற்றிருப்பவர். மதுரை ஸத்ஸம்பரதாய ஸபைக்கு நிரந்தர அக்ராஸநாதிபதியாக எழுந்தருளி யிருப்பவர் இந்த ஸ்வாமி. (அடுத்த பக்கத்தில் இருப்பவரான) ஸ்ரீமான் S. ஸுந்தரராஜய்யங்கார் அந்த சபைக்கு நிரந்தரகார்யதர்சியாயிருப்பவர். இவ்

விருவரும் பெருமயற்சிகள் கொண்டதனாலேயே திருமாலிருஞ்சோலையில் வெண்ணையும் அக்காரவடிசிலும் அழகர் அதிபோக்யமாக அமுதுசெய்தருளவும் அபரிமித கோஷ்டிகள் அதுபவித்துக்களிக்கவும் ப்ராப்தமாயிற்று.

இதற்குப்பிறகு உபந்யாஸஸபை வேறுபட்ட விஷயத்தைச் சுருத்தமாக இங்குத் தெரிவிக்கிறேன். என்னுடைய உபந்யாஸங்களை அன்போடும் ஆதரவோடும் நடப்பித்து வந்த B. K. P. ஸபையார் பலவகைச் செலவுகளையும் நிர்வஹித்துச்

கொண்டு போவதற்காக டிக்கெட்டு ரிபந்தனைவைத்து உபந்யாஸங்களை நடத்தி

ஸ்ரீமாந், உவே, சி. ஸுந்தரராஜய்யங்கார் (வக்கீல்)
மதுரை.

வந்தார்கள். இருபத்தி மூன்று வருஷகாலம் டிக்கெட்டு ரிபந்தனை யோடுதான் நடந்தது. இரண்டு மூன்று வருஷங்களுக்கு முன் எனக்கு ஒரு அபிப்பிராயம் தோன்றியது— டிக்கெட்டு ரிபந்தனையை நிர்ப்பந்தமாக வைக்காமல் அபேகையுள்ள அகிஞ்சனர்களும் கேட்கும்படி நடத்தி வர வேண்டுமென்று. ஆனால் இவ்வாழ்வராயம் 23 வருஷமாக உண்டாகாமல் திடீரென்று அப்போது உண்டானதற்கு என்ன காரணமென்று சிலர் கேட்கக்கூடும். இதைப்பற்றி நானே ஸ்பைலில் விளக்கமாகத் தெரிவித்தேன். அதாவது, *தங்குலும்பகவின் சாத்துமுறையை பக்த வர்க்கங்க ளெல்லாரும் கூடி ஸ்ரீரங்கத்திலே ஸ்ரீரங்கநாதன் ஸஷ்னிதி முன்னிதிப்போது இரண்டுநாள் நடத்தி வைத்தகாலத்தில் அடியேன் ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரை ஸேவிக்கிற போனபோது அங்கிருந்த அந்தரங்க வகங்களியபரர்கள் மிகவும் கொண்டாடி, "இங்கே இரண்டுநாள் வெகு ஆனந்தமாக அதுபவித்

தோம்; நாங்கள் மதராஸுக்குவந்து ஸ்வாமியின் காலகேசபங்களைக்கேட்க விரும்பினால் அது எங்களுக்குப் ப்ராப்தமாகிறதில்லை; காசுகொடுத்து டிக்கெட்டு பெற்றுக் கொள் என்கிறார்கள். ஸ்வாமி இவ்விடத்தில் வந்து ஸாதித்ததப்போல அங்கேயும் பாவும் அதுபவிக்கும்படி உபந்யாஸங்கள்செய்தால் ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவுள்ளத் திறகு பித்தி உபபாயிருக்கும்" என்று கூறினார்கள். இதைக் கேட்டவுடனே அடியேனுக்கு இது ஸ்ரீரங்கநாச்சியாருடைய சியமனம் என்று பட்டது. பிறகு சென்னையில் வந்த உபந்யாஸம் செய்யும்பொழுது இதைப் பரமமறிய ஸ்பைலில்

உறு ஸபையதிகாரிகளிடத்திலும் தெரிவித்துக் கொண்டேன்; டிக்கெட் இருந்தால்தான் உபந்யாஸங்களுக்கு வரலாமென்கிற நிர்ப்பந்தம் கூடாது; Free ஆகவும் விடவேண்டுமென்று. ஸபை யதிகாரிகளுக்கு அது ஸௌகரியப்படாததால் 2, 3 மாதங்கள் உபந்யாஸம் நின்றிருந்தது. பிறகு பக்தவர்க்கங்கள் யிகவும் வருத்தமடைந்து வேறு ஸபையையாவது ஸ்தாபித்து அதன் மூலமாகப் பழைய படியே உபந்யாஸங்களைக் குறைவில்லாமல் நடப்பித்து வர வேண்டுமென்று முயன்று வந்தார்கள். அதன் பயனாக ஸங்காஸகேபஸபா என்றொரு புதிய ஸபை ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அதன் மூலமாக 1954-ல் அக்டோபர் மாதம் முதற்கொண்டு அடியேனுடைய உபந்யாஸங்கள் முன்போலவே தொண்டைமண்டலம் ஸ்கூல் ஹாலிலேயே சனி ஞாயிறுகளிலும், ஸமயாதுகுணமாக இதர கிழமைகளிலும் நடத்தப்பட்டு வருகின்றன. இப்போது என்னை ஆதரிக்கிற ஸபை மட்டும் வேறே யொழிய உபந்யாஸம் செய்யுமிடம் அதுவேதான். மார்கழி மாதத்தில் மட்டும் சில ஸௌகரியங்களை நோக்கி வேறு

ஹால்களில் திருப்பாவை யுபந்யாஸம் நடத்தி வைக்கப்பட்டது. மற்றபடி வாரந்தோறும் நடைபெறும் உபந்யாஸங்கள் பழைய படியே தொண்டைமண்டலம் ஸ்கூல் ஹாலிலேயே நடந்து வருகின்றன. வ்யவஸ்தையில்லாமல் கண்டவர்களும் கண்டபடி வந்து புகுந்து அதிக்ரமங்கள் செய்யாமெக்காகவும், ஸபையின் காரியங்கள் ஒழுங்காக நடைபெற்று வருவதற்காகவும் இப்போதும் பிரவேசச்சீட்டு கிபந்தனையுண்டு. ஆனால் கேட்க விருப்பமுள்ளவர்கள் தடையின்றி உள்ளேயுட்க அனுமதிக்கப்படுகிறார்கள்.

ஸ்ரீ V. ராஜகோபாலாசாரியர், M.L.:
ஸ்த்காலகேஷப ஸபையின் பிரஸிடெண்ட்

எவர். இந்த ஸ்வாமியின் அக்ராஸனாதிபத்யத்தில் நடந்து வருகின்ற ஸ்த்கால

புதிய ஸபையாகிய இந்த ஸ்த்காலகேஷப ஸபைக்கு ஸ்ரீமான் உவே. V. ராஜகோபாலாசாரியர் ஸ்வாமி M.L. [சென்னைப் பிரபல அட்வகேட்] கிரந்தர அக்ராஸனாதிபதியாக அமர்ந்திருக்கிறார். இந்த ஸ்வாமியின் ஸ்வக்ராமம் திருக்கண்ணபுரத்திற்கு ஸமீபத்திலுள்ள உபய வேதார்த்தபுரம். இந்த ஸ்வாமி இருபது வருஷங்களுக்கு மேலாகவே நம்முடைய உபந்யாஸ கோஷ்டிக்குத் தவறாமல் எழுந்தருள்பவர்; ஆஸ்திகாச்சாரி. நம் பூர்வாசார்ய திவ்ய ஸலக்திகளில் ஆழ்ந்த அவகாஹனமுள்

கேஷப ஸபையின் நன்மைகளைப்பற்றி நாம் இங்கு விவரித்தெழுத வேண்டிய துண்டோ? இரண்டு மஹான்கள் வைஸ்பிரஸிடெண்டு ஸ்தானத்தில் அமர்ந்திருக்கின்றார்கள். 1. ஸ்ரீமான் G. முஸைப்பரெட்டியார், அட்வகேட். 2. ஸ்ரீமான் நாதெள்ள ஸம்பத்து செட்டியார், பிரபல வியாபாரி. இவ்விருவருங்கூட பழைய அபிமானிகளே. இவர்களுள் முஸைப்ப ரெட்டியார் பலவருஷங்களாக உபந்யாஸ கோஷ்டியை இடையறுது அநுபவித்து வருபவர். தவிர, பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளில் ஆழந்த அவகாஹனமுள்ளவர். இதிலுள்ள புராணங்களையும் வெகு ஊக்கத்துடன் ஆராய்ச்சிசெய்பவர். இவர் தொண்டைமண்டலம் ஸ்கூல் வாசலிலேயே க்ருஹமுள்ளவராதலாலும் உபந்யாஸங்களை விடாமல் அநுபவிக்க இவர்க்கு அதிக ஸௌகரியமுள்ளது.

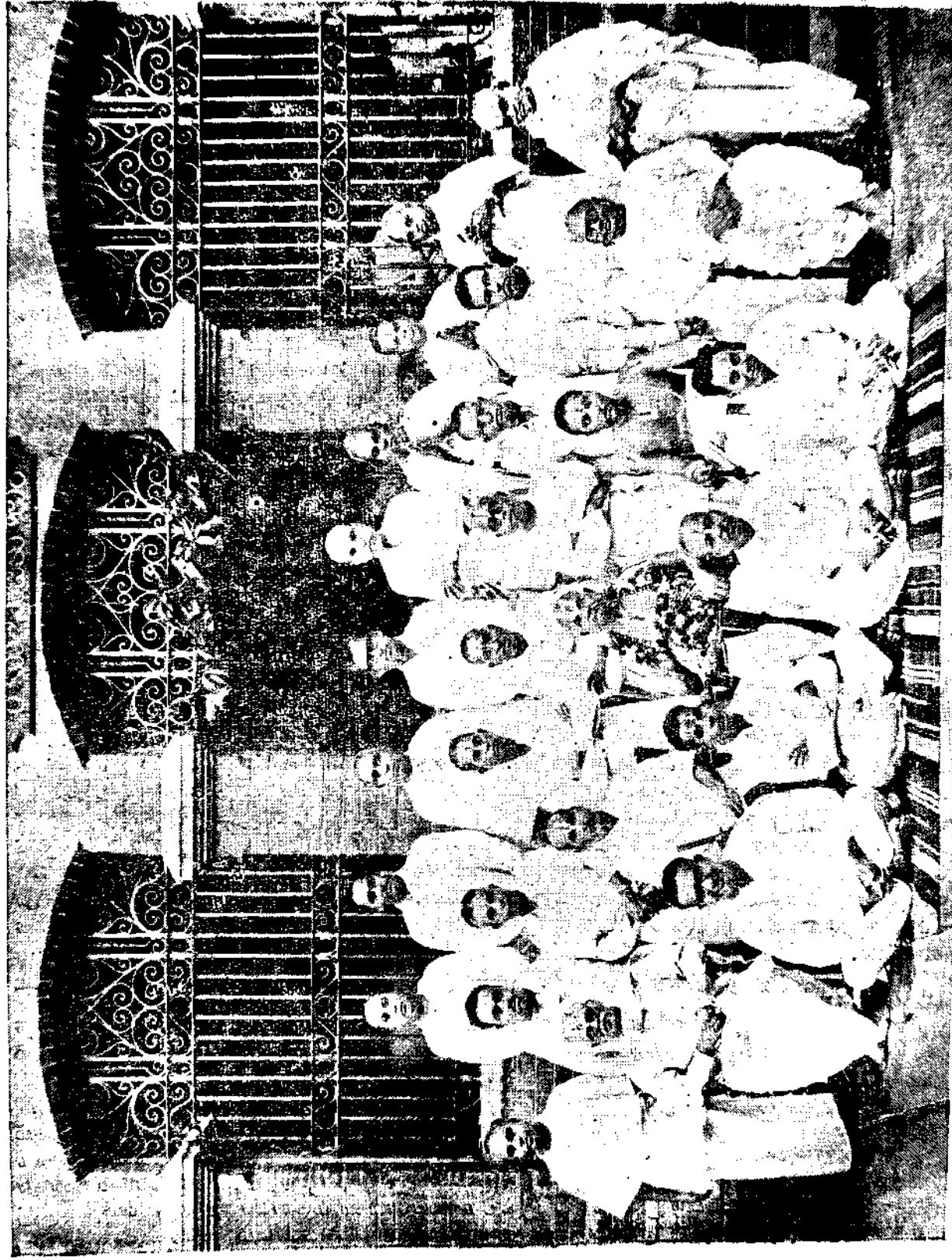
ஸ்ரீமான் கொஞ்சேடி ஸுப்ராயலு செட்டியார் இந்த ஸபைக்குத் தலைமைக்

ஸ்ரீமான். வி. ஸுப்ராயலு செட்டி
ஸ்தாஸ்கேஷப ஸபையின் ஸெகிரெட்டரி

கார்யதர்சியாக இருந்து வருகிறார். ஸ்ரீமான் V. R. எதிராஜ செட்டி யென்பவர் மற்றொரு கார்யதர்சியாக இருந்து வருகிறார். இவ்விருவரும் சென்னையில் என்னுடைய உபந்யாஸம் ஆரம்பமானது முதற்கொண்டே அந்வயித்திருப்பவர்கள். ஸ்ரீமான் P. N. துரைஸாயி நாயுடு என்பவர் இந்த ஸபைக்கு தனிக் காரி ஸ்தானம் வஹிப்பவர். இவரும் ஆதியிலிருந்தே உபந்யாஸ கோஷ்டியில் அந்வயித்திருப்பவரே. 'மற்றும் பல மஹான்களும் இந்த ஸபைக்கு உறுப்பினராக அமைந்திருக்கிறார்கள். நேற்று மார்கழி மாதத்தில் திருப்பாவை யுபந்யாஸத்திற்கு வெள்ளிவிழாக் கொண்டாட்டம் நடைபெற்ற போது இந்த ஸபையின் அங்கத்தினர் யாவரும் கூடியிருந்த குழுவின் உருவப்படம் அடுத்த பக்கத்தில் விளங்குகின்றது. அதில் யாவரும் காணத்தக்கவராவர். அவர்கள் யாவரும் ப்ரஸித்தர்களான பக்தமணிகளாதலால் அவர்களைப்பற்றி இங்குத் தெரிவிக்க வேண்டிய தென்னவிருக்கிறது. அவர்களெல்லாரும் நீடுழிவாழ்ந்து பகவத் பாகவத ஆசார்ய பக்தி ஸம்பத்தை நாடோறும் அபி

கிருத்தி செய்துகொண்டு ஸ்தாஸ்கேஷபபரர்களா யிருந்துவரவேண்டுமென்று ஆசாஸிக்கிறோம். ஸ்ரீமான் கராபாடி. ராதாக்ருஷ்ணய்யா என்பவர் மிகச் சிறந்த அபிமானி. அவரைப்பற்றித் தனிப்பட எழுதவேண்டும்.

புதிதாக ஸ்தாபிக்கப்பட்ட ஸ்தலக்ஷேப ஸபையின் மெம்பர்களின் ஸமூஹம்

உபந்யாஸ ஸபையில் வேற்றுமை விளைந்திருக்க வேண்டியதில்லை. “दुर्विज्ञानसहृदयस्यो देवस्य प्रमाणम्—தூர்விஜ்ஞாநஸ்வஹ்ருதயமஹோ தைவமத்ர ப்ரமாணம்” என்கிறபடியே ஆர்க்குமறிவரிதான எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தி லுலேயே விளைந்ததத்தனை. ஸபை வேறுபட்டாலும் ஸ்தலம் வேறுபட்டாமல் நடந்து வருவது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. 1931-ஆம்ஆண்டு முதலாக, எந்த நாட்டி லுள்ளவர்களும் பெரும்பாலும் இந்த உபந்யாஸ மண்டபத்திற் பிரவேசித்து ச்ரவணம் செய்தவர்களேயாவர். “இமவந்தந் தொடங்கி யிருங்கடளையும்” என்று பெரியாழ்வார் ஸாதிக்கிறபடி ஆலேதுசீதாசலமுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தமிழ்ப் பாஷையறியாதவர்களுங்கூட அனேகமாய் ச்ரோத்ருகோடியில் அந்வயித்துப் போவார்கள். திருவல்லிக்கேணியில் ஸுப்ரஸித்தராயிருந்த ஸ்ரீமத் M. O. பார்த்த ஸாரதி ஐயங்காருடைய மைத்துனர் (Late) ஸ்ரீ உடே. அளசின்கராசாரியர் ஸ்வாமி அனேக வருஷங்கள் இவ்வுபந்யாஸ மண்டபத்திற்கு வந்து கொண்டிருந்தார். அப்போது அந்த ஸ்வாமி அடிக்கடி ஒரு வார்த்தை சொல்லுவார்—“ த்விபாந்தரங் களில் தோன்றின பாச்சாத்யர்களாயிருந்தாலும் அவர்களுங்கூட இந்த ஸபா மண்டபத்தில தங்கள் வாழ்நாளில் ஒரு நாளாவது புருந்து புறப்பட வேண்டும்” என்று. இப்படி ப்ரேம பரவசர்களாய்ப் பல பெரியோர்கள் பேசின பேச்சுக்கள் பலபல. அப்போதிருந்த பெரியோர்களில் ஏறக்குறைய நூறு மஹான்கள் நாள டைவில் காலகதி யடைந்து விட்டார்கள்.

உத்தமாச்ரமியான ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி. இளங்காடு ஸ்வாமி யென் பவர் காஞ்சியில் பலவாண்டுகள் எழுந்தருளியிருந்தார். [இந்த ஸ்வாமிக்கு ரங்கூன் ஜீயர்ஸ்வாமி யென்று ஒரு ப்ரக்கயாதியுண்டு. ப்ரத்யபிஜ்ஞைகுகாக இது தெரி வித்தபடி.] அந்த ஸ்வாமி பூர்வாசரமத்திலிருந்தே மிகவும் பரிசிதராகையாலே நெருங்கிப்பழகுவதுண்டு. அவர் அடிக்கடி ஸாதித்துக் கொண்டிருப்பர்—“ அண்ணா! ஒரு நாளைக்கு என்னை சென்னைப்பட்டணத்து உபந்யாஸ மண்டபத்தில் கொண்டு போய் உட்கார் வைக்க வேணும்” என்று. அதற்கு அடியேன் ஒன்றும் பதில் சொல்லாமலே யிருந்துவந்தேன். ஒரு ஸபையம் அந்த ஸ்வாமி சென்னை மயிலாப் பூரலுள்ள சில பகதர்களின் வேண்டுகோளுக்கணங்கி மயிலைக்கு எழுந்தருளும் படியாயிருந்தது. அப்போது மார்கழி மாதம். திருப்பாவையுபந்யாஸம் தினப்படி யாடலுடையாள்களில் நடந்து கொண்டிருப்பதைத் தெரிந்துகொண்டு ஸதுபாயத்தினால் அவ்விடத்திற்கு ஸஸஹாயராய் எழுந்தருளினிட்டார். முன்னாடி தெரிவித்தருளா மையால் ஆஸன ஸமஸ்தாகம் ஒன்றும் பண்ண முடியாமலிருந்தது. பரம ஸௌஸப் யததாலே ஒரு நாறகாலியிலே வற்றிருந்தார். உபந்யாஸம் முடிந்தபிறகு ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஸாதித்த வார்த்தைகள் அவளியிடத்தகாதவை. ஆயினும் அவர் நெஞ்சுகனிந்து ஸாதித்தவை யெனினுங் காரணத்தினால் அவற்றைச் சுருக்கமாக இங்குத் தெரிவிக்க கும்மன்.

இளங்காடு யதீந்தரஸ்வாமி சென்னைஸபையிள் ஸாதித்த வார்த்தைகள்—

“ அண்ணாவை பூர்வாசரமத்திலிருந்தே யறிவேன் ; இவர் வித்யார்த்தியாய் புஸ்த கத்தைக் கையெழுத்துக்கொண்டு என்னத்திவதயில் போகும் போதெல்லாம் நான் ப்ரேமத்துடன் பார்த்தவன். எனக்கும் இவர்க்கும் வயதில் 15, 20 வருஷம் ஏற்றதகாழவு உண்டு. ஆனால் இளமையில் அடிக்கடி நான் என்ன கினைக்கிற வழக்கமென்றால் ‘நாம் இவரைவிட தாழ்ந்த வயதாயும் பெண்ணாயும் பிறவாமற் போய்விடும்’ யென்று நினைப்பது வழக்கம். இவரைக் கணவனாகக் கொள்ளும்படியான ஒரு பெண்மணியாய்ப் பிறவாமல் போனோமே யென்று மிகவும் குறைப்பட்டிருந்தேன். இங்கே உபந்யாஸ மண்டபத்திற்கு வந்தபிறகு எனமனத்தில் தோன்றியதையும் ஸத்தியமாக உங்களிடம் சொல்லுகிறேன் ,

ஒரு செட்டியாராகவோ நாயுடுவாகவோ முதலியாராகவோ இந்த பேட்டைக்கு பிறவாமற்போனோமேயென்கிற குறைதான் நிற்பது, பிராமணனுப்பிறந்தால் உபந்யாஸம் மட்டும் கேட்டுப் போவேன் : மேலே சொன்ன ஜாதிகளில் பிறந்தால், இவருக்கு இங்கே இரண்டு பக்கத்திலும் திருக்கச்சி நம்பி கைங்கரியம் செய்கிறார்களே, அது செய்ய பாக்கியம் பெறுவேன். ப்ராஹ்மண ஜன்மம் அஹங்கார ஜன்ம மல்லவா? கைங்கரியம் செய்ய ருசியுண்டாக மாட்டாதே? ” இப்படி அநுபாஷிக்கவும் தகாத வார்த்தைகளையே மேன்மேலும் தொடர்ச்சியாக அரைமணிகாலம் ஸாதித்துக்கொண்டு போனார். அப்போது அங்கு எந்திருத்தாயார்

வேலூரில் வெகுசாலம்
போலீஸ் டெப்டி. ஸூப்ரண்டெண்டாக
இருந்த ஸ்ரீரங்கம். ராஜகோபாலையங்கார்.
(வைகுண்டவாஸி.)

முன்னணியில் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கடைக்கித்துவிட்டார். உடனே ‘அம்மா, அலமேலுவா?’ என்று ஆரம்பித்து ஏதேதோ ஸாதித்தார். அப்போது அந்தஸ்வாமியினுடைய ப்ரமத்தின் கனத்தைக் கண்டுவாருமே வியங்கார்கள். அந்த ஸ்வாமி மறுநாளே வேலூருக்கு எழுந்தருளினிவிட்டார். அவ்விடத்தில் புராணப் ப்ரவசனத்திற்காக பக்தர்களால் அழைக்கப்பட்டு அங்கே சென்று சேர்ந்து சில வருஷங்கள் ஸ்ரீராமாயண ப்ரவசனம் செய்து கொண்டிருந்தார். அங்கே போய்ச்சேர்ந்தவுடனே அவருள்ள பெரியமனிதர்களிடத்தில் அடியேனைப்பற்றி விசேஷமாக ஸாதித்து “கிழவனான் நான் இங்கே ப்ரவசனம் செய்வது கிடக்கட்டும் : காஞ்சிபுரம் அண்ணாவை இங்கே வரவழைத்து அவரிடத்தில் நீங்கள் கேட்கவேணும்” என்று ப்ரரோசனம் செய்தார். “வோடாரோ மஃசரமஸ்தா : —போத்தாரோ மத்ஸர ரஸ்தா : ” என்று பர்த்துஹரி சொன்னபடி, படித்தவர்களுக்கு தாமே மேன்மைபெற வேணுமென்கிற விருப்பமும் இகர பண்டிதர்களை இழித்துரைப்பதும் உலகில் பெரும் பான்மையான இயல்பு. இத்தகைய தூர்க்குணத்தை அந்தமஹாஸ்வாமி அறவே

அகற்றினவர் என்கிற மகிழ்ச்சியினால் இங்கு இந்த விஸ்தரம் கொள்ளப்பட்டது. அந்த ஸ்வாமி வேலூரில் அடியேனைப்பற்றிச் செய்தருளின ப்ரசாரத்தினால் நேர்ந்த நன்மைகளை ஸம்க்ஷேபமாகத் தெரிவிக்கிறேன். அப்போதுவேலூரில் ஸ்ரீரங்கம் உடேவ. ராஜகோபாலயங்கா ரென்பவர் போலீஸ் இலாகாவில் உயர்ந்த அதி காரத்தில் இருந்து வந்தார். அவர்க்கும் அடியேனுக்கும் பரிசயமே யிருந்ததில்லை. மேலே குறித்த உத்தமாச்ரமிஸ்வாமி அந்த ராஜகோபாலயங்காரைத் தம்மிடம் வரவழைத்து அடியேனைப்பற்றி மிகமிகச்சொல்லி அவர்க்கு அடியேனிடத்தில் அபரி மிதமான ப்ராவண்யத்தை உண்டாக்கி விட்டார். அவர் அடிக்கடி என்னைக்காணக் காஞ்சிபுரத்திற்கு வருவதும் சென்னையில் உபந்யாஸங்கள் கேட்க வருவதுமாயிருந் தார் இரண்டொரு மாதத்திற்குள்ளேயே எம்மிருவர்க்கும் நிரவதிகமான நட்பு ஏற்பட்டு விட்டது. சென்னைக்கு வருவது போல் வேலூருக்கும் வாரந்தோடும் வந்து ஸ்ரீராமாயணோபந்யாஸங்கள் செய்ய வேணுமென்று நிர்ப்பந்திக்கத் தொடங்கினார். பிறகு மாதத்தில் இரண்டு முறை சென்று நான்கு உபந்யாஸங்கள் செய்து வருவ தாக அங்கீகாரம் செய்து அப்படியே நடத்த வேண்டியதாயிற்று. மூன்று நான்கு வருஷகாலம் அவ்விதமாக நடந்து பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட்டது. அப்போது அந்த ராஜகோபாலயங்கார் தம்முடைய அதிகாரம் செல்லுமிடங்களான அர்க் கோணம் வாலாஜா ராணிபேட்டை ஆற்காடு காட்பாடி பள்ளிகொண்டை ஆம்பூர் வாணியம்பாடி முதலான பலவிடங்களில் அடிக்கடி தனிப்பட்ட உபந்யாஸங்கள் நடத்த ஏற்பாடு செய்வித்து என்னை நாடு நகரமும் நன்கறிந்த நபராக ஆக்கிவைத் தார். வேலூரில் ஸ்ரீராமாயண பட்டாபிஷேகம் ஆவதற்கு முன்னமே அந்த ஸ்வாமி உத்யோகத்தில் கின்றும் விச்ரந்தி பெற்று ஸ்ரீரங்கத்திற்கு நித்யவாஸ மாக எழுந்தருளினார். ஆயினும் அடிக்கடி காஞ்சிபுரத்திற்கும் சென்னைக்கும் வந்து சேருவர். அவர்க்கும் எனக்கும் தேஹ ஸம்பந்தம் அணுவளவுமில்லையாகிலும் சிறந்த பந்துக்களினும் மேலாகவே கலந்து பழகினார். அவருடைய தேவியாரும் புத்ர புத்ரீ பெளத்ர தெளஹித்ராதிகளும் இப்போது குளித்தலையில் வாழ்ந்து வரு கிறார்கள். திருக்குமாரன் ஸ்ரீமான் R. ஸ்ரீநிவாஸன் (M. B. B.S.) என்பவன் சிறந்த டாக்டர் பதவியில் அமர்ந்து குணங்களில் திருத் தந்தையாரை விஞ்சி விளங்குகின்றான். இற்றைக்கும் இவர்கள் யாவரும் எனது குடும்பத்தைச் சேர்ந்த வர்களாகவே பழகி வருகின்றார்கள்.

மேலே ப்ரஸ்தாவித்த ராஜகோபாலயங்கார் ஸ்வாமி உத்யோகத்திலிருந்த போது ஒருமுறை வடநாட்டுக் கோஷ்டர தீர்த்த யாத்திரை செய்துவர விரும்பி என்னை யழைத்தார். அப்போது பத்தெட்டு பேர்களுடன் வெகு ஆனந்தமான யாத்திரை ஁டைபெற்றது. அந்தயாத்திரை இருபதுநாளில் முடிவுபெற்றது. பவஸ்ரூ ஆவணிய் லே முதலாக 26௨ வரையில் (22-8-34 to 11-9-34) நடந்தது. மதராஸில் புறப்பட்டு பண்டராபூர் என்கிற பாண்டரங்கம், பாம்பே, நாளிக்பஞ்சவடி, புஷ்கரம், தேஹனி (அதாவது டெல்லி), ஹரித்வாரம், ஹ்ருஷிகேசம், லக்ஷ்மணஜூலா, ப்ருந்தாவனம், மதரா, கோகுலம், கோவர்த்தனம், ப்ரயாகம், அயோத்யா, காசி, கயா, கல்கத்தா, ஜகந்நாதம் ஸிம்ஹாசனம் ஆக இவ்வளவு ஸ்தலங்களைக் கண்டு மீண்டு காஞ்சியில் தேவப்பெருமானுடைய திருவடிவாரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தாயிற்று. இந்த விஷ யங்களை யிட்டுச் சிஸ்தோகங்களை யெழுதும்படி அந்த ஸ்வாமி நியமித்தார். அப் படியே பத்தெட்டு சுலோகங்களினால் இந்த யாத்ராமார்க்கத்தை முத்ராலங்கார ரீதியில் காட்டினேன். சுலோகங்களின் அமைப்பு எப்படிப்பட்டதென்றால், யாத் திரை விஷயமாக இதில் யாதொன்றும் சொல்லப்படவில்லை: முழுவதும் ஸ்ரீராம பிரான் விஷயமான ஸ்தோத்ரமாகவே அமைக்கப்பட்டது. ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை வருணிக்கும்படியான விசேஷணங்கள் ஒவ்வொருச் லோ கத்திலும் அனைக்கள் இடப்பட்டன. இந்த ரசநாஸகிவேச விசேஷத்தில் சிசு

மாக ஒவ்வொரு ஸ்தலத்தினுடையவும் பெயர்கள் புகுந்திருக்கின்றன. அத்தமோ ஸ்ரீராமசந்திரனுடைய குணபவமேயன்றி வேறில்லை. ஊர்களின் பெயர்கள் சொல்வடிவத்தில் புகுந்திருக்கின்றன. இதற்கு யாத்ராஸ்தோத்ராம்ருதமென்று பெயர். இது அப்போதே தமிழரையுடன் அச்சிடப்பட்டு சென்னையிலும் வேலூரிலும் உபந்யஸிக்கவும் பட்டது. பண்டித ஐநமனோவிதோதார்த்தமாக அது இவ்விடத்திலும் சேர்க்கப்படுகிறது.

யாத்ராஸ்தோத்ராம்ருதம்

योऽस्मानुमदरासमोपमजनानुदुर्तुमत्रागतः कीर्त्या यस्य विशुद्धया समजनि क्षमा पाण्डुरङ्ग शिति ।

अम्बाम्बेत्यभिकूजतां दिशति यो मातुर्मुखेनोत्तरं सोऽस्यात् खण्डितनासिकाश्रवबुद्धिप्रभावः प्रभुः ॥ १

யோஸ்மாந் உந்மதராஸபோமஜநாத் உத்தர்த்துமத்ராகத:
கீர்த்யா யஸ்ய விசுத்தயா சமஜநி க்ஷமா பாண்டுரங்கம் சிதி |
அம்பாம்பேத்யபிகூஜதாம் திசதி யோ மாதுர் முகேநோத்தரம்
ஸோவ்யாத் கண்டிதநாஸிகாசுவதாந்குஷ்டப்ரபாவ: ப்ரபு:

1

(உரை.)—இந்த ச்லோகத்தில் முதல் மூன்று பாதங்கள் பகவானுடைய ஸாதாரண குணங்களைச் சொல்லுவன; நான்காவது பாதம் ஸ்ரீராமபிரானுடைய அஸாதாரணமான வெரு பெருமையைச் சொல்லுவது. ஒவ்வொரு பாதத்திலும் கீழே கோடு இடப்பெற்ற எழுத்துக்கள் ஒவ்வொரு ஊரின் பெயரைக் குறிக்கும். 1. மதராஸில் புறப்பட்டு, 2. 'பண்ட்ராப்பூர்' என வழங்கப்படுகின்ற பாண்டுரங்க கோத்தரத்தைத் தொழுது, 3. பாம்பேயில் [ஸ்ரீகாதி ஸ்வாமியின் திருப்பதிஷ்டையாகிய] திருவேங்கடமுடையானே ஸேவித்து, 4. நானிக் என்று ப்ரஸித்தமான பஞ்சவட கோத்தரத்தைப் பணிந்தமை சப்தத: இந்த ச்லோகத்தில் ஸூசிதமாயிற்று. [ய: உந்மதராஸபோமஜநாத் அஸ்மாந் உத்தர்த்தம் அந்ர ஆகத:] மதங்கொண்ட கழுதை போன்றவர்களான நம்மைச் சீர்திருத்தவே இவ்வுலகின்கண் வந்து அவதரித்த வன் எம்பிரான் என்றபடி. उन्मदः - उन्मदः; रासमः गर्दभः; उपमा येषां ते । [யஸ்ய விசுத்தயா கீர்த்யா க்ஷமா பாண்டு: ஸமஜநி] எம்பெருமானது விசுத்தமான கீர்த்தியினால் பூமண்டலம் முழுதும் வெண்ணிறமாயிற்று. கவிகள் கீர்த்தியை வெண்ணிறத்தாக வருணிப்பது மரபு. [யஸ்ய அங்கம் சிதி]. எம்பெருமானது திருமேனி நீலமேகச்யாமள மென்றவாறு. [அம்ப! அம்ப! இதி அபிகூஜதாம் உத்தரம் மாது: முகேநிசதி] * தாயும் தந்தையுமாயிவ்வுலகினில்வாயுமீசனென்கிறபடியே எம்பெருமானே தாயும் தந்தையுமாக உருவெடுத்திருக்கின்றனென்பது சாஸ்த்ரார்த்த மாதலால், அம்மா! அம்மா! என்றழைப்பவர்களுக்கு எம்பெருமான் தாய்க் குராலே உத்தரமுரைப்பன் என்கிறது. "அண்ணு என்றழைத்தபோது ஆண் குராலே ஏனென்னும்; அம்மா வென்றழைத்தபோது பெண் குராலே ஏனென்னும்" என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்யும்படி. [கண்டிதநாஸிகாசுவதாஉக்குஷ்டப்ரபாவ: ஸ: ப்ரபு: அவ்யாத்] ஸ்ரீராமபிரானுடைய பெருமைகளை நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால் சூர்ப்பணகையின் வாய்கொண்டு அறியவேணு மத்தனை. அவள் மூக்கும் காது மறுப்புண்டு கரனிடம் ஓடும்போது ராமலக்ஷ்மணர்களை நிந்தித்து முறையிடவேண்டியிருக்க அது செய்யாதே "தருணௌக்ருபஸம்பந்நௌ ஸுகுமாரௌ" என்று தொடங்கி ஸ்ரீ தாசரதிகளின் வடிவழகு முதலியவற்றைப்பற்றி அற்புதமாகப்பேசினுள்ளாரே. இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீராமபிரான் நம்மைக் காத்தருளவேணு மென்றதாயிற்று. 1

यस्योत्पलविशालपुष्करदृशा पूना शर्वयुद्धभौ यो वातात्मज देहलीन सकलस्वात्मीयमूर्त्यादिकः ।

यो वा राक्षसनायकेन मुषितां देवीं हरिद्वारतः संतोष्य स्वयमप्यथ प्रमुमुदे सोऽसद्वती राघवः ॥ २

யஸ்யோத்பலவிஸாலபுஷ்கரத்ருசா பூநா சர்வயுத்தபௌ
யோ வாதாத்மஜதேஹீநஸகல்ஸ்வாத்மீய மூர்த்யாதிக:—
யோ வா ராக்ஷஸநாயகேந முஷிதாம் தேவீம் ஹரித்வாரத:
ஸந்தோஷ்ய ஸ்வயம்ப்யத ப்ரமுமுதே ஸோஸாத்கத் ராகவ:
2

இந்த ச்லோகத்திலும் கீழே கோடு இடப்பெற்ற எழுத்துக்கள் ஒவ்வொரு ஊரின் பெயரைக் குறிக்கும். (நாஸிக பஞ்சவடிக்குப் பிறகு). 5. புஷ்கர கேசத்திரம் பணிந்து, 6. தேஹலி என்கிற டில்லியிற் புகுந்து, ஹரித்வாரத்தில் அவகாஷித் தமை இதில் ஸைசிதமாயிற்று. ஸ்ரீராமபிரானுடைய செந்தாமரைக் கண்ணோக் கத்தினால் சபரி பரிசுத்தியடந்தமை முதற் பாதத்தில் கூறப்பட்டது. (புஷ்கரம் என்று தாமரைப்பூவுக்குப் பெயர்.) “சக்ஷுஷா தவ ஸௌம்யேன பூதாஸ்மி ரகுநந்தந” என்கிற ஸ்ரீராமாயணச் ச்லோகம் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. அனுமானுடைய திவ்ய சரீரத்திலே ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருவருவம் முதலானவை லயித்துக் கிடந் தமை இரண்டாம் பாதத்தில் சொல்லப்பட்டது. இராவணனால் கவரப்பட்டு அசோக வனத்தில் வருந்திக் கிடந்த பிராட்டியைத் திருவடி மூலமாக உகப்பித்துத் தானும் உகந்த இராமபிரான் நமக்குத் தஞ்சம் என்று உத்தாரத்தத்தில் கூறப்பட்ட தாயிற்று. ஹரித்வாரத:—குரங்கு வழியாக என்றபடி. ஹரி—குரங்குக்கும் பெயர். (2)

श्रीरामं हृदि चिन्तयेमनिशं यो वा हृषीकेश सर्वैस्सेवितपादपद्मयुगलः साक्षाद्भि नारायणः ।

श्रीमल्लक्ष्मणीर्थयोगिगुरुराद्श्रीशैलपूर्णाह्वयोपज्ञस्वीकृथाविशेषकथनो यः पश्ये भूतले ॥ ३

ஸ்ரீராமம் ஹ்ருதி சிந்தயேயமநிசம் யோ வா ஹ்ருஷீகேசஸத்
ஸங்கைஸ் ஸேவிதபாதபத்மயுகளஸ் ஸாக்ஷாத்ஹி நாராயண: |
ஸ்ரீமல்லக்ஷ்மணதீர்த்தயோகிகுருராட் ஸ்ரீசைலபூர்ணஹ்வயோ -
பஜ்ஞஸ்வீயகதாவிசேஷகதநோ ய: பப்ரதே பூதலே.
3

இதில், (ஹரித்வாரத்திற்குப் பிறகு) 8, ஹ்ருஷீகேசம் ஸேவித்து, 9 பதர் காராயணனை ஸாக்ஷாத்கரிக்க ஆசைப்பட்டு, 10. லக்ஷ்மணஜாலா என்கிற லக்ஷ் மண தீர்த்தம்வரையில் சென்று மீண்டமை ஸைசிதமாயிற்று. [ஹ்ருஷீகேசஸங்கை: ஸேவிதபாதபத்மயுகள:] இந்தரிய மிக்ரஹம் செய்த முனிவர்குழாம் வணங்கப்பெற்ற திருவடித் தாமரையினையை யுடையவன் இராமபிரான் என்றபடி. (ஹ்ருஷீகம் என்று இந்திரியத்திற்குப் பெயர்; ஈச - அவற்றை அடக்கியாள்பவர்; யோகிகளைச் சொன்ன வாறு). [ஸ்ரீமல்லக்ஷ்மணதீர்த்த-இத்யாதி.] ஸ்ரீமல்லக்ஷ்மண என்று எம்பெருமானுரைச் சொன்னபடி, அவராகிற, தீர்த்தயோகி - பரிசுத்த ஸம்ந்யாஸி; அவருக்கு குராட்- சிறந்த ஆசார்யரான ஸ்ரீசைலபூர்ணஹ்வய - திருமலைமடபி; = அந்த ஆசிரிய முதனாக ஸ்ரீராமாயண விசேஷார்த்த வியாக்ஷியானங்கள் இவ்வுலகில் பரவத்தொடங்கின வென்பது இங்குக் கூறப்படுகின்றது. “படிகொண்ட தீர்த்தி பிராமாயணமென் னும் பத்திவெள்ளம் குடிகொண்ட கோயிலிராமாதுகன்” எனப்பட்ட எம்பெருமா னுக்கும் அத் திருமலைமடபியே ஸ்ரீராமாயணார்த்த உபதேச சரீர்தா வென்பதும், ஸ்ரீவைக்ஷணவ ஸம்ப்ரதாய பரம்பரையில் “பிராமஹஸ்யாபி பிராமஹாய ப்ரா சேதஸாதேச பஸ்ப்ரதாய, ஸ்ரீபாஷ்யகாரோத்தம தேசிகாய ஸ்ரீசைலபூர்ணய க்ரமோசமந்தாத” என்று அவ்வாசிரியருடைய தனியனே முதன்மைபெற்றிருந் தின்றதென்பதும் இங்கு அறியத்தக்கன.

सद्वृन्दावनदीक्षणेन मधुरा वाचं जनन्यां वदन् वृद्धाय त्रिजटाय गोकुलशतं वत्सा वनं प्रस्थितः ।

आगोवर्धनसीममूमिनिरते काकासुरे दारुणे कारुण्यं कलयन् रघूद्वहमणिर्जैजैतु सीतापतिः ॥

9

ஸத்ப்ருந்தாவந்திஷ்ணேந மதுராம் வாசம் ஜநந்யாம் வதந்
வ்ருத்தாய த்ரிஜடாய கோகுலசதம் தத்வா வநம் ப்ரஸ்திதஃ |
ஆகோவர்த்தநஸீமபூமிநிரதே காகாஸுரே தாருணே
காகுண்யம் கலயத் ரகூத்வஹமணிர் ஜேஜேது ஸீதாபதிஃ.

4

இதில் (லக்ஷ்மணஜாலாவிற்குப் பிறகு) 11. பிருந்தாவனம், 12. மதுரா, 13. கோகுலம், 14. கோவர்த்தனம் ஆக நான்கு தலங்கள் ஸேவிக்கப்பட்டமை ஸூசிதமாகிறது. [ஸத்ப்ருந்த அவந்திஷ்ணேந] கைகேயி இராமபிரானை வநவாஸஞ் செல்லுமாறு ஏவியபோது, அதனால் சிறிதும் முகவிகாரமின்றி, ஸத்துக்களின் திரளை ரக்ஷிக்கவேணுமென்று கங்கணங்கட்டிக்கொண்டு ஸந்தோஷமாகப் புறப் பட்டமை இங்குச் சொல்லப்படுகிறது. [ஜநந்யாம் மதுராம் வாசம் வதந்] “மன்னவன் பணியன்றாகில் நும்பணி மறுப்பனாவென், பின்னவன்பெற்ற செல்வமடியனென் பெற்றதன்றோ...மின்னொளிர்கானமின்றே போகின்றென் விடையுங்கொண் டேன்” (கம்பர்) என்று மதுரமான சொல்லைக் கைகேயியிடத்துச் சொன்னா னிராமன். [வ்ருத்தாய த்ரிஜடாய கோகுலசதம் தத்வா வநம் ப்ரஸ்திதஃ] பெருமான் காட்டுக்குப் புறப்படும்போது அநேக நானங்கள் செய்வதைக்கண்ட பெருங்கிழவனுன் த்ரிஜட னென்னும் அந்தணனொருவன் வந்து யாசிக்க அவனுக்கு அளவில்லாத பசுக்களைத் தானஞ்செய்த வரலாறு இங்குக் கூறப்பட்டது. [ஆகோவர்த்தநஸீமபூமிநிரதே தாருணே காகாஸுரே காகுண்யம் கலயத்] மஹாபாரதியான கொடிய காகாசுரன் பக்கலிலே கருணை புரிந்தமை இங்குச் சொல்லப்படுகிறது. ஆகஸ—குற்றம்; வர்த்தனம்—அதனை அதிகமாகச் செய்தல். ஸீமபூமிநிரதே—குற்றத்தை அளவில்லாமல் செய்வதற்கு எது ஸீலை நிலமோ அவ்வளவும் செய்து தீர்த்தவன் காகாசுரன் என்றபடி. ஆப்படிப் பட்டவனிடத்திலும் அருள்செய்த இராமபிரானுக்குப் பல்லாண்டு என்றதாயிற்று.

स्वामिन् पैतृकदीपया गफलभूतात्मन् ! अयोध्यापुरीवास्तव्याखिलजन्तुसंचयसमुद्धारैकवद्वादर ।

राकाशीतकरावलेपइरणोदस्त्रत्वश्रीमुख श्रीमन् पालय तुंगया करुणया संसारिणी मादशान् ॥

5

ஸ்வாமிந் ! பைத்ருகதீப்ரயாகபலபூதாத்மந் ! அயோத்யாபுரீ
வாஸ்தவ்யாகிலஜந்துஸஞ்சய ஸருத்தாரைகபத்தாதர |
ராகாசீதகராவலேபஹரணோதஞ்சத்ப்ரதஹ்முக
பூமந் / பாலய துங்கயா கருணயா ஸம்ஸாரிணே மாத்ருசாத்.

5

இதில் (கோவர்த்தனத்திற்குப் பிறகு) 15. ப்ரயாகம் (அலஹாபாத்), 16 அயோத்யா, 17. காசீ, 18. கயா ஆக நான்கு கேஷத்திரங்கள் ஸேவிக்கப்பட்டமை ஸூசிதமாகிறது. [பைத்ருக தீப்ரயாகபலபூதாத்மந்] தகப்பனாகிய தசரதன் அநுஷ்டித்த ஒளிமிக்க யாகத்தின் பயனாய்த் தோன்றினவனே ! என்றபடி. [அயோத்யா புரீத்யாதி.] “எல்லையில் சீர்த்தயரதன்றன் மகனாய்த் தோன்றிற்றது முதலாத் தன்னுலகம் புக்கதீர” என்று குலசேகரப்பெருமானருளிச்செய்த கட்டளையிலே இவ்விரண்டு பாதங்கள் அமைந்தன. * அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத் தேற்றினமை இரண்டாவது பாதத்தில் அநுஸந்திக்கப்பட்டது [ராகாசீதகரேத்யாதி.] ராகா என்று பெளர்ணமாஸிக்குப் பெயர். சீதகரன்—சந்திரன் ! பூர்ண சந்திர னுடைய செருக்கையடக்குவதில் புகழ்பெற்ற திருமுகமண்டலத்தையுடையவனே !

என்றபடி. [துங்கயா கருணயா] இத்யாதி. ஸம்ஸாரிகளான அடியோங்களை உயர்ந்த கருணையினால் காத்தருளவேணுமென்றதாயிற்று. 5

यन्नामस्मरणं पुनः कलिकथाकालुष्यकूलं क्व येनैकेन महात्मना विजयते सर्वं जगन्नाथक् ।

तादृशप्रतिमप्रभाव भगवन् हे रामसिंहाचलमख्याते वरदप्रभो जयजयानेकाक्षितश्रीपते ॥

யந்தாமஸ்மரணம் புந: கலிகதா காலுஷ்யகூலங்க்ஷம்
யேநைகேந மஹாத்மநா விஜயதே ஸ்வம் ஜகந்நாதவத் |
தாந்ருக்ஷாப்ரதிமப்ரபாவ பகவந் ஹேராமஸிம்ஹாசல
ப்ரக்ஷ்யாதே ! வரதப்ரபோ ! ஜயஜயானேகாஞ்சித ஸ்ரீபதே.

6

இதில் (கயாக்கேதரத்திலிருந்து) 19. கல்கத்தா நகரஞ்சென்று, அங்கிருந்து 20 ஜகந்நாதபுரி, 21, ஸிம்ஹாசலம் இவை ஸேவித்து முடிவாகக் காஞ்சிபுரியில் வரதப்ரபுவின் திருவடிவாரத்தில்சென்று சேர்ந்தமை ஸூசிதமாகிறது. [யந்தாமஸ்மரண மித்யாதி.] ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருநாமஸ்மரணம் கலிபுருஷகோலா ஹலத்தை வேரறுப்பதா மென்றபடி. [யேந ஏகேந மஹாத்மநா ஸ்வம் ஜகந்நாதவத் விஜயதே] ஸ்ரீராமபிரானொருவனாலேயே ஸகல ஜகத்தும் நாதனோடுகூடினதாக ஆகின்ற தென்றபடி. [தாந்ருக்ஷாப்ரதிமேத்யாதி.] அப்படிப்பட்ட ஒப்பற்ற வைபவமுடையவனே ! [ஹேராமஸிம்ஹ !—அசலப்ரக்ஷ்யாதே !] ஸ்ரீராமஸிம்ஹமே ! ஒரு நாளும், அழிவில்லாத புகழையுடையவனே ! என்றபடி. [அநேக அஞ்சித !] பலரால் பூஜிக்கப்பட்டவனே ! இந்த ஸம்போதனம் இராமபிரானுக்கும் ஒக்கும்; ஸ்ரீகாஞ்சி தேவப்பெருமானுக்கு மொக்கும்; க்ருத்யுகத்தில் நான்முகனாலும், த்ரேதாயுகத்தில் கஜேந்திராழ்வானாலும், த்வாபாயுகத்தில் ப்ருஹஸ்பதியாலும், கலியுகத்தில் ஆதிசேஷனாலும் ஆராதிக்கப்படுபவர் தேவப்பெருமான்.

ஜய ஜய என்று தலைக்கட்டிற்றாயிற்று.

...

... 6

இந்த யாத்திரையில் நேர்ந்த புண்யநதிகளின் பெயர்களை அமையவைத்து
ஸ்ரீராமபிரானுடைய வந்தோதரருபமாக இயற்றப்பட்ட
சீலோகங்கள் மூன்று.

यथादोवुजसेविनामनिशमस्युत्तुम्भद्रावलिः श्रीडां यन्मुखकान्तिदर्शनवशात् द्राक्चन्द्रमागाहते ।

शालोन्जिमितसायकैः अरिवधून्दं दशां वैधवीं येनानाययमुना हि दाशरयिना सर्वे सनाथा वयम् ॥ १

யத்ப்ரதாம்புஜஸேவிநாமநிசமஸ்யுத்தும்பத்ரா வலி:
ஸ்ரீடாம் யந்ருககாந்திதர்சனவசாத் த்ராக் சந்த்ரபாகாஹதே
சார்ங்கோஜ்ஜ்ஞம்பிதஸாயகை: அரிவதூப்ருந்தம் தசாம் வைதவீம்
யேநாநாயயமுநாஹி தாசரதிநா ஸ்வே ஸநாதா வயம்.

1

இதில் தங்கபத்ராநதி. (பண்ட்ராபூரிவள்ள) சந்த்ரபாகாநதி, யமுநாநதி ஆக மூன்று நதிகளில் அவகாஸிக்கப்பெற்றமை ஸூசிதமாயிற்று. இராமபிரானுடைய திருவடித்தாமரைகளைத் தொழுமவர்கட்கு எப்போதும் சிறந்த க்ஷேமபரம்பரைகள் உண்டு என்பது முதல்பாதத்தின் கருத்து. ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருமுகவொலியைக்கண்டு சந்திரனொளியானது வெட்கமடைகின்றதென்பது இரண்டாம் பாதத்தின் கருத்து. இராமபிரானுடைய சார்க்களில்லில் நின்று னெம்பிய அம்புகளால்

சந்ருஸ்தீர்கள் வைதவ்யதசையை அடைனிக்கப்பட்டார்களென்பது மூன்றாமடியின் கருத்து. இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீராமபிரானுஸ் நாமெல்லோரும் நாதனையுடையோமா கிருமென்று தலைக்கட்டப்பட்டது. (நான்காம் பாதத்தில், 'அநாயி அருநா' என்று பதம்பிரியும். ஸந்தியில் யமுநாநதியின் பெயர் தோற்றும்.) ... 1

स्वर्गां बलिसप्तचाऽऽश्रुतमा ख्यातिर्यदीया शुभा सर्वेषां सरस्वती सुमनसां यत्कीर्तिनाच्यसते ।

चर्या सस्वहि फल्गुनिरसकथाशुश्रूषणच्छेदिनी सोऽयं नस्सरयूतटीसुरतरः श्रीरामचन्द्रो गतिः ॥ २

ஸ்வர்கங்காம் பலிஸத்ம் சாச்துததமாம் க்யாதீர் யதீயா சுபா
ஸர்வேஷாகுச ஸரஸ்வதீ ஸுமநஸாம் யத்கீர்த்தநாத் சஸ்யதே |
சர்யா யஸ்ய ஹி பஸ்குநீரஸகதாசுசுருஷணச்சேதிநீ
ஸேரயம் நஸ் ஸரயூதமஸுரதரு: ஸ்ரீராமசந்த்ரோ கதி:

2

இதில், கங்காநதி, ஸரஸ்வதீநதி ஸரயூநதி (கயாக்ஷத்ரத்தின்கண்) பஸ்குநீ நதி ஆகிய நான்கு நதிகள் நேர்பட்டமை ஸூசிதமாகிறது. இராமபிரானுடைய நற்புகழ் விண்ணுலகம் மண்ணுலகம் கீழுலகமாகிய மூவுலகங்களிலும் மிகவும் வியாபித்ததென்பது முதலடியின் கருத்து. (ஸ்வர்க்கம்—காம் என்று பதச்சேதம். காம்—பூமியை என்றபடி. "गौरिणा कुम्भिनी क्षमा" என்பது அமரகோசம். உலகத்தில் ஸகல கவிகளினுடையவும் வாக்கானது இராமபிரானைப்பற்றிப் பேசினுல்தான் சிறப்புப் பெறுவின்றதென்பது இரண்டாம் பாதத்தின் கருத்து. ஸ்ரீராமபிரானுடைய சரித்திரமாகிய ஸ்ரீராமாயணமானது மற்ற க்ஷுத்ரகதைகளைக் கேட்பதில் ஆசையைப்போக்குகின்றதென்பது மூன்றாம் பாதத்தின் கருத்து, (பஸ்கு—நீரஸ்—என்று ஸமாஸ விச்சேதம்). ஆக, இப்படிப்பட்ட பெருமைவாய்ந்தவனும் ஸரயூ நதிக்கரையில் தோன்றின கற்பகத் தரு போன்றவனுமான ஸ்ரீராமபிரான் நமக்குத் தஞ்சமென்று தலைக்கட்டிற்றாயிற்று. ... 2

यत्संगोदावरीति भजति मुनिवधूशापपापद्रुमौघे कृष्णांभोदोपमश्रीरघुकुलतिकस्यांघ्रिरेणुस एव ।

संसारोद्वेगवत्यासकलजनततेः पावनो बोभवीति ध्यात्वा तद्रामपादं विलसतु विरजा लोक एष बशेषः ॥ ३

யத்ஸங்கோதாவரீதிம் பஜதி முநிவதூசாபபாபத்ருமௌகே
க்ருஷ்ணம்போதோபமஸ்ரீரகுலதிலகஸ்யாங்க்ரிரேணுஸ் ஸ ஏவ ;
ஸம்ஸாரோத்வேகவத்யாஸ் ஸகலஜநததே: பாவநோ போபவீதி
த்யாத்வா தத்ராமபாதம் விஸஸது விரஜா லோக ஏஷ ஸ்யசேஷ:

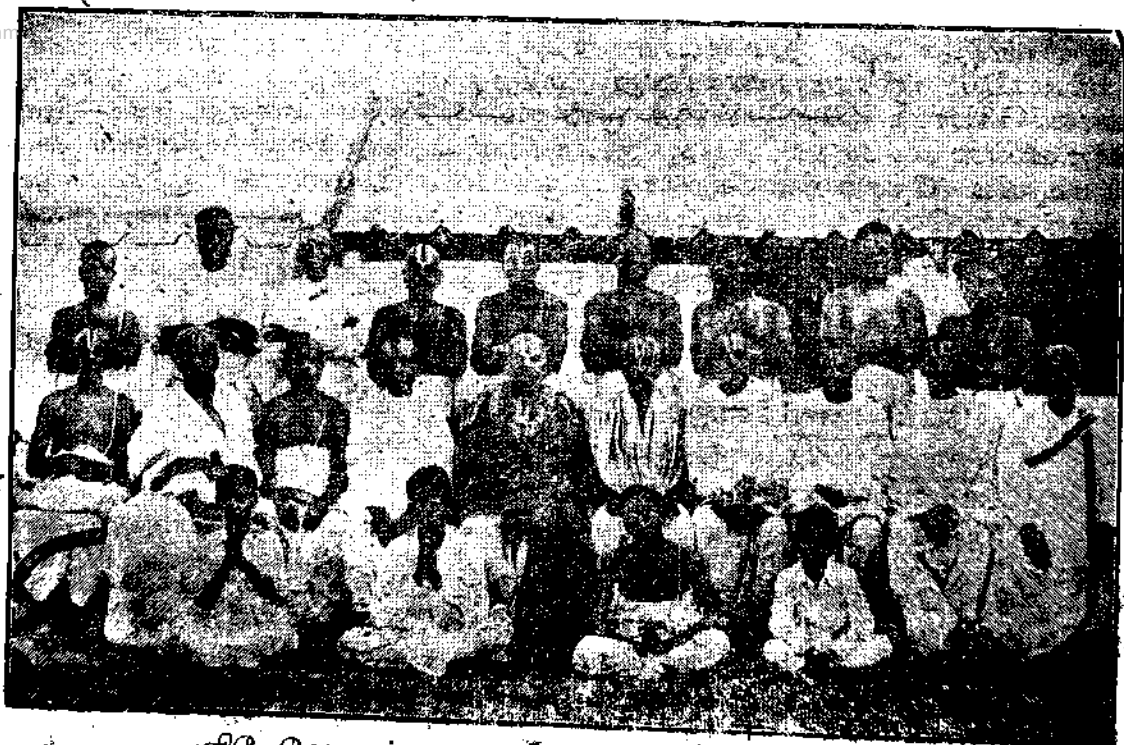
3

இதில் கோதாவரீநதியும் க்ருஷ்ணநதியும் நேர்பட்டமை பூர்வார்த்தத்தில் ஸூசிதமாகிறது. யாத்நிரை முடிந்து காஞ்சியில் போய்ச்சேர்ந்து வேகவதியைக் கண்டமை மூன்றம்பாதத்தில் ஸூசிதமாகிறது. எல்லா நதிகளுக்கும் தய்யான விரஜாநதியின் ஸமரணம் நான்காவது பாதத்தில் அமைக்கப்பட்டது. [யத்ஸங்க: முநிவதூசாபபாபத்ருமௌகே தாவரீதிம் பஜதி] இரண்டாவது பாதத்தில் கூறப்பட்ட ஸ்ரீராம பாததூளியானது இங்கு யச்சபத்தால் குறிக்கப்படும். ஸ்ரீராமபாத ரஜஸ் ஸங்கமானது அஹஸ்யையின் சாபமாகிற மரத்தொகுதியிலே காட்டுத்தீயின் தன்மையை அடைகின்றதென்றவிதனால் அஹஸ்யா சாபமோக்ஷ வ்ருத்தாந்தம் அநுஸந்திக்கப்பட்டதாயிற்று. அந்த ஸ்ரீராமன் காளமேகத்திருவுருவன் என்றது இரண்டாம் பாதத்தில். அப்பெருமானது அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீபாததூளியொன்றே ஸம்ஸாரத்தில் அருவருப்புடைய ஸகல ஜனங்களுக்கும் பாபஹரமாகின்றதென்று மூன்

றும்பாதத்தில் உரைக்கப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட பெருமைவாய்ந்த ஸ்ரீராமபிராண்டைய திருவடியை ஸகலலோகமும் தியானித்து சுத்தஸாத்விமமாகக் கடவதென்று தலைக்கட்டப்பட்டது. தாவ:—காட்டுத்தீ. விரஜ:—‘விகதரஜோகுண:’ என்றபடி. ‘தூளியற்றதாக’ என்கிற அர்த்தமும் தொனிக்கும். தூளியைச் சிந்திக்கத் தூளி தொலையுமென்பது ஒரு சமத்காரம். இவ்வொன்பது ச்லோகங்களிலும் வெகு விசேஷார்த்தங்கள் அமைந்து கிடக்கின்றன. ஸாதாரண சப்தார்த்தமே இங்குக்குறிப்பிடப்பட்டது. ஸம்ஸ்கிருத பாஷாரஸிகசிகாமணிகள் ஊன்றி ஆழ்ந்து அசேஷவிசேஷார்த்தங்களையும் உய்த்துணர்க. ... 3

— யாத்ரா ஸ்தோத்ரம்ருதம் முற்றிற்று —

உபந்யாஸ ஸபையில் நியதமாக நடைபெறும் உபந்யாஸங்கள் தவிர விசேஷப்படியான சைமித்திக உபந்யாஸங்களும் அவ்வப் போதுகளில் நடந்து கொண்டிருக்கும். அப்போது சேரும் கோஷ்டி தனிப்பட்டதாயிருக்கும். மதராஸ், தவிர, நாற்றிசையிலும் வெளியூர்களில் நியத காலங்களில் உபந்யாஸங்கள் நடந்து வருகின்றன. அந்த விவரணங்களை இங்கே வைத்துக்கொண்டால் வீணாக நூல் வளரும் இச்சரிதைநூலை ஆவலோடும் அன்போடும் வாசிக்கின்ற ஆப்தர்கள் பலர் “நமது ஊருக்கு வந்து நடத்தும் உபந்யாஸ விசேஷங்களைப்பற்றி ஒன்றுமே யெழுதாமல் விட்டுவிட்டாரே” என்று குறைபடவுங் கூடும். அதற்கு நம்மால் பரிஹாரம் செய்ய இயலாதுதான்.

:விசேஷோபந்யாஸ ஸபை கோஷ்டிகளில் ஒன்று.

ஆப்தர்களில் வ்யபதிஷ்டர்களான பல பெரியோர்களுடைய பரம க்ருபைக் கிடைப்பதற்கு உதவிஸம்ஸ்கிருதபலிஸ், கரமாக எழுத வேண்டுமென்கிற விருப்பம் நமது அவற்றைப்பற்றிச் செறிவு எழுதத்தொடங்குகிறேன்

பெரியோர்களின் க்ருபா ஸ்நேஹ ப்ரேம விசேஷங்கள்.

ஸ்ரீ உவே. அத்தங்கி (கவிபூஷண)
குமாரதாதாசார்யஸ்வாமி. திருவல்லிக்கேணி.
(வைகுண்டவாஸி)

யினுடைய க்ருபைக்கு அடியேன் பாத்திரமாகப் பெற்றவரலாற்றைச் சிறிது விஜ்ஞாபிக்கிறேன். ஸ்ரீகாதிஸ்வாமி வடநாட்டில் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கையில் வல்பை மதஸ்தர்களுளாடு சிறிது விவாதம் ஸம்பவித்தது. பம்பாய்நகரில் "பூலேச்வர், படாமந்திர்" என்கிறவிடத்தில் மிகவும் ப்ரதிஷ்டிதராயிருந்த வல்பை சாரியர் "பட்ட ஸ்ரீபலபத்ர சர்மா" என்பவரைக் கொண்டு 'ஸித்தாந்த ஸித்தாபகா' என்றொரு விசிஷ்டாத்வைதமத கண்டன க்ரந்தத்தை வெளியிட்டார். அந்த பண்டிதர் 'கவிகாவ்யரத்நாகரர்' என்று விருது பெற்றவர். அவருடைய அந்த க்ரந்தத்திற்கு ஸ்ரீகாதிஸ்வாமி 'படபாடல' என்னும் பெயருள்ள மறுப்புக் கையெழுதி வெளியிட்டிருந்தார். அதில் ஒரு வார்த்தை எழுதப்பட்டிருந்தது. (அதாவது) "இவர் வெறும் கவியேயொழிய சாஸ்த்ரஜ்ஞரல்லரென்பது இவர் வலிக்கும் விருதினாலேயேஸ்பஷ்டமாகிறது" என்று. அதைக்கடாக்ஷித்த கவிபூஷணஸ்வாமி இந்த தூஷணம் கவிபூஷணரான தம்மையும் ஸ்பர்சிக்கிறதென்று கருதிச் சீற்றங்

திருவல்லிக்கேணியில் ஸ்ரீமத். அத்தங்கி குமாரதாதாசார்யஸ்வாமி யென்று ஸுப்ரஸித்தரான வித்வான் மணி எழுந்தருளியிருந்தார். இந்த ஸ்வாமி ஸாஸ்திர க்ரந்தங்களில் நிகரற்ற மஹா வித்வான். ஸகல காவ்யநாட காலங்கார க்ரந்தங் களும் இந்த ஸ்வாமிக்கு வாசோவி தேயங்களாயிருந்தன. வ்யாகரண வேதாந்த விரகர். கவித்வத்தில் மஹா நிபுணரென்பதை 'கவி பூஷணி' என்னும் இவருடைய பிரு தமே விளக்கி நிற்கும். இந்த ஸ்வாமியால் இயற்றி வெளியிடப் பட்டிருக்கின்ற உத்தரராமசரித வியாக்கியானம் முதலான சில க்ரந்தங்களினால் இவர் சிறந்த க்ரந்திகர் என்பது தெற்றென விளங்கும். இந்த ஸ்வாமி திருநாட்டுக் கெழுந்தருளி முப்பது வருஷங்களுக்கு மேல் ஆய்விட்டாலும் இவருடைய கீர்த்தி நிகரற்றது. இவருடைய பரிஸரத்தில் எப்போதும் பலவித்வான்கள் கூடியே யிருப்பார்கள். இவருடைய ஸகாசத்தில் ஏதாவது விஷய விசாரங்கள் நடந்து கொண்டே யிருக்கும். மஹாதனிக ராகையால் ஸத்பாத்ர விநியோகங்களை விசேஷமாக நடத்திக் கொண்டேயிருப்பார். இவரிடத்தில் பரத்வம் அதிகமாயும் ஸௌஸ்ப்யம் குறைவாயுமிருக்குமென்று சிலர் சொல்லுவதுண்டு. இந்த ஸ்வாமி

கொண்டு ஸ்ரீகாதிஸ்வாமியின் தூலைக் கண்டிக்கு ஆசை கொண்டு, விஷயத்திலிறங்கிக் கண்டனமெழுதினால் அது நன்றியிராதென்று கருதி அதிலிறங்காமல் வியாகரணப் பிழைகள் இருப்பதாக எடுத்துக்காட்டி தூஷித்து ஒரு துண்டுப் பிரசுரம் வெளியிட்டிருந்தார். அந்தஸமயத்தில் ஸ்ரீகாதிஸ்வாமி வெகுதூரதேசத்தில் யாத்திரை செய்து கொண்டிருந்தார். அத்தங்கி ஸ்வாமியின் துண்டுப் பிரசுரத்தை அடியேன் பார்த்தவுடனே மிகவும் கொதிப்பு உண்டாயிற்று. அப்போது மஞ்ஜு பாஷிணீ பத்ரிகையை வெள்ளிக்கிழமை தோறும் நடத்திக் கொண்டிருக்கிறேன். அதில், கவிபூஷணருடைய தூஷணங்களுக் கெல்லாம் மறுவாய் திறக்க முடியாத படிக்கு ஆணித்தரமான மறுப்புக்களை யெழுதி வெளியிட்டேன். வசனரூபமாக வன்றிக்கே ஜம்பது சுலோகங்களினால் மறுத்திட்டேன். அந்தச் சுலோகமாலிகையின் முடிவில்

“ कश्चिन् भूषय त्वं सखे ! तेष्व वा त्वां भूशं भूषयन्तु क्षतिर्नस्ततो न ।

विमुह्यन्काले वृथा श्राप्यसीति प्रकामं विषीदन्ति पृथगामभिज्ञाः ॥”

என்கிற ச்லோக மிட்டிருந்தேன் ஸ்ரீகாதிஸ்வாமிக்கு மஞ்ஜுபாஷிணீ மூமைய இந்த பதிஷரை கிடைத்ததேயொழிய அத்தங்கிஸ்வாமியின் துண்டுப் பிரசுரம் கிடைக்கவில்லை ஸ்வாமி அடியேனது மறுப்புரையைக்கடாக்ஷித்தருளிப் பரமக்ருபை பொங்கி ஸ்ரீமுகம் ஸாதித்தருளினார். அதுகிற். அத்தங்கிஸ்வாமி அடியேனுடைய மறுப்புரைகளை மஞ்ஜுபாஷிணியில் கடாக்ஷித்தருளி, அது முதலாக விசேஷப்ரீதி செய்தருளி அடிக்கடி ஸந்திக்கவும் ஸம்பாஷிக்கவும் நியமித்திருந்தார். முதலில் என்னுடைய மறுப்புரையைப் பார்த்தவுடனே அவர்க்குக் கொதிப்பு உண்டாகி அதற்கு மறுப்பெழுதி வெளியிடவேண்டுமென்று தோன்றியதாம். அவர்க்கு இரண்டு திருக்குமாரர்கள். இருவரும் நன்றாக வாசித்தவர்கள். ஒரு திருக்குமாரர் சிறந்த பண்டிதராயிருந்தார். இதற்கு நீ கண்டன மெழுத வேண்டியதென்று அவர்க்கு நியமித்தருளினாராம். கீழ் முதற்பகுதியில் பக்கம் 43ல் ஸேவைஸாதிக்கின்ற ஸ்ரீஉலே வித்வான் அ. வீ. நரஸிம்ஹாசாரியர்ஸ்வாமி அப்போது அந்த அத்தங்கிஸ்வாமி திருமாளிகையிலேயே குடிவாழ்ந்து அவர்க்கு ப்ரேமபாத்ரமாயிருந்தபடியால் அவருக்கும் நியமித்திருந்தாராம். அவ்விருவரும் அடியேனுடைய மறுப்புச் சுலோகமாலிகையை ஆழ்ந்து பார்த்து அத்தங்கிஸ்வாமியினிடம் சொன்னார்கள்;—“இதற்கு நாம் மறுப்பெழுதி வெளியிட்டால் மூன்றாநாளிலேயே அண்ணங்கராசாரியரிடமிருந்து சரமாரியாக பதில் வெளிவந்துவிடும்; அவர் சாஸ்த்ரியஸரணியிலேயே போயிருக்கிறபடியால் அடுத்தபடியாக நாம் விச்ராந்தி பெற்று நிற்பதைவிட இப்போதே விச்ராந்தி கொள்வது நன்று” என்றார்கள். இதை பிறகு அத்தங்கிஸ்வாமி திருவாக்கிலேயே கேட்டறிந்தேன். மேலே ப்ரஸ்தாவித்த அ. வீ. நரஸிம்ஹாசாரியர் போலவே ஸ்ரீஉலே. பண்டித அ. மு. ஸ்ரீகிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியும் அத்தங்கிஸ்வாமிக்கு இளமை தொடங்கியே அந்த ரங்கப்ரியராக இருந்து வந்தவர். அதனால் இந்த ஸ்ரீகிவாஸாசார்ய ஸ்வாமிக்கு என்னிடத்தில் மிகவும் அக்ருப்தியிருந்தது அத்தங்கிஸ்வாமியும் அவருடைய திருக்குமாரர்களும் அடியேனிடத்தில் பரமப்ரீதர்களாயிருக்கச் செய்தேயும் இந்த ஸ்ரீகிவாஸாசார்யஸ்வாமி மட்டும் நாம் அத்தங்கிஸ்வாமியிடத்தில் வைத்திருந்த பராஷண்யாதிசயத்தாலே வெகுநாள்வரை என்னிடத்தில் அப்ரீதராகவேயிருந்தார். நானதுடனில் பரமப்ரீதியை வலித்து அடியேனுடைய ஸகலகார்யங்களுக்கும் நான்க்கும் ஸஹாயகராக இருந்து வருகிறார். அடுத்தபக்கத்திலுள்ள வருவப்படிதில் என்னுடைய இருபக்கங்களிலும் ஸேவைஸாதிக்கின்ற இருவரையும் பற்றிச் சிறிது விஜ்ஞாபித்துக் கொள்ளுகிறேன். மேலே ப்ரஸ்தாவித்த அ. மு. ஸ்ரீ.

ஸ்வாமி ஸ்ரீ பெரும்புதூர் ஸம்ஸ்க்ருத கலாசாலையில் ஸாஹித்ய வியாகரணம் வசித்து விமர்சனசுவராய் ஏறக்குறைய நாற்பது வருஷகாலமாய்த் திருவல்லிக் கேணியில் நித்யவாஸாஸிகராயிருந்து வருகிறார். பெரும்பாலும் அத்தங்கிஸ்வாமி திருமாளிகையே இவர்க்கு வாஸஸ்தானமாயிருக்கும். அடியேன் உபந்யாஸார்த்தமாக சென்னைக்குப் போகத்தொடங்கின பிறகே இவருடைய ஸந்நிகர்ஷம் விசேஷமாகவுண்டாயிற்று. அடியேன் இருபது வயதிலிருந்தே முத்ரணங்கன் நடத்திக்கொண்டு வந்தாலும் அவை பெரும்பாலும் ஆப்தர்களான இதரர்கள் மூலமாகவே நடத்தப்பட்டு வந்தன. ஸொந்தமான பொறுப்பில் நடக்க ஆரம்பித்த 1931ஆம் வருஷத்திற்குப்பிறகுதான். அப்போதுதான் க்ரந்தமாலை

ஸ்ரீ உவே. அ. மு. ஸ்ரீ நிவாஸாசார்ய
ஸ்வாமி
(திருவல்லிக் கேணி)

ஸ்ரீ உவே. திருமலை அனந்தாண்பிள்ளை
அக்காரக்கனி ஸம்பத்துமாராசார்ய
ஸ்வாமி (ஜ்யேஷ்ட ஜாமாதா)

ஆபீஸ் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு அனேக க்ரந்தமாலைகள் அச்சிட ஆரம்பித்தது. அப் போது தமிழ் மணிப்ரவாள க்ரந்தங்களின் ப்ரூப்திருத்தங்களுக்கு அ.மு. ஸ்ரீ. ஸ்வாமி யின் ஸாஹாய்யம் மஹோபகாரமாக இருந்தது. ஸம்ஸ்க்ருதக்ரந்த சோதனங் களுக்கு (இங்கே காண்கிற உருவப்படத்தில்) என்னுடைய மற்றொரு பத்திரிகை வீற்றிருக்கின்ற ஜ்யேஷ்டஜாமாதாவின் ஸஹயோகம் விசேஷித்துக் க்ரந்தமா யிருந்துவருகின்றது. இதைப்பற்றி மேலே விரிவாகத் தெரிவிக்கப் ப்ராப்தமாகும்.

கோயம்புத்தூரில் ஸ்ரீ சைலசக்ரவர்த்தியாசார்ய ஸ்வாமி ஸம்ஸ்க்ருதக்ரந்தாசார்ய ஸ்ரீ நிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி வக்கீலாக விளங்கிவந்தாலும் க்ரந்த வித்வத் கோஷ்டியில் பரிசுணரீயர். காவ்யநாடகாலங்கார க்ரந்தங்கள் யாவற்றையும்

கண்டபாடமாக வைத்துக் கொண்டிருந்தவர். சாஸ்தரங்களின் தத்துவங்களை

ஸ்ரீமதுபயவே ஸ்ரீசைலசக்ரவர்த்தியாசார்யஸ்வாமி
(கேடையம்புத்தூர்) வைகுண்டவாஸி

நன்கறிந்தவர். “ஸாரஸ்வத ஸாரஜ்ஞர்” என்று குலாவப்பட்டிருந்தவர். ஸ்ரீபாஷ்ய பகவத் விஷயங்களை ப்ரவசனமும் செய்தவர். ரஸிகசக்ரவர்த்தியென்று கொண்டாடப்பட்டிருந்தவர். இந்த ஸ்வாமி ஒருமையம் திருவேங்கடமுடையானுடைய ப்ரஹ்மோத்ஸவம் ஸேவிக்கத் திருமலைக்கு எழுந்தருளியிருந்தார். அப்போது அடியேனும் அங்கு விடை கொண்டிருந்தேன். அந்த ஸ்வாமியின் பரிசயம் அங்குத்தான் ப்ரப்ரதமமாக வாய்த்தது. அடியேனடிக வியக்கும்படியான யோக்யதை அந்த ஸ்வாமி பக்கலில் அதிசயிதமாகக் குடிகொண்டிருந்ததை யறிந்து அவரிடத்தில் மிகவும் ஈடுபாடு கொண்டேன். பிறகு அந்த ஸ்வாமி காஞ்சிக்கும் சென்னைக்கும் அடிக்கடி யெழுந்தருளி ஸேவைஸாதித்துக் கொண்டிருந்தார். அடியேனையும் கோயம்புத்தூருக்கு மூன்று பர்பாயம் வரவழைத்து அங்கே விசேஷ ஸபைகள் சேர்த்து உபந்யாஸங்கள் நடத்தி வைத்

தார். அந்த ஸ்வாமி இன்னும் பலவாண்டுகள் இவ்விபூதியில் எழுந்தருளியிருக்கலாம். ஆனால் இந்நிலவுலகின் கௌர்ப்பாக்யத்தினால் 10, 15 ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே திருஜாட்டுக்கேழந்தருளி விட்டார். அவருடைய க்ருபா ஸகேஹ ப்ரேமங்களை அடியேன் ஐந்தாறு வருஷங்கள் மட்டுமே அனுபவிக்க ப்ராபதமாயிற்று. அவருடைய திருக்குபாரர்களிருவர் இப்போது ப்ரதிஷ்டிதர்களாய் விளங்குகின்றார்கள். இந்த ஸ்வாமியால் ஸ்ரீராமாயணதிகளில் சில ஆராய்ச்சிகள் க்ரந்தருபமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சில பகுதிகள் அச்சிடப்பட்டிருப்பதாகவும் கேள்வி.

அந்த ஆராய்ச்சிகள் விசேஷமாக ஆங்கிலத்தில் அவதரித்திருப்பதாகக் கேள்வி.

Sri

ஸ்ரீ மதுபயவே வேதவ்யாஸபட்டர் திருமலை
ஐயங்கார் (கோவை)

ரான வ்யக்திவிசேஷமீவர். இப்படிப்பட்ட மஹான்களினுடைய பரிசயத்தை உலகுக்குச் செய்விக்க வேண்டியதையே முக்கியமாகக் கொண்டு இந்தத் தன் சரிதையெழுத் விருப்பங்கொண்டேனென்பது மறக்கத்தக்கதன்று. முற்காலங் களில் பலநாடுகளில் பலமஹான்கள் அவதரித்திருந்தார்கள் ; அவர்களைப்பற்றி நாம் ஒன்றுமே தெரிந்துகொள்ள முடியாமலன்றோ இருக்கிறது. அக்குறை தீர வேணுமென்பதே முக்கியமான உத்தேசம். அடியேனுடைய இளமை முதல் வர்த்தமான காலம்வரையில் ஸேவைஸாதிக்கும் பெரியார்களைப் பெரும்பாலும் இதில் அதுபவிக்கிறேன். சில பெரியார்களின் திருவுருவப்படங்கள் கிடைக்கப்பெறாமல் அதற்காக முயன்று வருகின்றேன்.

அடியேனறிந்த ஸகல மஹான்களினுடையவும் திருவுருவப்படங்களை சேக ரித்து வெளியிடவேணுமென்கிற அபிநிவேசம் அடியேனுக்கு இன்று நேற்றல்ல; முப்பது வருஷமாகவேயுண்டு. அன்றுமுதலாகவே பல மஹாரீயர்களின் திருவுரு வப்படங்களை ஸம்பாதித்து ப்ளாக்கு செய்வித்து அம்ருதஸஹரீ. ஸ்ரீராமாஜ்ஜன் முதலான பத்ரிகைகளிலும் சில புத்தகங்களிலும் வெளியிடுவித்துமிருக்கிறேன். வெகுதாமையவிட்டபடியால் அந்தப்ளாக்குகள் மலினமாய்ப் போகவே புதிதாகச் செய்விக்கவும் நேர்ந்தது. இந்தத் தன்சரிதையில் சேர்ப்பதற்கென்றே ஏறக் குறைய நூறு மஹான்களின் திருவுருவப்படங்களை வெகு சிரமப்பட்டு ஸம்பாதித் தேன். ஆனாலும் இதில் த்ருப்தி பிறக்கவில்லை. இன்னும் அனேகமஹான்கள்

தற்காலம் கோயம்புத்தூரில் ப்ரசித்த ப்ராஜ்ஞராக ஸேவை ஸாதித்தருளா நின்ற ஸ்ரீமத் வேதவ்யாஸபட்டர் திருமலை ஐயங்கார் ஸ்வாமி, மேலே ப்ரஸ்தாவித்த ஸ்ரீசைலசக்ரவர்த்தயா சார்ய ஸ்வாமி பக்கலில் வேதாந்த ச்ரவணம் பண்ணி ஸ்வரூப க்ரந்தங் களும் ஸேவித்து அவ்விடத்தில் ப்ர வசந நிரதராகவும் எழுந்தருளியிருக் கிறார். இந்த ஸ்வாமியும் அடியே னுக்கு *புறீ: ப்ராண இவாபர: அடியே னுடைய தக்ஷிணோத்தரதேச யாத் திறைகளில் சில பர்யாயங்கள் ஸஹார் வயித்திருந்து பரமஸ்நிக்தரானவர். காஞ்சிக்ளும் சென்னைக்கும் அடிக்கடி யெழுந்தருளி பந்துநிர்விசேஷமாக அநுக்ரஹிப்பவர். அனேகமாக மார் கழி ராதங்களில் சென்னைக்கெழுந் தருளி உசாத்துணையாயிருக்ளமவர். இந்த ஸ்வாமி சிஷ்யஸம்பந்தராகை யாலே ஸ்வஸ்தானத்தில் அனேக மாக ஸ்வரூபக்ரந்தங்களின் ப்ரவச னமே போதுபோக்காக எழுந்தருளி யிருப்பவர். இந்த ஸ்வாமிக்கு ஆங் கில பாஷையிலும் பரிபூர்ண ப்ரவேச முண்டாகையால் இவருடைய யோக் யதை காலாதுகுணமாக மிகவும் பரி மளிக்கின்றது. ஸஹவாஸ யோக்ய

அடியேனுடைய ஸ்ம்ருதிஸரணியில் எழுந்தருளியிருக்கின்றார்கள். தென்கனியார் வடகனியாரென்ற வாசியில்லாமல் ப்ரதிஷ்டிதர்களான எல்லாருடையவும் திருவுருவப்படங்கள் இச் சரிதைநூலில் சேர்ந்து திகழவேணுமென்பது அடியேனுடைய அவா. இவ்வபிநிவேசத்தை நானாதேசங்களிலுள்ள அடியேனுடைய ஆப்தர்களுக்கும் ஸ்ம்ருதிருத்துக்களுக்கும் சோம்பாமல் அடிக்கடி தெரிவித்துக்கொண்டு யிருக்கிறேன். இச்சரிதையை நான்கு பகுதிகளில் முடிப்பதாக முன்பு விஜ்ஞாபித் திருந்தாலும் அப்படியொரு நிர்ப்பந்தமில்லை. அடியேனுடைய ஆசைதீர உத்தேச யர்களின் திருவுருவப்படங்க ளெல்லாம் இதில் வெளிவரவேணுமென்பதே முக்கிய மான கருத்து. என் வாழ்க்கையில் என்சரிதையில் தொடர்புள்ளவர்களை விடேன்.

கோயம்புத்தூரில் மஹாதனிகரும் மஹாதார்யிகருமான C. V. வெங்கட ரமணையங்காரென்பவரை உலகமெல்லாம் நன்கறியும். அந்த ஸ்வாமி பரமபதித்

ஸ்ரீமதபயபெ C. R. ராமஸ்வாமி ஐயங்கார்,
B.A., B.L., கோயம்புத்தூர்

துப் பத்து வருஷமாகிறது. அதற்குமுன் பதினைந்து வருஷகாலம் அந்த ஸ்வாமி யோடு மிக நெருங்கிய பழக்க மிருந்ததடியேனுக்கு. அவர் வடகனியை ஸம்ப்ரதாயஸ்தரா னாலும் கலாபேத ப்ரதிபத் தியைச் சிறிதும் கொள்ளா மல் ஸர்வபூதஸ்ம்ஹருத்தாக இருந்தவர். அவருடைய ஜாமாதா ஸ்ரீ உவே C. R. ராமஸ்வாமி ஐயங்கார் (அட் வகேட்) இவர்கே ஸேவை ஸாதிக்கிறார் காண்மின். இந்த ஸ்வாமி ஸ்ரீமத் பரம ஹம்ஸ வானமாமலை ஸ்வாமி திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்ற வர். விலகாண ஸ்ரீவைஷ்ணவோத்தமர். திவ்யப்ரபந்த வியாக்கியானங்கள் ரஹஸ்ய வியாக்கியானங்கள் முத லான ஸ்வரூபகர்த்தங்களை யெல்லாம் பன்முறைஸேவித் தவர். மேலே பரஸ்தாவித்த பட்டர் ஸ்வாமியின் க்ருபைக் குப்பா த்ரபூதராய் லைலார்த்தங்களும் கேட்டவர். ஸத் ஸம்ப்ரதாயார்த்த ஸாரஜ்ய ரென்று தின்னமரகச் சொல்லலாம். இந்த ஸ்வாமி யோடு நெருங்கிய பழக்கம் அடியேனுக்கு அனேக ஸம் வத ஸரங்கனாகவுண்டு அடிக்கடி சென்னை புத் யஸஸஸைக்கு எழுந்தருள் யத்க்ரஹிப்பவர். விசேஷ காலங்களில் கர்ச்சிக்குத்

கெழுந்தருளி தீர்மையில் தலைவின்றிருப்பார். இப்படிப்பட்ட மஹான்கள் *ஸ்வநீதம் முன்னிலிற்றிருந்து விண்ணுமாள்வர்மண்ணாடே* என்கிற மங்களாசாஸனத்திக்கு உரியவர்கள். பிற்காலத்தில் இவர்களுடைய ஸ்தானத்தைப் பூர்த்திபண்ண வல்லவர்களில்லையே யென்கிற குறை அடியேனை இப்போதே நனிகின்றது

ஸ்ரீமதுபயவே. வித்வத்வரிஷ்டர்; வங்கீபுரம் நவநீதம் க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி. உப்பிலியப்பன் ஸன்னிதி (வைகுண்டவாஸி).

திருக்குடத்தை ஸமீ பத்திலுள்ள திருவிண்ணகரென்கிற உப்பிலியப்பன் ஸன்னிதியில் நவநீதம் க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி யென்று ப்ரஸித்தரான மஹான் எழுந்தருளியிருந்தார். இந்த ஸ்வாமி 10, 12 ஸம்வத்ஸரங்களுக்கு முன்பு திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினவர். இந்த ஸ்வாமியினுடைய க்ருபைக்கு அடியேன் மிக்க இளமையிலேயே இலக்காகப் பெற்றவன். பஹா ஜ்ஞாநாதிகராயும் சிஷ்டவரிஷ்டராயுமெழுந்தருளியிருந்த இந்த ஸ்வாமியை ஸேவிப்பதற்கென்றே அடியேன் சிலஸமயம் திருவிண்ணகர்க்கு விடை கொண்டிருக்கிறேன். ஸ்வாமியும் பன்முறை காஞ்சிக் கெழுந்தருளிப் பரமாத்மாவைச் செய்தருளியிருக்கிறார். ஸ்வாமி அனேக க்ரந்தங்களை முதரணம் செய்வித்தருளியிருக்கிறார். மஹாபாரதம், ச்ருதப்ரகாசிகைக்கு வியாக்ஷ்யானமான பாவப்ரகாசிகை, ஸ்வயாக்ஷ்யானமான மீமாம்ஸாபாதுகை முதலான க்ரந்தரத்னங்களை க்ரந்தவிபியிலும், கயம்பூகமாலிகை, சாரீரக

சாஸ்த்ரார்த்த தீபிகை முதலான க்ரந்தங்களை தேவநாகராஷ்டரத்திலும் பதிப்

சித்த மஹோபகாரகர். ஸ்வாமியின் திருக்குமாரர்களிருவர் சிறந்த வித்யா நிதி
களாக விளங்கி வருகிறார்களென்பது விசேஷித்துக் குறிப்பிடத்தக்கது. மூத்த
புகல்வரான ஸ்ரீ உவே. வ. ந. ஸ்ரீ ராமதேசிகாசாரியர் வடமொழி தென்மொழிக்
கடலில் பரிபூர்ண பாரங்கதர். இளைய புதல்வரான ஸ்ரீமான் சேஷாத்ரி வடமொழி
யிலும் ஆங்கிலத்திலும் மிக்க தேர்ச்சிபெற்று அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில்
உயர்ந்த ஆசிரியராக விளங்கி வருகிறார். இவ்விரு புதல்வர்களும் ஸகலவிதத்திலும்
திருத்தந்தையாரை அதிகயித்தவர்களென்றால் மிகையாகாது.

திருவஹீந்திரபுரத்தில் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ உவே. கச்சிக்கிடாம்பி.
பாஷ்யகாராசார்ய ஸ்வாமி ஏழெட்டு வருஷங்களுக்கு முன்னமே திருநாட்டுக் கெழுந்
தருளினவராகையாலே அந்த ஸ்வாமியை ஸ்ரீவைஷ்ணவமண்டலம் நன்கறியும்.
இந்த ஸ்வாமி நியாய சாஸ்தரத்திலும் உபய வேதாந்தங்களிலும் நிஷ்ணதர்.
ஸ்வாமியினுடைய பரிசயம் அடியேனுக்கு முப்பது ஸம்வத்ஸரங்களுக்கு மேலுண்டு.

ஸ்ரீமதுபயவே, நியாயவேதாந்த வித்வான்.
திருவஹீந்திரபுரம், கச்சிக்கிடாம்பி.
பாஷ்யகாராசார்ய ஸ்வாமி. (வைகுண்டவாஸி)

ஆனால் மிக நெருங்கிப்
பழகி வார்த்தையாட
அதிகமாக நேர்ந்த
தில்லை. ஆங்காங்கு
திவ்ய தேசங்களில்
உத்ஸவகாலங்களில்
ஸேவை ஸாதிப்பர்.
ஏற்கெனவே ப்ரஸ்தா
விக்கப்பட்ட ஸ்ரீரங்கம்
எம்பார் க்ருஷ்ணமா
சார்ய ஸ்வாமியின் ப்ர
சம்ஸையை இந்த
ஸ்வாமி சில ஸமயங்
களில் செய்தருளக்
கேட்டிருக்கிறேனாத
லால் இவர்க்கு அந்த
ஸ்வாமி ஸன்னிதியில்
சாஸ்த்ராத்யயனங்கள்
நடந்ததாக அடியேன்
க்ரஹித்திருப்பதுண்டு.
அடியேனுடைய
வேதாசார்யரான மாம்
ள்ளம் ஸ்வாமி இந்த
ஸ்வாமியினுடைய
வித்யாபரிசீரமங்களைப்
பற்றி அடிக்கடி
ஸாதிப்பதோடு இந்த
ஸ்வாமி ஆழந்த ஞான
முடையவரென்றும்
சில ஸந்தர்ப்பங்களில்
ஸாதிக்கக் கேட்டிருக்
கிறேனாதலால் இந்த
ஸ்வாமியை விஷ்ட
வித்வானென்று
போற்று வனடியேன்.
ஒரு ஸமயம் திருவரக்

கம் பெரிய கோயிலில் எம்பெருமானார் ஸன்னிதியில் பெரியார்களுடைய கியமனத் தினால் அடியேன் ஏதோ உபந்யஸித்துக்கொண்டிருக்கையில் * அநா சராசர மஹாந் —அத்தா சராசரக்ரஹணத்* என்கிற ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தை யுதாஹரித்துச் சொல்ல நேர்ந்தது. இந்த ஸ்வாமியும் அப்போது அந்த கோஷ்டியிலேழுந்தருளி யிருந்தார். “சராசரக்ரஹணத்” என்பதற்கு அடியேன் பொருள் விவரிக்கும் போது, இந்த ஸூத்ரத்திற்கு விஷய வாக்யமான “யஸ்ய ஶ்ரீ ச ஷ்ரீ ச—யஸ்ய ப்ரஹ்ம ச ஶ்ரீத்ராஞ்ச” இத்யாதிச்ருதியில் ப்ரஹ்மக்ஷத்ர சப்தங்களுக்கு ஸமஸ்த சராசரங்களும் பொருளாகக் காணிக்கப்படுகின்றமையாலே என்று அர்த்தமாக விஜ்ஞாபித்தேன். இந்த ஸ்வாமி அப்போதே ‘ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் இப்படி அர்த்தம் ஸாதிக்கப்பட்டிருக்கவில்லையே’ என்று ஸாதித்து “சராசரங்களை யெல்லாம் பக வான் க்ரஸிக்கிறபடியாலே” என்றுதான் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் விவரணமுள்ளதென்று ஸாதித்தார். கூட இருந்த சில வித்வான்களும் அப்படித்தானென்றார்கள். அவர் களையெல்லாம் மறுத்துச்சொல்ல அடியேனுக்கு அப்போது தைரியம் போதாமையாலே “அடியேன் த்ருடமாகக் காணிக்கப்படுகிற அர்த்தத்தை அடியேன் விஜ்ஞாபித்தேன்; பிறகு ஸ்ரீ கோச்சங்களை வைத்துக் கொண்டு ஆராய்ச்சி செய்வோம்” என்று சொல்லி மேல் விஷயத்திற்குச் சென்று விட்டேன். பிறகு அந்த ஸ்வாமி வேகமாக எழுந்தருளி ஸ்ரீ பாஷ்ய ஸ்ரீ கோசத்தை ஸம்பாதித்துக் கொண்டான்.

“अत्रोच्यते * अता चराचरग्रहणात् * अता परमात्मैव; कुत: ?

Srivatsam

चराचरग्रहणात्—चराचरस्य कृत्स्नस्य अतृत्वं हि तस्यैव संभवति ।”

என்கிற ஸ்ரீ பாஷ்ய ஸூக்திகளைக் காட்டி யருளி தாம் ஸாதித்த அர்த்தத்திற்கு அதுகுணமாக ஸ்ரீ பாஷ்ய ஸூக்தியிருப்பதாக கிருபித்தார். அங்கேயே இரண்டு மூன்றுவரிகளுக்குமேல் “கூர்ஸ்ச்ரீ சராசர ஜகதிஹ் அநியயௌதனவேன மூதே” என்று ஸ்ரீ பாஷ்ய ஸூக்தியிருப்பதையும், வேதாந்த தீபத்தில் “சூத்யா:—ஸ்ரீஸ்ரீதௌத்யா: பரமா: ; ஶ்ரீஸ்ரீதௌத்யேன சராசரஸ்ய க்ரூஸ்ய ஜகதௌ மஹா:” என்றிருப்பதையும் அடியேன் எடுத்துக்காட்டினேன் அதற்குமேல் அந்த ஸ்வாமி வேதாந்த ஸாரத்தில் ‘அதா பரமபுரு: ; ஶ்ரீஸ்ரீதௌத்யேன சராசரஸ்ய க்ரூஸ்ய மூத்யுபசேவனவேன அநியயத்யா மஹா:’ என்றிருக்கிற ஸ்ரீ ஸூக்தியை எடுத்தித்தாட்டியருள்கிறார். குழந்திருக்கிற வித்வான்கள் “ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருக்கு இரண்டுவுகையும் திருவுள்ளமானதேயென்று கொள்ளலாமே; இதில் விவாதத் திற்கே ப்ரஸக்தியில்லையே யென்கிறார்கள். ஸ்ரீ பாஷ்ய தீபஸாரங்களாநிற மூன்று க்ரந்தங்களுக்கும் ஒரே வகையான அர்த்தந்தான் அபிப்ரேதம் என்று அடியேன் விஜ்ஞாபனம் செய்து நின்றவிட்டேன். அந்த ஸ்வாமி சில மாதங்களுக்குப் பிறகு ஸ்ரீ காஞ்சிக் கெழுந்தருளியிருந்தபோது “நீசொன்னது உபபந்தமாகவே பட்டது; ஆனால் இவ்விடத்தில் ப்ரமிப்பதற்கு ஸாமக்ரியுண்டு” என்று கனிந்த திருவுள்ளத் தோடு ஸாதித்தார் ஸூத்ரத்திலுள்ள க்ரஹணசப்தத்திற்கு பகவான் செய்நிற சராசரக்ரஹணம் [அதாவது சராசரங்களையெல்லாம் உட்கொள்ளுதல்] அர்த்தம் என்று பலர் மயங்கக் கூடியதே; அப்படி அர்த்தம் கொண்டால் ஸூத்ரத்தை நிர்வஹிக்கவே ஸாத்யமாகாது என்றும் ஸாதித்தார். இந்த ஸ்வாமியினுடைய அந்விதீயரான திருக்குமாரர் ஸ்ரீ உடோ. யாமுநாசார்யரென்பவர் திருத்தகப்பலூர் பக்கலிலேயே ஸம்ப்ரதாய ரஹஸ்யார்த்தங்களெல்லாமதிகரித்துச் சிறந்த ஜ்ஞான வானுய்த் திருமலை திருப்பதி ஸம்ஷ்க்ருத கலாசாலையில் திவ்யப்ரபந்த பரவசக கிர்தராயிருக்கின்றார். ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தப்ரவசமும் செய்து போடுகிறார்.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் ஸ்ரீமதுபயவே. மேலைவாத்யார் திருமலை ஐயங்கார் ஸ்வாமி ப்ரஸித்த வித்வானாக எழுந்தருளியிருந்தார். இந்த ஸ்வாமி திருநாட்டுக்

(வைகுண்டவாஸி) ஸ்ரீமதுபயவே. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் வித்வான் மேலைவாத்யார் திருமலை ஐயங்கார் ஸ்வாமியின் காலக்ஷேபகோஷ்டி.

கெழுந்தருளிப் பத்து வருஷமாகிறது. இவர் அடிக்கடி காஞ்சிப் பரந்த மெழுகுத் தருள்வர். ரஸிகவித்வான்களில் இந்த ஸ்வாமி முன்னணியில் நிற்பவராக விளங்கினவர். இவர்க்கு ஆசனம் யென்று விருதுண்டு. இருபத்தைந்து வருஷகாலமாக பெரும்பாலும் ஆண்டுதோறும் மதுரையில் நடைபெற்று வரும் ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸபைக்கு இந்த ஸ்வாமி தவறாமல் எழுந்தருள்வது வழக்கமாயிருந்தது. அப்போது ஸ்வாமியின் கவிதா சாஸ்திரத்தை ஸபையர்கள் அபரிமிதமாக வகுப்பித்துக் களிப்பார்கள். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் ஸுப்ரஸித்த ஜ்ஞானாநுஷ்டான நிதியாக எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமத் சிறுபுலியூரண்ணன் ஸ்வாமி திருவடிகளிலே பழுக்க ஸேவித்திருந்த தர்ம சாஸ்திரங்களிலும் அபூர்வமான விஷயங்களைக் க்ரஹித்திருந்தவர் இந்த ஸ்வாமி. திருமலை திருப்பதியில் ஏறக்குறைய இருபது ஸம்வத்ஸரகாலமாகச் சிறிய கேள்வி ஜீயர் ஸ்தானத்தை யலங்கரித்தருளா நின்ற ஸ்ரீமத் பாமஹம்ஸ். சின்னஜீயர் ஸ்வாமிக்குப் பூர்வாசிரமத்தில் மாதூராவார் இந்த ஸ்வாமி. முப்பது வருஷங்களுக்கு மேலாகவே இந்த ஸ்வாமியின் ப்ரீதி விசேஷங்களைப் பெற்றிருக்கிறேன். அடியேனுக்கு இவர் மாதந்தோறும் நான்கு ஸ்ரீமுகங்களுக்குக் குறையாமல் ஸாதித்துக் கொண்டிருப்பார். எல்லாம் ச்லோகரூபமாகவே எழுதியருள்வர். இவர் காஞ்சியில் வைசாகோத்ஸவத்தையும், திருமலையில் திருவேங்கடமுடையானுத்ஸவத்தையும் பலகாலெழுந்தருளி ஸேவித்திருக்கிறார். 'சிசுனேன்' கிதை யொன்றுமிகேனென்றிருக்கிற அடியேன் விஷயத்திலும் இந்த ஸ்வாமி வாஷுகோசர ப்ரோம விசேஷத்தினால் தம்முடைய திருவாக்கைச் செதுத்திப் பலகை

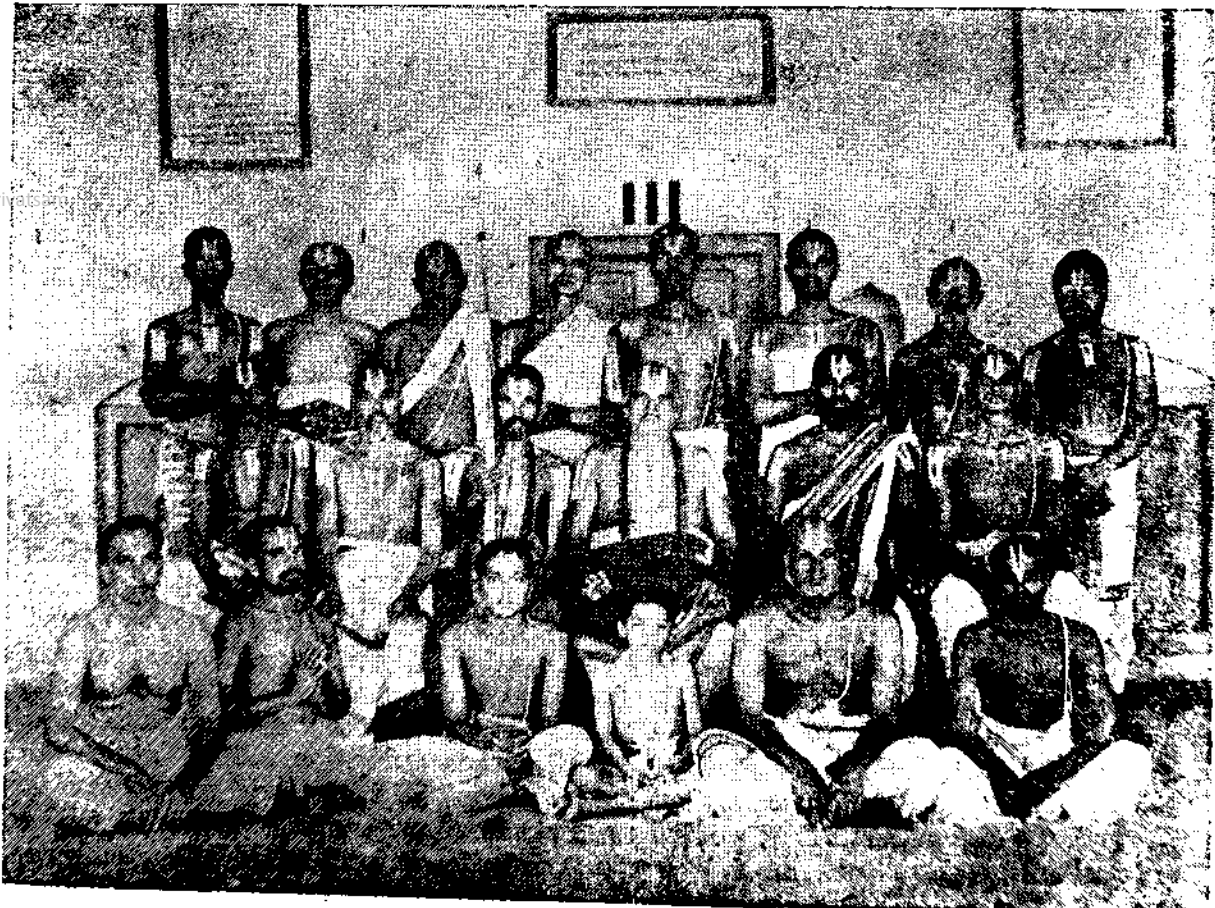
நவீனத்தை இயற்றியிருக்கிறார். அவை அச்சிடப்பட்டு மருக்கின்றன. இந்த ஸ்வாமி வேதாப்யயனமும் செய்திருந்தது விசேஷத்துக் குறிப்பிடத் தகுந்தது.

(நூலிவீடு ஸம்ஸ்தான ஸமீபம்) பொம்மலூரில் நடந்த வித்வத் பரிஷத்து

ஹைதராபாத்தில் சிலவாண்டுகட்கு முன்பு ஒரு க்ரது நடைபெற்றது. அதற்காகக் காஞ்சி, வானமாமலை முதலான விடங்களிலிருந்து பல வித்வான்களும் வைதிகர்களும் ஆறுதிகளாய் அவ்விடம் வந்திருந்தார்கள். கீழ் இரண்டாம் பகுதியில் (பக்கம் 109ல்) ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட ஸ்ரீமத் நூலிவீடு நடாதார் சடகோபாசாரியரும் அப்போது அவ்விடத்திற்கு வந்திருந்தார். அவ்விடத்தில் க்ரது ஸமாப்தமானவுடனே அவரவர்கள் தம் தம் ஸ்தானங்களுக்குத் திரும்பிப் போகையில் மேலே குறித்த சடகோபாசாரியர் தக்பிணதேசிய வித்வான்களை ஸ்வஸ்தானத்திற்கு எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டுபோய் ஒரு பண்டித பரிஷத்து நடத்தி ஸத்கரிக்க வேணுமென்று ஆசைகொண்டு அப்படியே பிரார்த்தித்து அழைத்துக்கொண்டு போனார். இவர் உபபந்நரான ஜாகீர்தாரராகையாலே நூலிவீடு தவிர வேறு சில ஊர்களிலும் ஆஸ்பதமுடையவர். நூலிவீடு ஸ்டேஷன் ஸமீபத்தில் 'பொம்மலூரு கண்ட்ரிக்' என்பது இவருடைய சிறந்த க்ராமம். அவ்விடத்தில் பெரிய தோட்டத்திற்குள் மஹரிஷிகளின் ஆசிரமம் போன்றது இவருடைய வஸதி. வைசால்யத்தில் குறையில்லை. அவ்விடத்தில் தாமழைத்துவந்த வித்வான்களைக்கொண்டு ஒரு நாள் பரிஷத்து வெகு சிறப்பாக நடத்தி பரத்வாஜாசிரம ததீயாராதனமும் செய்வித்து லோகோத்தரமாக ஸன்மானித்தார். அப்போதைய பரிஷத்தில் ஸைவை ஸாதிக்கின்றவர்களில் சில பெரியார்களைப்பற்றி மட்டும் விஜ்ஞாபிக்கிறேன். இவ்விடத்து உருவப்படத்தில் அடியேனுடைய வலக்கையை யொட்டி வீற்றிருப்

பவரே ப்ரஸ்துத சடகோபாசாரியர். அவருடைய வதை கையை யொட்டி வீற்றிருப்பவர் ஸ்ரீமதுபயவே. வானமாமலை. வித்வான் கோபாலையங்கார் ஸ்வாமி. இந்த ஸ்வாமி சிறந்த சாஸ்த்ரஜ்ஞர். வானமாமலையிலுள்ள ஸ்ரீராமாதுஜ வித்யாலயத்தில் இந்த ஸ்வாமி ப்ரதானோபாத்யாய பதவியை அலங்கரித்து வருகிறார். கல்விருபண நிபுணரான பண்டிதர். அந்த வருவப்படத்தில் அடியேனுடைய இடக்கையை யொட்டி வீற்றிருப்பவர் ஸ்ரீ உவே. கிடாம்பி. வெங்கட நரஸிம்ஹாசாரியர் ஸ்வாமி. தூஜிவீடு ஸம்ஸ்தானத்தில் வெருகாலம் ப்ரபலவித்வானாக எழும் தருளியிருந்த ஸ்ரீமத். (வைகுண்டவாஸி) கிடாம்பி. கோபால க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமியின் ஜயேஷ்ட புத்ரரிவர். வியாகரண வேதாந்தங்களில் உத்தீர்ண பண்டிதர். திருத்தகப்பனாரிடத்திலேயே பகவத் விஷயத்தை நன்றாக அகிகரித்து ப்ரவசனத்திலும் சக்தரானவர். சில வருஷங்களாக இவர் நெல்லூர் ஸ்ரீரங்கநாயகன் ஸன்னிதியில் இதிஹாஸ புராண பகவத்விஷய ப்ரவசனங்கள் செய்துவருகின்றார். ஒரு பர்யாயம் இந்த ஸ்வாமி அடியேனுடைய பதரிகாச்ரம யாத்திரையில் அந்வயித்திருந்தபடியால் *அஹம் வேத்மி மஹாத்மாநம்.

மூன்றாவதான பதரிகாச்ரம யாத்திரையில் அந்வயித்த ஸ்வாமிகள்.

அடியேனுடைய மூன்றாவதான பதரிகாச்ரம யாத்திரையிலெடுத்த உருவப் படங்களில் ஒன்று இங்கே காணத்தக்கது. இதில் இந்தவெங்கடநரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமி இரண்டாவது வரிசையில் முதலில் கனராக ஸேவை ஸாதிக்கிறார்.

பொய்மலாருருவப்படத்தில் வெங்கடநரஸிம்ஹாசார்யருடைய இடதுகையை யொட்டி வீற்றிருப்பவர் ஸ்ரீ உவே. வானமாமலை வித்வான் சடகோபயங்கார் ஸ்வாமி.

ஸ்ரீ உவே. வானமாமலை. வித்வான்
வா ஸ்ரீ நிவாஸயங்கார் ஸ்வாமி

அந்த ஸ்வாமி ஜ்ஞானாதிகராயிருப்பதோடு வயோதிகருமாயிருக்கையாலே அவரைப்பற்றிச் சிறியேன்னழுத அர்ஹதை யற்றவன். சாஸ்த்ர ஜ்ஞானஸூரபியான ஸம்ப்ரதாய ஜ்ஞானமமைந்த இந்த மஹா ஸ்வாமிக்குப் பல்லாண்டு பாடுகிறேன். இந்த ஸ்வாமியின் இடது திருக்கையை யொட்டி வீற்றிருப்பவர் வானமாமலைமடம் ஆஸ்தான வித்வான் ஸ்ரீ உவே. தே. திருமலாசாரியர் ஸ்வாமி யென்பார். நெடுநாளாக அடியேன் இந்த ஸ்வாமியினுடைய ஹார்த ஸௌஹார்தபாத்ரூதனென்பதை விசிஷ்ய விஜ்ஞாபித்துக்கொள்ளுகிறேன். வானமாமலையில் பரம்பரையாகவே சிறந்த வித்வன்மணிகளுள்ளார்களென்பது ஸூப்ரஸித்தம். அடியேனறிந்து பல வித்வான்கள் அந்தர்த்தானமாய் விட்டார்கள். இற்றைக்கும் ஏழுெட்டு வித்வான்கள் அவ்விடத்தில் ஸேவைஸாதித்து வருவது ஸந்தோஷாஸ்பதம். ஸ்ரீ உவே. வாத்யார் ஸ்ரீ நிவாஸயங்கார் ஸ்வாமி 'யென்கிற வித்வான் ந்யாய வேதாந்தங்களில் மிகத் தேர்ச்சிபெற்று விளங்குகின்றார். அடியேன் இளமைதொடங்கியே இந்த ஸ்வாமியின் பரமக்ருபைக்குப் பாத்திரமானவன். இந்த ஸ்வாமி அடியேனுக்கு ஸாதித்திருக்கிற ஸ்ரீ முகங்கள் பல நூற்றுக் கணக்கில்

தேறும் அந்த ஸ்வாமிக்கு அடியேன் நெழுதிய விஜ்ஞாபனங்களும்படியே. உபய வேதாந்தரஹஸ்யாதிகளில் நுட்பமான பல விஷயங்களைப் பெரியார் பக்கலில் கேட்ட பஹுச்ருதரிவர். நெடுநாளாகப் பரம்பரையாய் இப்படிப்பட்ட வித்வன்மணிகளால் நிறைந்து விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற வானமாமலை கோத்திரத்தில் ஸம்ஸ்க்ருத வித்யா ப்ரசாரம் மேன்மேலும் அபிவிருத்தியடைந்துவர வேண்டியது மிக அவசியமானது. ஆனால் பாஷாந்தர ப்ரசாரபாஹுஸ்யத்தினால் ஸம்ஸ்க்ருத வித்யை எங்குமே மலினமாகி வருகின்றது. இது ஸம்ஸ்க்ருதாபிமானிகளுக்கு அபரிஹார்யமான சோகம். இதைப்பற்றி நினைக்கும்போதும் எழுதும்போதும் அடியேனுக்குண்டாகிற நிர்வேதம் அபரிமிதம். ஸ்ரீ வானமாமலையில் தற்காலம் ஆஸ்தானத்தை யலங்கரித்தருளாநின்ற ஸ்ரீ ஸ்வாமி அப்ரதீம் வித்வத்ஸார்வ

பெளமராகையாலும், ஸம்ஸ்கிருத வித்யாபிவிருத்தியில் விசேஷச் சரத்தை கொண்ட வராகையாலும் அடியேன்போல்வாருடைய நிர்வேதம் நாளடைவில் தலைமடியும் என்கிற நம்பிக்கையுண்டு.

வானமாமலையிலெழுந்தருளியிருக்கின்ற ஸ்ரீ உவே. வித்வான் N. S. சடகோபயங்கார் ஸ்வாமி அடியேனுக்கு இளமையிலிருந்து பரமஸ்நிக்தர். ஸ்ரீமத்பரம ஹம்ஸ சின்ன கலியன் ஸ்வாமியின் பரமக்ருபாப்ரவாஹம் அடியேன்மீது ப்ரஸரிக்கும் நாள் தொடங்கியே (ப்ரஸ்துத) சடகோபயங்கார் ஸ்வாமியின் ஹார்த ஸௌ ஹார்த விசேஷத்திற்குப் பாத்ரபூதனயிருந்து வருகிறேன்.

வானமாமலையில் திருவவதரித்து 25, 30 வருஷங்களுக்கு மேலாக ஸகந்தரா

ஸ்ரீமதபயவே. வானமாமலை தே. ஸ்ரீநிவாஸயங்கார் ஸ்வாமி. (ஸகந்தராபாத்.

ஸ்ரீலக்ஷ்மீநாராயணன் ஸன்னிதி யதிகாரி.)

டைய அக்யரஜஸௌஹார்தம் அடியேனுக்கு நெடுநாளாகக் கிடைத்திருக்கிறது. அந்த மஹானே ஸ்ரீமத் முமூட்சப ஸௌந்தர ராஜ்யங்கார் ஸ்வாமி யென்பவர்.

பாத் மஹாநகரத்தில் ஸ்ரீலக்ஷ்மீ நாராயணன் ஸன்னிதியில் ஸர்வாதிகாரி ஸ்தானத்திலெழுந்தருளியிருக்கின்ற ஸ்ரீமத் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியின் குணதிசயங்களை யறியாதவர்கள் துர்லபரென்றே சொல்லவேணும். இந்த ஸ்வாமி ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸ. சின்ன கலியன் ஸ்வாமி திருவடிகளில் பழக்க ஸேவித்திருந்து ஸகலார்த்தங்களும் கேட்ட மஹான். அந்த ஸ்வாமியின் திவ்யாஜ்ஞா பரிபாலனார்த்தமாகவே ஸ்வஸ்தான வாஸத்தை விட்டுவிட்டு அந்யத்ர வஸித்துவருகிறார். இந்த ஸ்வாமியும் இவருடைய திருக்குமாரரான ஸ்ரீ தெய்வநாயகமையங்காரும் நம்முடைய வாக்குக்கு அடங்காத நற்குண நற்செய்திகளை யுடையவர்கள். “பரோகாராய சராம் விபூதய:”

பரோபகாராய ஸ்தாம் விபூதய:” என்று ஒலைப்புறத்திலே கேட்டிருக்கிறோமத்தனை. வஸ்துத: ப்ரத்யக்ஷிகரிப்பது இவர்களிடத்திலே. இவ்விஷயம் பலர்க்கும் அதுபவ ஸர்க்குடிகமாயிருக்குமா கையாலே இங்கு இதனை விஸ்தரிக்க அவசியமில்லை யென்று. கினைக்கிறேன். அடியேனுக்கு இவர்களுடைய பழக்கம் இருபது வருஷங்களுக்கு மேலாகவுண்டு. *வல்லிணையேணியீர்கின்ற குணங்கையுடையரான விவர்களுக்குப் பல்பாண்டு பாடுவதொன்றே அடியேனுக்குற்றதாகத் தோன்றிற்று. இவர்களுடைய பரமப்ரீதியின் பலனாக, ஸ்ரீவைஷ்ணவ மஹாமணியான ஒரு மஹான நெடுநாளாகக் கிடைத்திருக்கிறது. ராஜ்யங்கார் ஸ்வாமி யென்பவர்.

இப்பெரியார் ஸ்ரீபெரும்புதூர் ப்ராந்தத்தில் அவதரித்தவரேயாயினும் நெடுநாளாக ஹைதராபாத் மஹாநகரத்தில் ப்ரதிஷ்டிதராக விளங்கி வருகின்றார். ஹைதராபாத் நகரத்திற்கே மிகச் சிறந்த பூஷணமாக விளங்கி வருகின்றார். இந்த ஸ்வாமியின் க்ருஷிபலமாக ஆங்காங்கு அனேக நற்காரியங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. ஸமீப காலத்தில் ஹைதராபாத்தில் நிர்மாணமாயிடுக்கின்ற பாஸஜீபவன மென்னும் மிக வுயர்ந்த ஸ்தான விசேஷம் இந்த ஸ்வாமியின் ப்ரயத்னபலனாகவே சிறைவேறியது. ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ. ஸ்ரீவானமாமலை ஸ்வாமியின் திருவடிகளான விவர்க்கு ஆசார்ய பக்தி மிகச் சீரியது. அதனாலேயே “அரியதெளிதாரும்” என்ற பூதத்தார் பாசரம் இந்த ஸ்வாமி விஷயத்தில் நன்கு பவித்து வருகின்றது. வயோவ்ருத்தரான இந்த ஸ்வாமி இன்னும் நீண்டகாலம் இவ்விபூதியை அலங்கரித்திருந்து அரிய பெரிய பல நற்காரியங்களை நிறைவேற்றி வைக்கவேணுமென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவவுலகம் முழுவதும் மங்களாசாஸனம் செய்யக் கடமைப்பட்டது. நம்முடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயமும் ஸநாதநதருமும் உலகமெல்லாம் பரவவேணு மென்கிற பாரிப்பு இந்த ஸ்வாமியின் திருவுள்ளத்தைக் கபளிகரித்திருக்கின்ற தென்பதை இந்த ஸ்வாமி அடிக்கடி அடியேனுக்கெழுதும் ஸ்ரீமுகங்களினால் நன்கறி கின்றேன்.

ஸ்ரீ உவே. M. ஸௌந்தர ராஜய்யங்கார் ஸ்வாமி ஹைதராபாத்.

ஹைதராபாத் நகரத்தில் ‘ஸீதாராம்பாக்’ என்னுமிடம் மிகவுயர்ந்த ஸ்தான விசேஷ மென்பதையும், அடியேன் இளமையில் அவ்விடத்தில் பத்தெட்டு மாஸ காலம் ஸ்ரீகாதி ஸ்வாமி திருவடி வாரத்தில் வாழ நேர்ந்த தென்பதையும் முதற் பகுதியில் பக்கம் 28ல் ப்ராஸ்தாவித்திருக்கிறேன். அந்த ஸீதாராம்பாக்கில் அந்த நாட்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்வாமிகள் விசேஷமாக விளங்குகிறார்கள். அவர்கள் விலகணர்களாகவுமிருக்கிறார்கள். த்ராவிடர்களும் ஆந்திரர்களுமுள்ளார்கள். அக்காலத்தில் அவர்கள் ஸாமான்யமாக ஸம்ஸ்க்ருத பாடங்கள் வாசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அது ஒரு பாடசாலையாக ஏற்பட்டு அது நாளடைவில் அபிவிருத்தியடையத் தொடங்கிற்று. நைஜாம்ப்ராந்தத்திலுள்ள நானாக்ராமங்களிலிருந்து பல வித்யார்த்திகள் அங்கு வந்து சேர்ந்து சாஸ்த்ரங்களும் வாசிக்கத் தொடங்கினார்கள். 70, 80 வித்யார்த்திகளுக்குமேல் சேர்ந்து உயர்தரக் கலாசாலை யாகவும் விளங்கிற்று. இந்தக் கலாசாலையின் மூலமாக வாசித்துத் தேறின பண்டிதர்கள் அந்த ப்ராந்தத்தில் பலருள்ளார்கள். அவர்களில் ஸ்ரீபாஷ்ய பகவத் விஷயாதிகாரிகளு மிருக்கின்றார்கள். பல ஸேட்டுக்கள் அபிமானித்து விசேஷ ஸஹாயம் செய்ததோடு அரசாங்கத்தாரும் சிறந்த வுதவிகள் (க்ராண்டு) புரிந்ததனால் இக்கலாசாலை நல்ல ப்ரதிஷ்டையை யடைந்தது. அவ்வுரில் ஹிமாயத் நகரில் ஸமீபகாலத்தில் அமைந்த பாஸஜீபவனத்தில் இக்கலாசாலை ஆதரிக்கப் பட்டதென்றும், தேச ப்ராஸித்தரான மஹநீய ராஷ்ட்ரபதி ராஜேந்த்ரப்ரஸாத் அவர்கள் 2—7—56ல் இதில் அந்நயித்துக்கொண்டாரென்றும் கேட்டும்கிழ்கிறோம். இதைல்லாம் இந்த ஸௌந்தர ராஜய்யங்கார் ஸ்வாமியின் க்ருஷிபலனே.

ஸ்ரீமான் உவே. S. ராகவையங்கார் ஸ்வாமியை ஸௌகரிகளும் வைதிகர்களும் நன்கறிவார்கள். இந்த ஸ்வாமிக்கு 'ராவ்ஸாஹிப்' என்கிற டைட்டல் உண்டு. மிகவுயர்ந்த உத்யோகத்தில் அமர்ந்திருந்து 10, 12 வருஷமாக விச்ரந்தராய் தியாகராய நகரில் ஸதா ஸத்க்ரந்த காலகோபமே போஷுபோக்காக வாழ்ந்து வருகிறார்.

ஸ்ரீமத். ராவ்ஸாஹிப்
S. ராகவையங்கார் ஸ்வாமி
தியாகராயநகர்.

இந்த ஸ்வாமியின் ஸவேஹாதர்களும் உயர்ந்தபதவிகளில் இருந்து இப்போது விச்ரந்தர்களாயிருக்கின்றார்கள். 25 வருஷங்களுக்கு மேலாக இந்த ஸ்வாமியின் பரம ப்ரீதி பாத்ரமாயிருந்து வருகிறேனடியேன். அந்நாள் தொடங்கி இந்நாள் வரையில் வாரந்தோறும் தவறாமல் ப்ரேமகனமான ஸ்ரீமுகங்களை ப்ரஸாதித்துக் கொண்டே யிருப்பரிவர். இந்த ஸ்வாமிக்கு ஸம்ஸ்க்ருத பாவையிலும் தாராளமான ப்ரவேசமுண்டாதலால் உபய வேதாந்த க்ரந்தங்களையும் ஸதா அவலோகனஞ் செய்துகொண்டும் அவற்றில் விமர்சங்களைச் செய்துகொண்டு யிருப்பார். இவர் அடியேனுக்கு ஸாதிக்கிற ஸ்ரீமுகங்களெல்லாவற்றிலும் பெரும்பாலும் ஸதவிஷய சர்ச்சைகளைத்தான் செய்து கொண்டிருப்பார். அந்த ஸ்ரீமுகங்களை அப்படியே அச்சிட்டு வெளியிடவேணுமென்கிற விருப்பமும் அடியேனுக்கு மிகமிக உண்டாவதுண்டு. ஆனால் இதுவரை அது நிறைவேறவில்லை. அடியேனெழுதிய ஸகல க்ரந்தங்களையும் [திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையுட்பட, ஸகலஸ்தோத்ர வியாக்கியானங்களுட்பட, வாதக்ரந்தாதிகளுட்பட] ஒரேமுத்துவிடாமல் கடாஷித்தருளியிருப்பவர்களில் இந்த ஸ்வாமி ப்ரதம பரிசுணநீயரென்று திண்ணமாக வெண்ணியிருக்கிறேன். இந்த ஸ்வாமியோடு கோரில் வார்த்தையாடும்போதும், இவருடைய கடிதங்களைக் காணும்போதும் இது அடியேனுக்கு ஸ்பஷ்டமாக விளங்கும். சென்ற வருஷத்தில் இந்த ஸ்வாமி ஒரு பெரிய

காரியம் செய்தருளியிருக்கிறார். அதாவது, அடியேன் ஸம்ப்ரதாயார்த்த தத்வ விஷயமாக எழுதி வெளியிட்டிருந்த சில நூல்களிலிருந்து அனேக முக்கிய விஷயங்களைத் திரட்டித் தொகுத்து ஸதஸம்ப்ரதாயார்த்தநாடிதி யென்னும் புத்தகத்தை 10-1-55ல் வெளியிட்டிருக்கிறார். அதில் அவருடைய முகவுரையிலிருந்து சில வாசகங்களை ஸங்க்ரஹிக்கிறேன்;—

(ஸ்ரீ. S. ராகவையங்கார் ஸ்வாமியின் முகவுரை.)

“காஞ்சிபுரம் ஸ்வாமி பல பாவைகளிலும் பல துறைகளிலும் நூல்களை உபகரித்து வருகிறாரென்பது யாவருமறிந்ததே. அவற்றைப் பெரும்பாலும் அடியேன் ஸேவிக்க பாக்யம் பெற்றிருக்கிறேன். ஸ்வாமியால் தெலுங்கு ஹிந்தி பாஷைகளிலும் பிரசுரிக்கப்படுகிற புத்தகங்களைப் பார்க்க அடியேனுக்கு அவசரமிருக்கிறது.”

கீட்டாலும் ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் தமிழிலும் ஸ்வாமியால் பிரசாரம் செய்யப்படுகிற பற்றிகைகளோ புத்தகங்களோ யாவும் அப்போதப்போது தவறாமல் அடியேனுடைய அநுபவத்திற்கு வந்துகொண்டிருக்கின்றன; அடியேன் பரமாத்ம ஸந்தோஷமத்துடன் நுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். ஸ்வாமி பல துறைகளில் நூல்களை உபகரித்திருப்பதாக முன்னம் தெரிவித்தேனல்லவா? அந்த துறைகளில் விவாதத் துறை என்பதும் ஒன்று. பிறர் வழி தவறி ஏதாவது எழுதியிருந்தால் ஸ்வாமி அதைப்பார்த்து வாளாவிருப்பவரல்லர். தகுந்த ப்ரமாண யுக்திகளைக்கொண்டு அதை உடனே கண்டித்து வெளியிட்டுவிட்டே திருக்கண் வளர்ந்தருள்வர். ஸ்வாமி யின் வைபவங்களில் இது அநர்ய ஸாதாரணவைபவமாகக் காண்கிறது. ஸ்ரீமத் ஸ்வாமியால் ஸம்ப்ரதாயார்த்த விசாரங்களில் கிறிஸ்து நூல்களாகப் பல புத்தகங் கள் வெளியிடப்பட்டிருப்பதால் இவை பிற்காலத்தவர்களுக்குக் கிடைக்க வழி யில்லாமல் போகுமென்றும், அப்படியாகாமல் எக்காலத்திலுள்ளவர்களுக்கும் அவைகளை அநுபவிக்கும்படியாகச் செய்துவைக்க வேணுமென்றும் சில ஆப்தர் கள் அடியேனிடம் ப்ரஸ்தாவம் செய்வதுண்டு. அடியேனும் இதை அவச்யமான தென்றே யெண்ணி எவ்விதமாகச் செய்யலாமென்று யோஜித்து ஸ்வாமியின் சில க்ரந்தங்களிலிருந்து அனேக விஷயங்களைத் திரட்டி ஒன்றுசேர்த்து ஒரு புத்தக மாக்கி அதிலேயே எல்லா விஷயங்களையும் எல்லாரும் கண்ணாடிபோல் காணும்படி யாக்கவேண்டி ஸம்ஸ்ப்ரதாயார்த்தஸாரநிதி தொகுத்தேன். ஸ்வாமியினுடைய ஸகல க்ரந்தங்களிலுமுள்ள ஸகலார்த்தங்களும் இச்சிறு நூலில் அடங்கிவிட்டனவென்று எண்ணவும் சொல்லவும் முடியாது. உண்மையில் பெருங்கடல் போன்றவையான ஸ்வாமியின் க்ரந்தங்களிலிருந்து ஸகல விஷயங்களையும் தொகுப்பதென்பது அஸாத்தியமே. ஒவ்வொரு ஸமயத்தில் ஒவ்வொரு காரணர்த்தமாக அவதரித்த தன்றோ ஒவ்வொரு க்ரந்தமும். அப்படிப்பட்ட பல க்ரந்தங்களிலுள்ள இன்ப சுவைகளை ஒரே நூலில் தொகுப்பதென்பது எப்படி ஸாத்தியமாகும்? ஆனாலும் இந்த தொகுப்பானது ஸாரக்ரஹிகளுக்குப் பேருதவி புரியுமென்று திடமாக கம்புகிறேன்." (S. ராகவையங்கார் ஸ்வாமியின் முகவுரையின் ஸங்க்ரஹிதி.)

ப்ராஸங்கிகமாக இங்கு ஒரு விஜ்ஞாபனம். அடியேன் இது காறும் நானாறு க்ரந்தங்களுக்குமேல் எழுதியிருக்கிறேனென்பதை ஆப்தர்கள் பலருமறிவர். அவை பெரும்பாலும் அச்சிடப்பட்டவையே. அச்சிடப்படாதவை மிகச் சிலவேயிருக்கும். இந்த 400 க்ரந்தங்களில், பிறருடைய நூல்களுக்கு மறுப்பாக எழுதப்பட்ட நூல்கள் குறைந்தபகலும் நூறு தேறும். இவை எல்லாம் இப்போது கிடைக்க வழியில்லாம லிருக்கிறது. சிலவற்றில் நாலைந்து பிரதிகளேயிருக்கும். சிலவற்றில் ஒரே பிரதி தானிருக்கும். சிலவற்றிற்கு ஒரு பிரதியில்லாதிருக்கும். இவை விவாதச் சுவடி கள்தானேயென்று சிலர் கினைத்தாலும் விவேகிகளான பல மஹான்கள் இவற்றை யெல்லாம் ஒன்றுவிடாமல் காண ஆசைப்படுகிறார்கள். அடியேனும் சில ஸமயங் களில் அப் புத்தகங்களை யெடுத்துப் பார்க்கும்போது "இவ்வளவு விஷயங்களல்லவா வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன" என்று எனக்குள்ளே நானே வியந்துகொள்வ துண்டு. எந்த க்ரந்தத்தை யாருடைய ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானமாக எக்காலத் தில் வெளியிட்டோ மென்பதை அடியேனே மறந்து போயிருக்கிறேன். இவை ஒவ்வொன்றும் எக்காலத்திலுள்ளவர்களுக்கும் மிகவும் உபயோகமானவை யென் பதை அடியேன் எண்ணியிருப்பது தவிர, மேலே ப்ரஸ்தாவித்த ஸ்ரீ ராகவையங் கார் ஸ்வாமி, மதுரை நரஸிம்ஹயங்கார் ஸ்வாமி போஸ்வாரான பலமஹரீயர்களின் ஸ்ரீ முகங்களினாலும் உணர்ந்து வருகிறேன். அவற்றுள் ஒரு சிறு நூலுங்கூட துர்லபமாகாதபடிக்கு எல்லாவற்றையும் மறுபதிப்புச் செய்விக்கவேணுமென்றும் குதூஹலமுடையார் பல மஹான்களும் ஆப்தர்களுமிருக்கிறார்கள். இதில் அடியே னுக்கு உத்கடமான ருசியில்லாமையினாலே இக்காரியம் தடைபட்டு வருகின்றது.

ஸகல தேசத்தவர்களும் மிகவிரும்பி வாசிக்கக்கூடிய வியாக்கியான நூல்களையே பெரும்பாலும் அடியேன் எழுதுவதோடு மறுபதிப்பும் செய்வித்து வருகின்றேன்.

திருநாங்கூரில் பல மஹான்கள் எழுந்தருளியிருந்தார்கள். அங்கு வைகுந்த விண்ணகரம் ஸன்னிதி வீதியில் பிரதிவாதி பயங்கரம் பெரிய கிருஷ்ணமாசார்ய

ஸ்ரீமதுபயவே. எம்பார். ஸ்ரீ நிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி திருநாங்கூர்.

ஸ்வாமியும் சின்ன க்ருஷ்ண மாசார்ய ஸ்வாமியும் ப்ரஸித் தர்களாயிருந்த மஹீயர்கள். பெரிய க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி அபார வித்யா நிதி யாக எழுந்தருளியிருந்தவர். சாஸ்த்ரஜ்ஞர்களில் தலைவ ராயிருந்ததோடு மஹாகவிச் வரராய் அனைக காவியங் கள் ஸ்தோத்ரங்கள் அரு ளிச்செய்திருந்தார். இந்த ஸ்வாமி அடியேனுடைய இள மையில் பல வருஷங்கள் ஸ்ரீ காஞ்சியி லெழுந்தருளி யிருந்தபடியால் இந்த ஸ்வாமி யிடத்திலும் சில நாடகங்கள் வாசிக்க நேர்ந்த தடியேனுக்கு. இந்த ஸ்வாமி யின் திருவுருவப்படத்தை ஸம்பாதிக்க முயன்று கொண்டிருக்கிறேன். இந்த ஸ்வாமி திருநாங்கூரில் குல சூடஸ்தர் ஸன்னிதியைத் திருப்ரதிஷ்டை செய்திருந் தார். 30 வருஷங்களுக்கு முன்பு சரமஸமயத்தில் உத்த மாசுமியாகித் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினார். சின்ன க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி சென்னைமா நகரில் தங்க சாலேவீதி மாதவசெட்டிசாரி டியில் பல வருஷங்கள் ப்ர வசனம் செய்துகொண்டு எழுந்தருளி யிருந்தவராத லால் இவரைப் பஸர் அறிக் திருப்பர்கள். தற்காலம் திருநாங்கூரில் எம்பார். ஸ்ரீ நிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி

[இங்கே ஸேவை ஸாதிப்பவர்] சிஷ்டராய் ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தகராக எழுந்தருளி யிருக்கிறார். இவருடைய திருத்தகப்பனார் [ஸ்ரீ ஸுந்தராசார்ய ஸ்வாமி] திருமலை திருப்பதியில் சில வருஷங்கள் சின்ன ஜீயர் ஆஸ்தானத்தை யலங்கரித்தருளி யிருந்தார். இந்த ஸ்ரீ நிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி கிறிபுலியூர் திவ்ய தேசத்தின் திரு

மூலத்தோறும் எழுந்தருளி மணவாளமா முனிகளின் திருக்கூத்ர பரிபாலனத்தை ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த ப்ரவசனமுகத்தால் செய்து வருகிறார். இப்படி பதினைந்து வருஷங்களுக்கு மேலாக நடந்து வருகிறது. ஐப்பசி மாதத்தில் மாமுனிகளின் உத்ஸவத்தில் பூர்த்தியாகவே அங்கிருந்து கொண்டு விசேஷ ப்ரவசனம் செய்து போருகிறார். இது ஒரு தார்மிகருடைய சாச்வத ஏற்பாட்டினால் நடைபெற்று வருகின்றது. இதற்கு நித்யஸ்ரீர் நித்யமங்களமென்று பஸ்ஸாண்டுபாட ப்ராப்தம். திவ்யதேசங்கள் தோறும் இப்படிப்பட்ட வ்யவஸ்தை ஏற்பட்டால் நலம். இது எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தில் படவேணும். இந்த ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி ஏதக்குறைய அடியேனுக்கு ஸமாநவயஸ்கராதலால் இளமை தொடங்கியே இரு வரும் நெருங்கின பழக்கமுடையோம். உபந்யாஸார்த்தமாக அடியேன் தெற்கே எந்த திவ்ய தேசத்திற்கு விடை கொண்டாலும் ஆங்காங்கு இந்த ஸ்வாமி நியமேந ஸேவை ஸாதித்தருள்வரென்பதே இவருடைய ப்ரீதிப்ரகர்ஷ ப்ரவாஹ ஸூசகம். பட்டர் ஸ்ரீ ரங்க ராஜஸ்தவத்தில் “**श्रीऋणकर्मठा:-** ஸ்ரீ ரங்கபாலநகர்மடா” என்ற

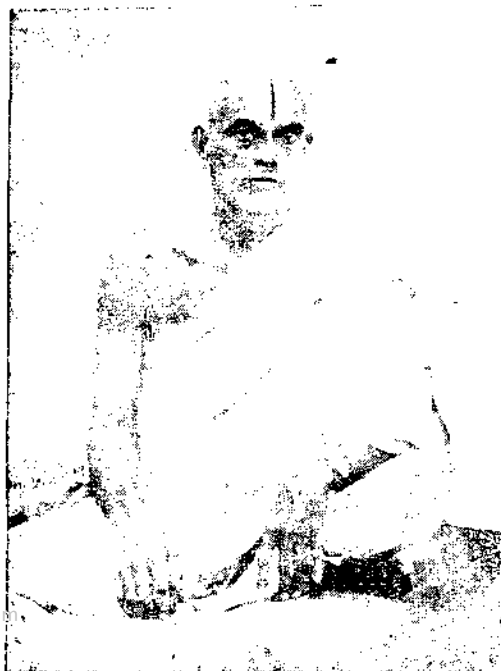
ஸ்ரீமதுபயவே யதீந்த்ர
ப்ரவணப்ரபாவம் பிள்ளை
லோகம். திருவேங்கடாசார்ய
ஸ்வாமி (வைகுண்டவாஸி.)

ருளிச் செய்த கணக்கிலே திவ்ய தேசத்தைக் காக்குமியல்வினர்கள் இக்காலத்தில் மிகவும் துர்லபர்களாயினர். இந்த ஸ்வாமி அத்தகைய உத்தமாதிகாரியாய் விளங்குமவர். திருநாங்கூரில் பல திவ்ய தேசங்கள் விளங்குவது போல ஸ்ரீகாஞ்சியிலும் பல திவ்ய தேசங்கள் விளங்குகின்றனவென்பது ப்ரஸித்தம். அவ் விடத்தில் ஸ்ரீயதோக்தகாரி யெம்பெருமான் ஸன்னிதி பரிஸரத்தில் வாழ்ந்துகொண்டு திவ்யதேச பரிபாலன பராயணராய் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ உவே. பிள்ளை லோகம் திருவேங்கடாசார்ய ஸ்வாமி ஸம்பகாலத்தில் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினவர். “மண்டினு ருய்யலல்லால் மற்றையார்க்குய்யலாமே” என்கிற திருமங்கையாழ்வார் பாசுரத்தை ஸேவிக்கும் போதுகளில் அடியேனுக்கு இந்த ஸ்வாமியின் நினைவு வருவதுண்டு. ஸ்ரீகாஞ்சி திவ்ய தேசங்களில் ஐம்பது ஸம் வத்ஸரகாலம் பெருபாலும் வாசிக கைங்கர்யம் செய்து கொண்டிருந்த இந்த ஸ்வாமி அடியேனுக்கு தேஹ பந்த வு மாவர். ஸ்ரீவைஷ்ணவசிஷ்ய ஸம்பத்து முள்ளவர். ஸ்வாமியின் மூத்ததிருக்குமாரரான ஸ்ரீ உவே. பிள்ளை லோகம் பாஷ்யகாராசாரியர் (நியாய சிரோமணி) உபய வேதாந்த ப்ரவீணராய் திருவல்லிக்கேணி முதலான விடங்களில்

வெகு நாளாகவே ஸம்ப்ரதாயகர்ந்த ப்ரவசனம் செய்துகொண்டு பலர்க்கும் யதோ ரஞ்ஜகராக விளங்கி வருகிறார். இவருடைய ஸஹோதாரரும் அபிவிருத்திக்கு வரவேண்டியவர்.

இருபதாவது வயதிலிருந்து இதுகாறும் அடியேன் மதுரைக்கு நாற்பது பர்யாயங்களுக்குமேல் விடைகொள்ள நேர்ந்திருக்கிறது. அவ்விடத்தில் கூடஸழ கர் ஸன்னிதி வாசலில் விஷ்ணுசித்தராமாதுஜ ஸபையென்று ஒரு ஸபையை நாற்பது வருஷங்களுக்கு முன்பு சில பெரியார்கள்கூடி ஏற்படுத்தியிருந்தார்கள்.

அந்த ஸபை 10, 12 வருஷகாலம் சிறப்பாக நடைபெற்று வந்தது. அப்போது வருஷந்தோறும் அவ்விடம் விடை கொள்ள ஆரம்பமாயிற்று. இங்கே ஸேவை ஸாதிக்கின்ற ஸ்ரீ உவே. ராமஸ்வாமி

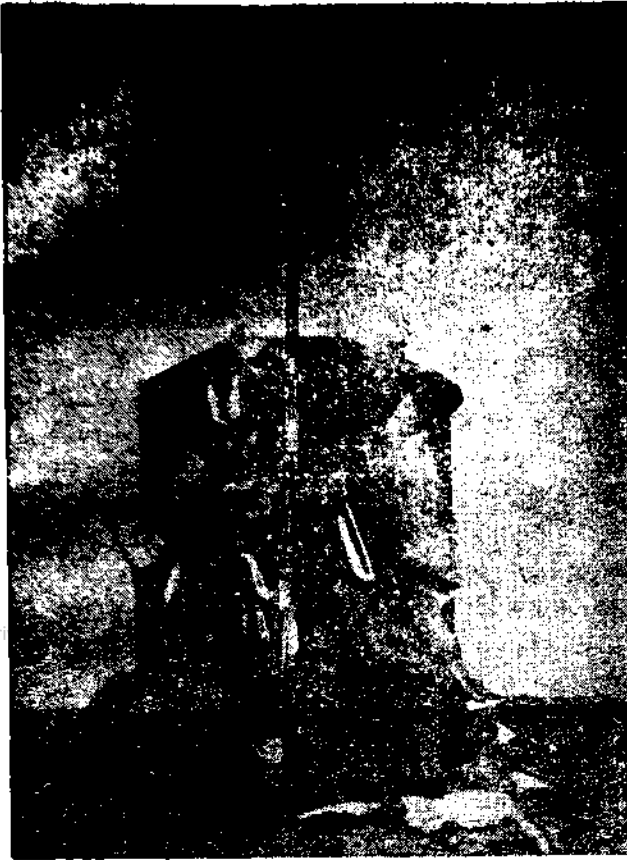
Srivatsan

ஸ்ரீமதுபயவே மதுரை ராமஸ்வாமி
ஐயங்கார் (வைகுண்டவாஸி)

(ஐயங்காருடைய பரமக்ருபைக்கே முதன் முதலாக அங்கு அடியேன் பரத்திரமாயினேன். இந்த ஸ்வாமி அட்வகேட் எனினும் ஸம்ஸ்கருதத்தில் ஆழ்ந்த ப்ரவேசமுடையவராய் ஸ்ரீ பாஷ்யபகவத் விஷயாதி உபயவேதாந்த க்ரந்தங்களையும் வரியடைவே கற்றவர். திருமலைதிருப்பதியில் இப்போது சின்னஜீயர் ஆஸ்தானத்தை அலங்கரித்தருளானின்ற ஸ்வாமி பூர்வாசரமத்தில் ஸாதாரணநுஜாசார்யஸ்வாமி யென்னும் திருநாமத்துடனே மதுரையில் சில ஸம்வத்ஸரங்கள் எழுந்தருளியிருந்து உபயவேதாந்த ரஹஸ்யாதி பரவசனங்கள் செய்தருளின காலத்திலே, இந்த ராமஸ்வாமி ஐயங்கார் அந்த ஸ்வாமி பக்கலிலே ஸ்வரூப க்ரந்தங்களை யதிகரிக்கப்பெற்று ரென்று கேள்வி. இந்த ஸ்வாமி பரமபதித்துப் பதினெந்து இருபது வருஷங்களுக்கு மேலாகிறது. இப்போது மதுரையில் விளங்குவரும் ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸபைக்கும் இந்த ஸ்வாமி பலவாண்டுகள் நிரந்தர அக்ராஸநராக எழுந்தருளியிருந்தபடியால்

இவரோடு அடியேனுக்கு மிக நெருங்கிய பழக்கமிருந்ததால் இவருடைய ஆழ்ந்த ஞானத்தை அடிக்கடி கண்டு வியந்தவனடியேன். இவருடைய திருக்குமார் ஸ்ரீமான் ஆராமமுது என்பவர் (அட்வகேட்) பத்தெட்டு வருஷகாலமாக மதுரையில் வாஸத்தை விட்டு சென்னையில் ப்ராக்டிஸ் செய்து வருகிறார். இவரும் ஸம்ஸ்கருதத்தில் ஆழ்ந்த ப்ரவேசமுள்ள மஹாமேதாவி. பித்ருபுத்ரர்களான இவ்விருவரும் அடியேனுடைய அனேக க்ரந்தங்களை ஆழ்ந்து பார்த்துப் பத்ரிகா மூலமாகவும் நேரிலும் சர்ச்சைகள் செய்தவர்களாதலால் இவர்களுடைய ப்ரஜ்ஞாப்ரதிபா விலாஸங்களை அடியேன் உள்ளபடியுணர் அவகாசமேற்பட்டது. இந்த ராமஸ்வாமி ஐயங்கார் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளின பிறகு மதுரை ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸபைக்கு செந்தமிழ்ப்பத்ராதிபரான ஸ்ரீமதுபயவே. நாரணையங்கார் ஸ்வாமி சிலவருஷகாலம் அக்ராஸநாதிபதிஸ்தானத்தை யலங்கரித்திருந்தார். அந்த ஸ்வாமி வடமொழி தென் மொழிக் கடலில் மிகமிக ஆழ்ந்தவர் என்பதைத் தமிழலகம் முழுதுமுணரும். தமிழில் ஸாக்ஷாத் அகஸ்த்ய மஹர்ஷியே யென்று சொல்லவேணும். வடமொழியில் சாஸ்த்ரஜ்ஞானத்தோடு கூடிய பாண்டித்யம் பொருந்தியவர். இவ்வளவு பாண்டித்யமுடையாரான அந்த ஸ்வாமியிடத்தில் அஹங்காரலேசமும் காணமுடியாமலிருந்தது விசேஷித்துக் குறிப்பிடத்தகுந்தது. பராஸாத்விசரென்று சில மஹான்களைக் கொண்டாடுவதுண்டே; அன்னவர்களில் இந்த ஸ்வாமியே ப்ரதம பரிகணநீயராயிருந்தவர். “நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன்” என்கிற அநுஸ்தானத்தை ஹ்ருதயபூர்வமாகக் கொண்டிருந்தவர் இந்த ஸ்வாமி என்பதைப் பலகால் அறிந்திருக்கிறேன். நம் பூர்வாசார்ய நிவ்யஸூக்திகளையெல்லாம் குரு முகமாக வரியடைவேகற்ற பெருமையும் இந்த ஸ்வாமிக்கு உண்டு.

முதற்பகுதியில் (பக்கம் 101ல்) ஆக்சுடரான்டவனைப்பற்றி ஒரு விஷயம் ப்ரசம்ஸை செய்திருக்கிறேன். அந்த காலத்தில் இந்த ஸ்வாமி கருஹஸ்தராயிருந்தார்.

ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸ. ஆக்சுடரான்டவன்
(வைகுண்டவாஸி)

ஆங்காங்கு பெரும்பாலும் ஸ்ரீராமா. யண ப்ரவசனம் செய்து கொண்டிருந்தார். காஞ்சிபுரத்திலும் அப்படியே யிருந்தகாலத்தில் ஸ்ரீமத் தேரமுந்தாரான்டவனை யாச்ரயித்து அவரிடத்தில் ஸ்வரூபக்ரந்தங்கள் பயின்றார். அந்த ஸ்வாமி திருநாட்டுக்கெழுந்தருளின பின் இவரே உத்தமாச்ரமியாகி ஸ்ரீரங்கத்தில் ஆண்டவனானதில் அபிஷித்தரானார். இந்த ஸ்வாமி கருஹஸ்தராய்க் காஞ்சிவாஸம் செய்தருளின காலத்தில் கலாவைஷம்யச் செய்திகளில் தலைபட்டவரல்லர். ஸர்வபூதஸஹ்ருத்தாகவே வாழ்ந்தார். ஆக்சுடரான்டவனென்று திருநாமம் பெற்றபிறகு அடியேன் கோயிலுக்கு விடை கொள்ளங் காலங்களில் என்னிதியில் இந்த ஸ்வாமியை ஸந்திக்கப் ப்ராப்தமாகும். "ஆச்ரமத்திற்கு வரக்கூடாதென்று ஸங்கல்பமிருந்தால் ஸரி; அப்படி இல்லையானால் ஒரு ஸமயம் வந்து போனால் நல்லது" என்று நியமனமாயிற்று. அப்போது ஆச்ரமத்தில் காலை வேளைகளில் சில்லரை ரஹஸ்யம் காலகேஷபம் நடந்து வருவதாகத் தெரிந்து சுச்சுஷையுடனே மறு நாள் காலை அவ்விடம் விடை கொண்டேன். அப்போது தேசிக ரஹஸ்யங்களில் ரஹஸ்ய ரத்நாவளியென்றொரு சொரு சிறு ரஹஸ்யம் காலகேஷபமாகிறது. அடியேன் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து விட்டு உட்கார்ந்தேன். ஆண்டவன் காலகேஷபத்தை விறுத்தி விட்டு லோகாபிராமமான வார்த்தைகளை உரையாடத் தொடங்கினார். "அடியேன் காலகேஷப ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கேட்டு ஆனந்திக்க வேண்டுமென்கிற அபிஸாஷையோடு விடை கொண்டேன்; ஸாமான்ய வார்த்தாலாபங்களுக்கு வேண்டிய அவகாசமிருப்பதால் பிற்பாடு ஆகலாமே; இப்போது காலகேஷபமே நடைபெறலாமே" என்று விஜ்ஞாபித்தேன். அதற்கு ஆண்டவன் புன்முறுவல் செய்து கொண்டே "இதில் உங்கள் ஸம்ப்ரதாயத்திற்கும் எங்கள் ஸம்ப்ரதாயத்திற்கும் ஒரு வாசியுண்டு; (அதாவது) உங்கள் ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் ஸ்வரூபக்ரந்த ப்ரவசனம் செய்யும்போது இதார்கள் யார்வந்துச் ச்ரவணம் செய்தாலும் ஸம்மதிக்கிறார்கள்; எங்கள் ஸம்ப்ரதாயத்தில் அப்படியில்லை. இவ்விடத்தில் அந்வயமுள்ளவர்கள் தவிர மற்ற பேர்கள் வந்திருந்துச் ச்ரவணம் செய்வதை அனுமதிப்பதில்லையென்று வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்" என்று ஸாதித்தார். இதற்கு அடியேன் "ஸ்ரீமத் தேரமுந்தாரான்டவன் இப்படி வைத்துக் கொண்டிருந்ததாகத் தெரியவில்லையே; அந்த ஸ்வாமியின் ப்ரவசனகோஷ்டியில் அடி

யேன். அனேகபர்யாயம் விடை கொண்டிருந்ததை தேவரீரும் கடாக்கித்திருப்பதுண்டே” என்று விஜ்ஞாபித்தேன். அதற்கு அந்த ஸ்வாமி “*कविज्ञोविज्ञेण प्रत्ययो न विद्यते*—கவசித் தேஜோவிசேஷேண ப்ரத்யவாயோ ந வித்யதே.” என்று ஸாதித்தார். அதற்குமேல் அடியேன் “ஸ்வாமி இப்படி ஸாதிப்பது நன்றியில்லையே; அடியேன் ஏதாவது அதிகப்ரஸங்கமாக இடையில் கேள்விகள் கேட்பேனென்று திருவுள்ளமாகில், ஸத்யம் சபே; ஸ்வாமி ஸாதிக்கும் ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்து இடையிலோ முடிவிலோ ஒன்றும் வாய்திறவாமல் எழுந்து செல்லுமேன் அடியேனுக்காக ப்ரவசனத்தை கிறுத்துவது வேண்டாம்” என்று விஜ்ஞாபித்தேன். அடியேனுடைய இந்த வார்த்தையினால் ஆண்டவன் திருவுள்ளத்தில் சிறிது விக்குதியுண்டாயிற்று; அதன் பிறகு ஸாதித்தார்—‘தேவர் ப்ரதிவாதிபயங்கரராகையாலே தேவரிடத்தில் பயத்தினால் நான் காலகேசுபத்தை கிறுத்தி விட்டதாக நினைத்தாப் போலிருக்கிறது. அப்படி நினைக்க வேண்டாம். எங்கள் ஸம்ப்ரதாயவ்யவஸ்தை எப்படியாவதிருக்கட்டும். இன்று ப்ரவசனத்தை நடத்துகிறேன். இருந்து கேட்பது; ஏதாவது கேள்வி கேட்க வேணுமென்று தோன்றினாலும் அவசியம் கேட்க வேண்டியது’ என்று. இப்படி ஸாதித்துவிட்டு ப்ரவசனமும் ஆரம்பித்து நடத்தினார். அன்று, ரஹஸ்யரத்நாவளி யென்றொரு சிறு ரஹஸ்யம் ப்ரவசனமாயிற்று. இது முப்பது வார்த்தைகள் கொண்டது. முப்பது வார்த்தைகளையும் முப்பதே கிமிஷத்தில் ப்ரவசனம் செய்தருளினார். அடுத்த ரஹஸ்யமான ரஹஸ்யரத்நாவளி ஹ்ருதயமென்பது இந்த ரஹஸ்யத்திற்கு வியாக்கியானமாக அவதரித்திருக்கையாலே அது நாளைக்கு ஆகும்; அதில் விசதமாகச் சொல்லலாமென்று இன்று ஸம்க்ஷேபித்துக் கொண்டேனென்று ஸாதித்தார். “ஏதேனும் கேள்வி கேட்க வேண்டுமென்று தோன்றினாலும் அவசியம் கேட்க வேண்டியது” என்று ஆண்டவன் நியமித்திருந்தும் அடியேன் ஒன்றும் வாய் திறக்கவில்லை. “நாளைக்கு விஸ்தாரமாக நடக்கும்; அவசியம் எழுந்தருளவேணும்” என்று நியமித்தார். அடியேன் இன்றே புறப்பட்டு அந்யத்ர விடைகொள்ள வேண்டியிருக்கையாலே நியமித்தருள வேணுமென்று சொல்லித் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து விட்டு எழுந்தேன். அப்போது சில வார்த்தைகள் தாமாகவே ஸாதித்தருளினார். “அண்ணா! தேவருடைய க்ரந்தங்களெல்லாம் எனக்குக் கிடைத்ததில்லை; சில க்ரந்தங்களை மட்டும் யாரோ சிலர் கொண்டு வந்து காட்டக் காணநேர்ந்ததுண்டு; “தேசிகனுடைய சில்லரை ரஹஸ்யங்களெல்லாம் பிள்ளை லோகாசார்யருடைய ரஹஸ்யங்களையே தழுவி அந்தச் சாயையிலேயே அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றன” என்று தேவரீர் எழுதியிருப்பதாகப் பார்த்த ஞாபகம் வருகிறது. அப்படித்தான் இவ்விடத்து அபிப்ராயமோ?” என்று கேட்டருளினார். அதற்கு அடியேன் விஜ்ஞாபித்தேன்—“இதைப்பற்றி ஸ்வஸ்பமாக விண்ணப்பம் செய்யத் தொடங்கினாலும் வார்த்தை வளர்ந்து விடுமென்று அஞ்சுகிறேன். அடியேன் எது எழுதினாலும் பர்யாப்தமான உபபத்திகளை விளங்கக்காட்டி ஸம்சய விபர்யயமற எழுதுவது வழக்கம்; ஸ்வாமி ஏதோ அடியேனெழுதியதைக் கடாக்கித்தருளினதாக ஸாதிப்பதால் கடாக்கித்தருளின புத்தகத்திலோ பத்ரிகையிலோ உபபத்திகளையும் பூர்த்தியாகக் கடாக்கித்தேயிருக்கக்கூடும். ‘அப்படித்தான் இவ்விடத்து அபிப்ராயமோ?’ என்று ஸ்வாமி கேட்டருள்வதைப் பார்த்தால் அடியேன் அநபிப்ரேதமானதையும் எழுதுவதுண்டென்று ஸ்வாமி கருதியிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. மிகச்சிறு விஷயமொன்று எழுதினாலும் மனச்சாக்கியை மீறி யெழுதுவது சிடையாகு; அடியேனெழுதியுள்ள விஷயங்களுள் ஸ்வாமி எந்த விஷயத்தைப்பற்றி சர்ச்சிக்க விரும்பினாலும் த்ருப்திகரமாக விடையளிக்க ஸஜ்ஜனமிருக்கிறேன். இப்போது விடைபெற்றுக் கொள்ளுகிறேன்; அவகாசமிருந்து நியமித்தருளினால் பிற்பகலில் விடைகொள்ளுகிறேன்” என்றேன். அப்படியே அவசியம் வரவேணுமென்று நியமித்தாயிற்று. நியமனப்படியே பிற

பகலில் விடைகொண்டேன். ஆண்டவனும் அடியேனைப் பரமக்ருபையோடு பர
தீபித்திக் கொண்டிருந்தார். அடியேன் சென்றவுடனே ஸாரமாக ஒரு வார்த்தை
யருளிச்செய்தார். (அதாவது) "நான் ஜிஜ்ஞாஸுவாயும் கேட்கவில்லை. விஜ்
ஜிஷுவாயும் கேட்கவில்லை. நான் காஞ்சியிலிருந்த காலத்தில் உம்முடைய உப
யாஸங்களைச் சில ஸமயங்களில் கேட்டிருக்கிறேன்; வெகுநாளாய் விட்டது.
உம்முடைய உத்திகளைச் சரவணம் பண்ணவேணுமென்கிற அபேஷையினால் மட்
டுமே சில கேட்கிறேன்; வாதப்பதிவாத முறையிலே போகாமல் ஸாரஸாய்ச்
சொல்லவேணும்" என்று. அடியேன் அப்படியேயென்றிசைந்த பிறகு சில
கேள்விகள் கேட்டருளினார். முன்னடியே ஒரு காகிதத்தில் குறிப்பிட்டுக் கொண்
டிருந்து அதை வைத்துக்கொண்டே கேட்டருளினார். விரயமுடன் விடையுரை
களை விஜ்ஞாபித்துக்கொண்டே வந்தேன். அந்த வினாவிடைகள் மூன்று நான்கு
மணிகாலம் நடந்தன. அவற்றுள் சிலவற்றை மட்டும் இங்கு விஜ்ஞாபிக்கிறேன்.

ஆண்டவன்;—ஸ்ரீ வைகுண்டகத்யத்தில் *ப்ரணம்ய உத்தாயோத்தாய புந:புந:
ப்ரணம்ய* என்று ஸாதித்திருப்பதற்கு என்ன கதி சொல்லுகிறீர்கள்?

அடியேன்;—அடைவுபடப் பரிமாறுமிடம், அடைவுகெடப் பரிமாறுமிடம்
என்று இரண்டு ஸ்தானங்கள். இவ்விபூதியானது அடைவுபடப் பரிமாறுமிடம்;
ஸ்ரீ வைகுண்டமாகிற அவ்விபூதியானது அடைவுகெடப் பரிமாறுமிடம்.
ஸ்ரீ வைகுண்டகத்யமருளிச்செய்த பாஷ்யகாரர்தாமே நித்யக்ரந்தமருளிச்
செய்திருக்கிறார். இதில் "அராபநாபிமுலோ மவெநி மூலமந்ரேண பாக்ய மூலமந்ரேண ட்ஷவஸ்யஸ்ய உத்யய
ஸாகத் நிவேய யாவதாராபநசமாசி சாந்நித்யாசுந் குரியர்" என்று ஸாதித்திருக்கிறார். இந்த
ஸ்ரீஸூக்தியில் "தண்டவத் ப்ரணம்ய உத்தாய" என்றிருப்பதைத் திருவுள்ளம்
பற்றியருள வேணும்.

ஆண்டவன்—நீங்கள் பகவத்க்ருபையை நிர்ஹேதுகமென்கிறீர்களாமே;
இது எப்படி? எம்பெருமானுடைய க்ருபை ஒரு காரணமுமில்லாமல் தானே
தோன்றுகின்றதென்றால் அது என்றைக்கும் எல்லார்விஷயத்திலும் தோன்ற
லாமே; எல்லாருமே அந்த க்ருபைக்குப் பாத்ரபூதர்களாயிருக்க வேண்டுமே;
அப்படி காணாமையாலும், சில காலவிசேஷங்களில் சில அதிகாரிகள்மீது மட்டும்
அருள்தோன்றக் காண்கையாலும் அப்போது ஒரு ஹேதுவை முன்னிட்டே
தோன்றினதாகக் கொள்ளவேண்டுமல்லவா? ஆகவே பகவத்க்ருபையை ஸஹே
துகமென்ன வேணுமெயொழிய நிர்ஹேதுகமென்று எப்படி சொல்ல முடியும்?

அடியேன்—பகவத்க்ருபை ஸஹேதுகந்தானென்று சொல்லுகிறவர்களை
நாங்கள் கண்டிப்பதில்லை, வெறுப்பதில்லை. எங்களுடைய கொள்கை இவ்
வளவே; (அதாவது) அவனது மிகக் கனத்த அருளுக்கு ஹேதுவாக நம்மிடத்தில்
என்ன கைம்முதலுள்ளதென்று ஆராய்ந்து பார்த்தால் ஒரு அணுமாத்நியம்
கிடைக்கக்கூடும்; யாத்ருச்சிகம், ப்ராஸங்கிகம், ஆதுஷங்கிகம் என்று சில ஸுக்
ருத விசேஷங்கள் தேறக்கூடும். புத்திபூர்வகமாகவும் சில ஸுக்ருதங்கள் செய்
கிறேமென்றும் வைத்துக் கொள்வோம். இவை காரணமாக எம்பெருமானுடைய
அருள் நம்மீது தோன்றிற்றென்றால் இதைக்கொண்டு அது ஸஹேதுகம் என்று
சொல்லிவிடலாமோ? கொடிய தண்டனைகளுக்கு உரிய பாவங்களையன்றோ நாம்
மலைமலையாகச் செய்து போருவது. இதில் அதிஸ்வல்பமான ஸுக்ருதம் கலந்
திருப்பது கொண்டு எம்பெருமான் அருள் செய்தானென்றால் அதுக்ரஹோந்முக
னான அவன் திருவுள்ளத்தால் ஸஹேதுகமானால் ஆகலாம். "எந்நன்றி செய்தேனா
என்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே!—என்னுணர்வினுள்ளே யிருத்தினேன் அதுவுமவ
னதின்னருளே—வெறிதேயருள் செய்வர்" என்றிவை போலும் பாசரங்களை

யதுஸந்தித்துக் கொண்டிருக்கிற நாம் ஸ்வேஹதுகமென்று நினைப்பதெப்படி. அநல்பமான பேற்றுக்கு அத்யல்பமான காரியத்தை ஹேதுவாகச் சொல்ப பொருந்தாது என்பதே எங்களுடைய கொள்கை. “நிடானं तत्रापि स्वयमखिलनिर्माणनिष्ठः—நிதானம் தத்ராபி ஸ்வயமகிலநிர்மாணநிபுணஃ” என்கிற தேசிக திவ்ய ஸைக்தியும் உண்மையாக நம்மிடத்தில் ஹேதுவேசமும் கிடையாதென்று காட்டுகிறது.

[இந்த தேசிக ஸ்ரீஸைக்தியை விஜ்ஞாபித்தபோது ஆண்டவன் ஒன்று ஸாதித்தார்; உங்களுடைய கொள்கையை மட்டும் எடுத்துரைத்தால் போதும்; இதில் தேசிக ஸைக்திகளைக் கலந்து கொள்ளவேண்டாமென்று. அதற்கடியேன் விஜ்ஞாபித்தேன்—தேசிகனுடைய கொள்கை வேறு, எங்களுடைய கொள்கை வேறு என்று ஸாமான்ய ஜனங்கள் நினைத்திருப்பதுண்டு; அப்படி ஸ்வாமி திருவுள்ளத்திலும் படக்கூடாது என்பதற்காகவே தேசிக திவ்யஸைக்தியை ஸம்வாதமாகக் காட்டுவது என்றேன். இதைக்கேட்டு ஸம்மயமாநமுகாம்போஜ ராஜர் ஆண்டவன்.]

ஆண்டவன்—ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்க பரிஹாரார்த்தமாக பகவத்க்ருபைக்கு ஒரு ஹேதுவைக் கல்பித்துத்தானே யாகவேண்டும்; ஆகவே அதை ஸ்வேஹதுகமென்று ஒப்புக்கொண்டால் என்ன பாதகம்?

அடியேன்—கீழே அடியேன் விஜ்ஞாபனம் செய்ததில் இதற்கு ஸமாதானம் அடங்கியேயுள்ளது. மீண்டும் ஸாரமாக விஜ்ஞாபிக்கிறேன். எம்பெருமானை வசிகரிப்பதற்கு உபாயமாக சாஸ்த்ரங்களில் கர்மஜ்ஞாநபக்தி ப்ரபத்திகள் கூறப்பட்டுள்ளனவென்பது ப்ரஸித்தம். சேதநர்களை ரக்ஷித்தருள்வதில் இயற்கையாகவே ருசியுடையான எம்பெருமான் “संसारस्रवाहित्वाद्व्यापेक्षां प्रीक्षते—ஸம்ஸார தந்த்ரவாஹித்வாத் ரக்ஷயாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே” என்கிறபடியே இத்தலையில் சிறிது எதிர்பார்க்கிறுனென்று சொல்லி வைத்தது ஒரு பக்கத்தில். மற்றொரு பக்கத்தில் எம்பெருமானுடைய திருவாக்கைப் பார்த்தாலோ “नासौ पुरुषकारेण नचाप्यग्रे हेतुना । केवलं स्वेच्छयाहं प्रेक्षे कश्चिरुदाचन—நாஸௌ புருஷகாரேண நசாப்யந்யேந ஹேதுநா, கேவலம் ஸ்வேச்சையவாஹம் ப்ரேக்ஷே கஞ்சித் கதாசந.” [நான் புருஷகாரத்தைக் கொண்டும் கடாக்ஷிப்பதில்லை, வேறு எந்த ஹேதுவையிட்டும் கடாக்ஷிப்பதில்லை; என்றைக்கோவொருநாள் யாரோவொரு அதிகாரியை என் இச்சையினாலேயே நான் கடாக்ஷிப்பேன்.] என்று காண்கிறது. இங்ஙனம் பேசுகின்ற எம்பெருமானது திருவருளை ஸ்வேஹதுகமென்று நினைக்க நாமார்? நம்பக்கல்லைக் முதல் கொண்டே எம்பெருமான் நம்மைக் காத்தருள்கின்றானென்று நாம் கொள்வது மிகவும் ஹேயமாகும். “मनुष्यित्तொழும் மனமே தந்தாய்—என்னைத் தீமனங் கெடுத்தாய்” என்று நாம் அதுஸந்திப்பது அர்த்தஞ்ஞயமாக வொண்ணாது. “सामिन् स्वोषं स्वोषं स्वमत्वेन निर्मरम् । स्वदत्तस्विया स्वाय स्वसिन् स्वस्यसि मां स्वयम्—ஸ்வாமின் ஸ்வசேஷம் ஸ்வவசம் ஸ்வபரத்வேந நிர்ப்பரம், ஸ்வதத்தஸ்வதியா ஸ்வார்த்தம் ஸ்வஸ்யின் ந்யஸ்யஸி மாம் ஸ்வயம்.” என்கிற தேசிக திவ்ய ஸைக்தியொன்றை மட்டும் கவனித்தால் நம்மிடத்தில் ஒரு கைம்முதலுமில்லை, எதுவும் அத்தலையாலே வந்தது என்னுமிடம் ஸ்பஷ்டமாகிறதே.

ஆண்டவன்—நாம் அதுஸந்திக்கவேண்டிய க்ரமம் இதுதான்; அகிஞ்சத: என்று தான் நாம் சொல்லிக்கொள்ளவேண்டும்; ஆனாலும் சாஸ்த்ரார்த்தம் அதுவாகுமா?

அடியேன்—நாம் அதுஸந்திக்கிற க்ரமம் வேறு, சாஸ்த்ரார்த்த தத்துவம் வேறு என்று கொள்ளுகிற முறை அடியோங்களிடமில்லை. இதர்கள் வ்யாவஹா

ரிகதசை பாரமார்த்திகதசை என்று இரண்டு கொள்வது போல் எம்பெருமானார் திருவடி ஸம்பந்திகளான நாமும் கொள்ளவேணுமோ? அமர்யாத: ஸத்-தர: இத்யாதிகளாலே ஸத்யாநுஸந்தானம் செய்துகொள்வது ஸ்வரூபப்ராப்தம் ஆழ் களையு மெல்லாம் "இவை வெறும் அநுஸந்தானமே யொழிய சாஸ்தரார்த்தமன்று" என்று சொல்லி விடுவது யுத்தமாக அடியேனுக்குத் தோன்றவில்லை.

ஆண்டவன்—ப்ரபத்தியை உபாயமென்று சொல்லுகிறவர்களை தேவரீர் விசேஷமாகப் பரிஹஸித்தெழுதியிருப்பதாகக் கேள்விப்படுகிறேன். அது நியாயமாகுமா? திருக்கச்சி நம்பி ஆறு வார்த்தைகளில் "மேஷோபாய: ப்ரபத்திஸ் ஸ்வாத" என்பது ஒரு வார்த்தை யல்லவா? பாஷ்யகாரரும் ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்தில் "तत्प्राप्तये च तत्प्रादां बुजद्वयप्राप्तये न मे कल्पकोटिसहस्रेणापि साधनमस्तीति मन्वानः" என்று ஸாதித்திருக்கவில்லையா?

அடியேன்—ப்ரபத்தியை உபாயமென்பவர்களைப்பற்றி அடியேன் எழுதியிருப்பது இவ்வளவே; (அதாவது) 'கடையில் சென்று எண்ணெய் வாங்கிக் கொண்டுவா' என்று கட்டளையிடப்பெற்றவொருவன் அது வாங்கக் கோணியையோ, கூடையையோ எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டானாகில் 'எண்ணெயின் ஸ்வரூபத்தையே இவன் தெரிந்துகொள்ளவில்லை போலும்' என்று நினைக்கத் தடையில்லாதாப்போலே ப்ரபத்தி உபாயமென்று சொல்லப்புகுமவர்கள் ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபத்தையே உள்ளபடியறிந்திலர்போலுமென்றே நினைக்கவேண்டியதாகும். ப்ரபத்தியாவது என்ன? *தவமேவோபாயபூதோ மே பவேதி ப்ராத்தநாமதி: சரணுகதி: * *ததேகோபாயநாயாச்சூ* என்றும் சாஸ்தரம் சொல்லுகிறது. எம்பெருமானையே உபாயமாக அத்யவஸிக்குமதுவே ப்ரபத்தி யென்பது. இத்தகையதான ப்ரபத்தி தன்னிடத்தில் உபாயத்வத்தை எங்கனே ஸஹிக்கும்? ப்ரபத்தியென்கிற வஸ்து தேறும்போதே அதன் அதுபாயத்வமும் தேறியே தீருமே. பொதுவாக உபேயத்திற்கு ஒரு உபாயம் வேணுமென்றுண்டு. அது இதர விஷயங்களிலே யல்லது பகவத் விஷயத்திலன்று; திருவடிகளே உபேயம், திருவடிகளே உபாயம். திருவடிகளைப் பணிகை உபாயமென்பதும் திருவடிகளே உபாயமென்பதும் பர்யாயமே யொழிய வேறன்று.

ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜநத்தில் ஜீவ பரிச்சேதத்தில் *தியம் கேவலஸ்க்மீசோபாயத்வ ப்ரத்யயாத்மிகா, ஸ்வஹேதுத்வத்யம் ருந்தே கிம்புநஸ் ஸஹகாரினும்* என்றுள்ளது. எம்பெருமானொருவனையே உபாயமாகக் கொள்வதாகிற இந்த ப்ரபத்தியானது தன்னிடத்தில் உபாயத்வ புத்தியைத் தடைசெய்கின்றது; ப்ரபத்திக்கே உபாயத்வ மில்லாத போது அதன் ஸஹகாரிகளானவற்றுக்கு அது இல்லை யென்னுமிடம் தனிப்படச் சொல்லவேணுமோ? என்பது இந்தச் ச்லோகார்த்தம். இங்கு மற்றொரு வாதம். ஸித்தோபாயமென்றும் ஸாத்யோபாயமென்றும் உபாயம் இருவகைப்படும்; எம்பெருமான் ஸித்தோபாயமானாலும் ஸாத்யோபாயமாக ஒன்றை அங்கீகரித்தே யாகவேண்டுமென்பார். இதற்கு ஸமாதானமாவது—ஸாத்யோபாயமென்றால் "சேதந னுடைய முயற்சியால் ஸாத்யமான உபாயம்" என்று தானே பொருளாகும். உண்மையில் இது சேதநக்ருதியாலே ஸாத்யமானதா? என்று ஆராய்ந்தால் மேலெழுந்த வாரியில் அப்படிச் சொல்லலாமாயினும் "இசைவித்தென்னை யுன் தானினைக் கீழிருத்து மம்மானே" என்பது போன்ற பல பாசுரங்களைக் கண்டால் இது நம்முடைய முயற்சியால் ஸாத்ய மன்றிக்கே ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருஷிபலமாகவே விளையும்தாக உண்மை தெரிவதால் ஸாத்யோபாயமென்கிற வ்யபதேசமாவே விளையும்தாக உண்மை தெரிவதால் ஸாத்யோபாயமென்கிற வ்யபதேசமும் இதற்கு ஏலாது. இவ்விஷயம் "ஸ்வீகாரங்கானும் அவஞ்ஜை வந்தது; மும் இதற்கு ஏலாது. இவ்விஷயம் "ஸ்வீகாரங்கானும் அவஞ்ஜை வந்தது; ஸ்ருஷ்டி அவதாராதி முகத்தாலே பண்ணின க்ருஷிபலம்" என்ற பிள்ளை ஷோகா

சார்யருடைய ஸ்ரீஸூக்திக்குச் சார்பாக தேசிகன் பணித்த *நிதாநம் நத்ராபி ஸ்வயம் கில நிர்மாண நிபுண:* இத்யாதி பரச்சத ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்வாதியாகும். *வரத! தவ கஷு ப்ராஸாதாந்ருதே சரணமிதிவசோபி மே நோத்யாத்* என்ற கூரத்தாழ்வான் ஸ்ரீஸூக்தியும் தெளிவு பெறுத்தும். இதில் ஸாரமான ஒரு வார்த்தை. ரத்னம் என்கிற ஒரு வஸ்துவை எடுத்துக்கொள்வோம். இது ஜீவனத்திற்கு உபாயமா? அன்று? என்று விசாரம் வரின், ஒரு அதிகாரிக்கு உபாயம், மற்றொரு அதிகாரிக்கு அது உபாயம் என்று தானே சொல்லவேண்டியதாகிறது, ஏனெனின்; வாணியைத் தை ஜீவிகையாகவுடையவர்கள் ரத்னத்தை விற்று ஜீவிக்கக் காண்கிறோமாதலால் அத்தகைய அதிகாரிகளுக்கு ரத்னம் உபாயமே. சக்ரவர்த்திபோல்வாரிடத்தில் அந்த ரத்னம் இருக்குமாகில் அது ஜீவனோபாயமாக ஆக்கப்படுகின்றதன்றே. ஸ்வயம் போக்யமாகவன்றே அணியப்படுகின்றது. இப்படி எந்த வஸ்துவும் அதிகாரி பேதத்தாலே உபாயமாகவும் போக்யமாகவும் நிற்கும். ப்ரபத்தியை நாம் உபாயமாகக் கொள்ளப் பிறந்தோமல்லோம், “ப்ரபத்தியை” என்று விசேஷித்துச் சொல்லவேண்டியதுமில்லை; எதுவும் நமக்கு உபாயமன்று. எந்த நன்மையும் ஸ்வரூபத்தில் சேர்ந்ததாகவே கொள்ளப்படுகிறது.

ஸ்ரீபாஷ்யகாரரின் கில ஸ்ரீஸூக்திகளையுங் காணலாம்; *உபபத்தேச் ச* (3-2-4.) என்கிற ப்ரஹ்ம ஸூக்திரத்தின் பாஷ்யத்திலே—“பாப்யஸ்ய பரமபுருஷஸ்ய ஸ்வாஸூ ஸஸூவோபாயத்வோபபே: *நாயமாஸா பவசனேன ஸ்ய: ர்ந் ஸாம் * இதி அந்யோபாயத்வவ்ரணா” என்றும், *அமூதஸூச் சேது: * இதி அமூதஸ்ய ஸ்வஸ்யமேவ பாயக இதி சேதுத்வவ்யபதேசோபபே” என்றும்; *பமமத உபபத்தே: * (3-2-37.) என்கிற ஸூக்திரத்தின் பாஷ்யத்திலே—“ச எவ ஹி சர்வஜ்ஸர்வசக்திர்மஹோதாரோ யாஸ்தானஹோதிபிரூபாஸனேன ச அராபித ரேஹிகாஸுஸ்திக மோஜாத் ஸ்ஸ்வரூபாஸிஸூபமபவீர் ச தாதுமீரே; ந ஸ்சேதந் கர்ம ஸ்ஷவ்ஸி காலாந்ரமாவிக்ஸாஸந் மவீதுமஹி” என்றும் அருளிச் செய்துள்ளார். இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளை யறுஸரித்தே தேசிக னும் கீதார்த்த ஸங்க்ரஹராகக்ஷயிலே *நிஜகர்மாதி மக்யந் குர்யாத்ரீத்யேவ காரித: । ஸ்யாயதா பரித்யஜ்ய ந்யஸேஹேவ து தாமமீ.* என்கிற ச்லோக வியாக்கியானத்தில்—“ஸ்வய் ஸ்வாதூத்வா ஸ்ஷணிகஸ்ய காலாந்ரமாவிக்ஸாஸந்வானுபபதிர்ஷநாச் நாஸ்ய ஸ்வயாபாரே மோக்ஷோபாயதாபுஹிரபி ஸ்யாதிதி மாவ:; அந்நத: வைஸாராபிதோ மகவானேவ ஹி சர்வஜ்ஸாய:” என்றருளிச்செய்தார். ஆக இவ்வளவும் அடியேன் பெரியதோர் உபந்யாஸம் போல் விஜ்ஞாபித்தேன். இவ்வளவையும் கேட்டருளி,

ஆண்டவன்—இந்த விஷயங்களெல்லாம் தேவரீருடைய அனேக க்ரந்தங் களில் அதிவிஸ்தாரமாக நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கக்கூடும். ஆனாலும் நேரில் சொல்லக் கேட்கிறபோது உண்டாகிற தீதளிவு எழுத்தில் பார்ப்பதனுண்டாகாதென் றினைக்கிறேன். இப்போது நான் கேட்கப்பெற்ற விஷயங்கள் மிகவும் ரமணிய களாயிருப்பதோடு ப்ரமாணிகங்களாயுமிருக்கின்றன. ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளி னும் அவற்றின் வியாக்கியானங்களிலும் ஈடுபாடுள்ளவர்களுக்கே இவ்வர்த்த விசேஷங்கள் ருசிக்கும். இன்று எனக்கு ஸூதினமென்று நினைக்கிறேன்.....

இதற்குமேலும் கில விஷயங்களில் சர்ச்சை நடந்தது. விஸ்தரபயத்தாலே அவற்றை யெல்லாம் வரையாது விடுக்கின்றேன். ஆக்கூரண்டவனுக்கு அடுத்த படியாக அவ்வாஸ்தானத்தை அலங்கரித்தருளாகின்ற ஸ்ரீமத் தென்பரையாண்ட வன்ப்ரபச்சுணை கீழ் முதற்பகுதியில் 66, 67 பக்கங்களில் உள்ளது. அந்த ஸ்வாமி

ஸன்னிதியில் ஒரு பர்யாயமே அணுக நேர்ந்தது. சற்றுப்போது லோகாபிரம வார்த்தா லாபங்களோடே முடிந்தது. அந்த ஸ்வாமியின் பரமாத்மாவும் ஸ்ரீமுகவிச்வரந்தம். அந்த ஸ்ரீமுகம் கீழ் முதற்பகுதியில் பக்கம் 67ல் காணத்தக்கது.

ஸ்ரீமதுபயவே, திருமலையத்தங்கி தெட்டு தாதாசார்ய ஸ்வாமி ஸ்ரீபெரும்பூ தார் ஸம்ஸக்ருத வித்யாலயத்தில் (கீர்த்தி மூர்த்திகளான) காழியூர் ஸ்ரீரங்காசார்ய

ஸ்ரீமதுபயவே, வித்வான், திருமலை
அத்தங்கி, தெட்டு, தாதாசார்ய ஸ்வாமி.

ஸ்வாமி, பின்னப்பாக்கம் திரு வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமி முதலான உத்துங்க வித்வான்களிடத்தில் சாஸ்த்ரங்களை யதிகரித்து உபய வேதாந்த ஸம்ப்ரதாயங்களிலும் நிஷ்ணாதராய் சிஷ்ய ஸம்பத் தோடும் கூடியவராய் விளங்கு பவர். அனேக ஸம்வத்ஸரகால மாக ஸ்ரீகாஞ்சியில் ஸ்ரீயதோக்த காரி யெம்பெருமான் ஸன்னிதி பரிஸரத்தில் காஞ்சேபுரீ திலகராக விளங்கி வருகிறார். அடியேனுக்கு இளமை தொடங்கி “गणेशोऽपि गरीयः” என்னும்படி விளங்கும் வித்வத் ஸுஹ்ருந்மணிகளிலே இந்த ஸ்வாமி யொருவர் ஸந்நிக் ருஷ்டராய் விளங்குபவர்.

ஸ்ரீபெரும்பூதாரில் அடியே னுக்கு ஸம்பந்தம் ஏற்படுவதற்கு முன்பும் அவ்விடம் அடியேன் அடிக்கடி விடைகொள்ள நேரும்; சித்திரை யுத்ஸவத்திற்குச் சென்று பூர்த்தியாக இருந்து அதுபவித்து வர ப்ராப்தமாகும். அப்படி விடை கொள்ளும் ஸமயங்களில் பெரும் பாலும் இந்த ஸ்வாமியின் திரு மாளிகை அடியேனுக்குத் தஞ்ச மாக இருந்தது. வடமொழியில் க்ருஹத்திற்கு ‘சரணம்’ என் றொரு பெயருண்டு. அதைக் கொண்டு அடியேன் இந்த ஸ்வாமி யிடத்தில் அப்போது விநோத மாகச் சொல்லும் வார்த்தையொன் றுண்டு; (அதாவது) “இது தேவரீ

ருடைய சரணம்; அடியேனுக்கு சரணம்” என்று. “தே ஹி கோ திவஸா கதா:” என்று வருந்தவேண்டிய காலமிக்காலம். ஸ்ரீபெரும்பூதாரின் புராதநஸ்திதியையும் இதாரீந்தநஸ்திதியையும் நினைக்க நினைக்க உண்மையில் சோகம் மிகுகின்றது. அப்போது ஊர் முழுவதும் வித்வான்களாலும் உபயவேதாந்த க்ரந்த காலகேதப கோஷ்டிகளாலும் நிறைந்து விளங்கும். பாடசாலைக்குள் நுழைந்தால் எழுபதெண் பது வித்யார்த்திகள் நானாசாஸ்த்ரவ்யாஸங்கிகளாய்க் காணப்படுவார்கள். உபாத் யாயர்களும் திசுக்கஜங்களாகவும் ஸிம்ஹங்களாகவும் முழங்கிக் கொண்டிருப்பார்கள்.

இப்போதைய நிலைமையை நோக்குங்கால் “*पुत्रा यत्न स्रोतः पुत्रिनमयुना तत्र सतिताम्—पुत्रा* யத்ரா ஸ்ரோத: புலிநமதுகா தத்ரா ஸரிதாம்.” என்கிற பவபூதி மஹாகவிச்சீலாகமே நினைவுக்கு வருகின்றது. நம்போல்வார் இதற்கு என்செய்ய இயலும்? எம்பெருமானார் திருவுள்ளமென்று கைகூப்பி நிற்குமத்தனை.

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ ஸ்ரீமதஹோபிஸைடம்
41-வது பட்டத்தில் அபிஷித்தராயிருந்த
மஹாஸ்வாமி

யேனைத் தம் திருவடி வாரத்திற்கு வரவழைத்தருளிக் குளிரக் கடாக்கித்தருளினார். ‘பொருளல்லாதவென்னை இங்ஙனே பொருளாக்கியருள்வதற்கு என்ன திருவுள்ளமோ?’ என்று வினவினேன். அதற்கு அருளிச்செய்தபடி; “ஒரு ஸமயம் ஸந்திதியில் பருத்திப்பட்டு திருவேங்கடாசாரியர் வார்த்தையாடிக் கொண்டிருந்த போது உம்மோடு தமக்கிருந்த ஸ்நேஹபாவங்களைப்பற்றி கொஞ்சிசெஷமாகச் சொன்னார்; அதுவும்ஸ்ஸாமல் இங்கிருந்து பிரசுரமாகிற கார்த்தங்களும் ஸன்னிதிக்கு வந்து கொண்டிருப்பதால் அவற்றைப் பார்க்கிறபோது எனக்கும் ப்ரீதி விரைந்த துண்டு; இஞ்சிமேடு ரங்கநாதாசாரியரும் ரொம்ப சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்; அப்போதிருந்து நேரில் ஸந்திக்க வேணுமென்கிற உத்கண்டையிருந்தது. இவ்வருக்கு வந்துகூட அந்த உத்கண்டை நிறைவேறவில்லையென்றால் என்னு யிருக்குமோ?” இப்பாதி.

பிறகு க்ரமேண அபரியிதமான க்ருபாப்ரவாஹம் பெருகத் தொடங்கிற்று. திருவரங்கம் பெரியகோயிலுக்கு எழுந்தருளியான பிறகு அடியேன் அங்ஙிபம்

பைக்கு இளமை தொடங்கியே இலக் காகும் பாக்கியமுடையேன். ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீவான்மாடலை ஸ்வாமிகளையும் திருக்குறுங்குடி ஸ்வாமிகளையும் ஸ்ரீமதாண்டவன் ஸ்வாமிகளையும் பற்றி ஏற்கெனவே விஜ்ஞாபித்தாயிற்று. ஸ்ரீமதஹோபிஸை மடாதிபதிகளுள் ஸ்ரீ ஸ்ரீ இஞ்சிமேட்டழகிய சிங்கரைப்பற்றியும் விஜ்ஞாபித்தாயிற்று. (அது முதற்பகுதி பக்கம் 11-ல் காணத்தக்கது.) அந்த ஸ்வாமிக்குமுன் நாற்பத்தோராவது பட்டத்தில் ஆஸ்தானமலங்கரித்திருந்த அழகியசிங்கர் இங்கே ஸேவை ஸாதித்தருள்கின்றார். இந்த ஸ்வாமி தேவப் பெருமானை மங்களாசாஸனம் செய்தருளவதற்காக ஏறக்குறைய முப்பது ஸம்வத்ஸரங்களுக்குமுன்பு ஸ்ரீகாஞ்சி புரிக்கு எழுந்தருளியிருந்தபோது அந்த ஸ்வாமியோடு அடியேனுக்கு முன்பரிசயமில்லாமையாலே அடியேன் அணுகாமலேயிருந்தேன். ஆனாலும் ஸ்ரீஸ்வாமி பேரருளாளன் ஸன்னிதி மங்களாசாஸனத்திற்கு எழுந்தருளின போது பலருடன் கூடியிருந்து களித்தேன். மடத்திற்கு விடை கொண்டு தண்டன் ஸமர்ப்பிக்கப் பெருமலிருந்தேன். அப்படியிருக்க, ஸ்ரீகார்யதூரந்தராராயிருப்பவரை கியமித்தருளி அடி

விடைகொள்ளும்போதெல்லாம் ஸன்னிதிக்கு விடைகொண்டு அதுகூறாத்தைப் பெற்றே வருவது. இந்த மஹாஸ்வாமி ஸாதித்தருளின வார்த்தையில் “பருத்திப் பட்டு திருவேங்கடாசாரியர்” என்று நிர்தேசிக்கப்பட்ட ஸ்வாமியைப்பற்றி அடியேன் கீழ் முதற்பகுதியிலேயே விஜ்ஞாபித்திருக்க வேண்டும். படைமஹான்களின் ப்ரஸ்தாவங்கள் விடுபட்டுப்போன ரீதியில் அந்த மஹானுடைய ப்ரஸ்தாவமும் விடுபட்டுப் போனது உண்மையில் அத்யந்த சோசநீயம். அந்த ஸ்வாமி இன்னு ரென்பதைப் பெரும்பாலும் உலகமறியும். அறியாதவர்களுக்கு அறிவிக்கவேண்டியது அவசியமாகிறது. இப்போது அஹோபிலமடாஸ்தானத்தை அலங்கரித்தருளாகின்ற அழகியசிக்கருக்கு [பூர்வாச்ரமத்தில்] ஸாக்ஷாத் திருத்தகப்பனார் அந்த ஸ்வாமி. அவரோடு அடியேனுக்கு முப்பது ஸம்வத்ஸரம் இடையருத பரிசயமிருந்தது. அந்த ஸ்வாமிக்கு காஞ்சியில் ஸன்னிதி வீதியில் பதினாறுகால் மண்டபத்தருகில் திருமாளிகை (அத்யாபி) இருப்பதனால் அவர் வருஷத்தில் நாலாறுமாதகாலம் காஞ்சிவாஸமாகவேயிருப்பார். பரமவிலக்ஷணரான அந்த ஸ்வாமிக்கு ஆழ்வார்திருவடிகளிலும் ஆழ்வாரருளிச் செயல்களிலும் நிகரற்ற ப்ராவண்யமுண்டு. அதனால் காஞ்சிவாஸம் செய்தருளும் நாட்களில் அந்த ஸ்வாமி தினப்படியாகவே ஆழ்வார் ஸன்னிதிக்கெழுந்தருளி மங்களாசாஸனம் செய்வது தவறாட்டார். அப்படிப்பட்ட மஹானுக்கு தைவவசமாக ஒரு அபசரிதம் நேர்ந்துவிட்டது. (அதாவது) தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதியிலெழுந்தருளியிருக்கிற நம்மாழ்வாருடைய திருமண்காப்பை தாதாசாரியர்கள் 1908ம் வருஷத்தில் [47. வருஷங்களுக்கு முன்பு] மாற்ற முயன்று, பிரபலமான கலாவைஷம்யச்சண்டையை யுண்டு பண்ணினார்கள். அப்போது நீதிமன்றத்தில் நடந்த வியாஜ்ஜியத்தில் இந்த ஸ்வாமியைப் பொய்ஸாக்ஷி சொல்லும்படி ஸூத்தர்யர்கள் நிர்ப்பந்தித்தார்கள். “நான் பலவருஷங்களாக நம்மாழ்வாரை வடகலைத்திருமணோடு கூடியவராகவே ஸேவித்து வருகிறேன்” என்று சொல்லும்படி கோரினார்கள். அதற்கு இந்த ஸ்வாமி உடன்படவேயில்லை. ஆனாலும் தர்சனரக்ஷார்த்தமாகப் பொய் சொன்னால் பாதகமில்லையென்று சொல்லி அதிமாத்ரம் நிர்ப்பந்திக்க, இது அநிவார்ய மென்றுகொண்டு நீதிமன்றத்தில் ஸாக்ஷியாகச் சென்று அப்படியே சொல்லி விட்டார். அந்த ஸ்வாமி உண்மையில் மஹாப்ராமானிகராகையாலே “ஐயோ! இப்படி மனச்சாக்கிக்கு அத்யந்தவிருத்தமாகப் பொய்சொல்ல நேர்ந்து விட்டதே” என்று நிகவும் அதுதபித்து, உடனே நம்மாழ்வார் ஸன்னிதிக்கு வந்து வாசலில் கதறிக்கதறி யழுது “அக்ருத்யாநாஞ்ச காணம் க்ருத்யாநாம் வர்ஜநஞ்ச மே, க்ஷமஸ்வ” என்று உரக்கக் கத்திக்கொண்டு மாலை 3 மணிமுதல் 6 மணிவரை ஸாஷ்டாங்கப்ரணாம பரம்புகைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தார். அப்போது நம் மாழ்வார் ஸந்நிதிக்காரரான திருமணி ராகவாசாரியர் இதைக் கேள்விப்பட்டு ஸந்நிதிக்கு வந்து “கோர்ட்டில் மனம் போனபடி பொய் சொல்லிவிட்டு இங்கே தண்டால் வாங்க வந்தீரோ?” என்று சொல்லி அந்த ஸ்வாமியை ப்ரஹரிக்கப் போனார். [அந்த ஸமயம் அடியேன் கூடவேயிருந்தேன்; இந்த வருத்தாந்தத்தை இங்கு எழுதுவது அந்த பருத்திப்பட்டு ஸ்வாமிக்கு ஒருகுறை கூறுவதற்காக வன்று; அவருடைய வொரு மஹத்தான ப்ரபாவத்தை வெளியிடுவதற்கே யென்றுணர்க.] தம்மை ப்ரஹரிக்க வந்த திருமணி ராகவாசாரியரை நோக்கி இந்த ஸ்வாமி ஸாதித்ததாவது—“கோர்ட்டில் அடியேன் பொய் சொன்னது வாஸ்தவம்; அதனால் ஆழ்வார் வடகலையாய் விடப்போகிறதில்லை. அடியேன்மீது தேவரீருக்கு எவ்வளவு சீற்றமுண்டோ அவ்வளவு சீற்றத்திற்கும் பரிஹாரமாக அடியேனை எவ்வளவு ப்ரஹரித்தாலும் ஸம்மதம்; அதை அடியேன் ஆக்ஷேபிக்கவில்லை. இத்தனை நாளும்போல் இனியும் அடியேன் ஆழ்வாரை ஸேவித்துப் போகும்படி இவ்வளவு க்ருபை செய்தருள வேணும்” என்று. இதைக்கேட்டவுடனே அவரும் ப்ரஹந்தராய் விட்டார். இந்த ஸ்வாமிக்கு ஆழ்வாரிடத்தில் இவ்வளவு பக்தியிருக்

கிறதேயென்று வியந்து உடனே திருக்காப்புநீக்கி உள்ளே யழைத்துக்கொண்டு போய் ஆழ்வாரை அரைமணிகாலம் ஸேவை பண்ணிவைத்து அவரை ஆனந்த ஸாகரநிமகநராக்கி விட்டார். இது நடந்து 47 வருஷங்களானாலும் அடியேனுக்கு இன்று போலிருக்கிறது. அந்த திருவேங்கடாசார்ய ஸ்வாமியின் ஸ்வஸ்தானம் தேவனார் விளாகமென்பது. அது உப்பிலியப்பன் ஸன்னிதியின் தெருக்கோடியிலுள்ளது. அந்த ஸ்வாமி அடியேனைப் பதினேந்தாவது வயதிலிருந்தே அதுக் கவறிக்கத்தொடங்கினவர். அடியேனுடைய திருத்தகப்பனாரிடம் அவர் வாசித்தவராம். இந்த ஸ்வாமியின் ஜ்யேஷ்டபுத்ர ரத்னமாய் மஹாஜ்ஞாநாதிகரானவரே தற்போது ஸ்ரீ அஹோபிலமடா ஸ்தானத்தை அலங்கரித்தருளா நின்றார். இந்த

ஸ்ரீமத் பரமஹம் ஸேத்யாதி வர்த்தமாஸ
ஸ்ரீமத் ஹோபில மடாதிபதி ஸ்வாமி
18-ஆவது பட்டம்

ஸ்வாமி பூர்வாச்சரமத்தில் பல கால் காஞ்சிக் கெழுந்தருள் வதும், சிலகாலம் அங்கே வசிப்பதுமுண்டு. அக்காலத் திலிருந்தே அவருடைய ஸௌஹார்த்தத்திற்குப் பாத் திரையிருந்து வருபவனடியேன். சிறந்த சாஸ்த்ரஜ்ஞராயும் உபயவேதாந்தந களையும் ஆச்சரியமாக கிர் வஹிக்க சக்தராயுமெழுந் தருளியிருக்கின்ற இந்த மஹாஸ்வாமியை சென்ற ஸம்வத்ஸரத்தில் ஸ்ரீராஜ மன்னார் ஸன்னிதியிலும் இந்த ஸம்வத்ஸரத்தில் ஸ்ரீ காஞ்சியிலும் அணுகி தண்டன் ஸமர்ப்பிக்க வாய்த்தது. பூர்வாச்சரமத்தில் காணாத பலவகையான சாதூர்யங்களைக் கண்டு விஸ்மயப்பட்டேன். நம்முடைய வைதிகபத்ததியை ஸைரக்ஷிப்பதில் ஸ்ரீஸ்வாமிக்கு இருக்கும் ச்ரத்தை நிகரற்றது. ஸ்வாமியின் சிந்தனையில் அஹோராத்ரமும் இந்த விசாரமே நிகழ்வதாகப் பலர் சொல்லுகிறார்கள். ஸ்வாமி செய்தருளில் காரியங்களினாலும் இது வ்யக்தமாகத் தெரிய வருகின்றது. இந்த ஸ்வாமிக்கு முன்பு பட்டாபிஷித்தராயெழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமத் திருமேட்டழகியசெகர் ஸ்ரீமத ராதகத்தில் ஸ்தாபித்தருளின ஸம்ஸ்க்ருத மஹாவித்

நாயைத்தை இவர் அபிவிருத்தி செய்து போருவதுமல்லாமல் மற்றும் பல விடங்
களில் சாகாவிய்யாலயங்களை ஏற்படுத்தி ஜீவரோபாயமான வித்யையையும் சேர்த்து
அபிவிருத்தி செய்வித்து வருவது மிகவும் கொண்டாடத்தக்கது. அவ்வரதம்
யாத்திரையிலேயே யெழுந்தருளியிருந்து சிஷ்யவர்க்கங்களை உஜ்ஜீவிக்கச் செய்
தருள்வதில் ஆஸ்தை கொண்டிருப்பது விசேஷித்துக் குலாவத்தக்கது. மடத்தின்
சார்பாக 'ந்ருஸிம்ஹப்ரியா' என்றொரு பத்ரிகை முன் ஸ்வாமியின் காலத்தி
லிருந்தே ஆரம்பிக்கப்பட்டுத் தொடர்ந்து நடந்து வருகின்றது. இது லோகத்திற்கு
மஹத்தான உபகாரமே. ஆனால் பத்ரிகாநிர்வாஹசுதாரர்களாய் மத்யஸ்த புத்தி
களாய் விவேகிகளாய்ச் சிறந்த பண்டிதர்களானவர்களைக் கொண்டு நடப்பித்தால்
இன்னமும் லோகோபகாரம் மிகும் என்று விஜ்ஞாபிக்க வேண்டியதாயிற்று. சில
வருஷங்களுக்குமுன்பு இப்பத்ரிகையில் அஸம்பத்தமான விஷயங்கள் எழுதப்பட்டு
வந்ததினமேல் அடியேன் அவற்றைக் கண்டித்துப் பல ஸஞ்சிகைகளை வெளியிட
கேர்த்ததென்பது பலர்க்கும் நினைவிலிருக்கும். மடத்தில் ஈடு முப்பத்தாறுபிரப்படி
காலக்ஷேபம் நடந்து வருகிறதென்று ஒருபுறம் பிரசுரம் செய்துகொண்டு, அந்த
மஹாக்ரந்தத்திலுள்ள அர்த்தவிசேஷங்களை தூஷிக்கும் வியாஸங்களைப் பத்ரிகை
யில் பிரசுரித்துக் கொண்டிருக்க அனுமதி யளித்திருந்தது அறுசுதமென்று தெரி
வித்துவிட்டு "இனி இப்பத்ரிகையை அடியேனுக்கு அனுப்பவேண்டாம்" என்

கிற விஜ்ஞாபனத்தை உலகமறிய
வெளியிட்டு நின்றேன். அதன்
பிறகு அப்பத்ரிகையின் ரீதி எவ்வா
றாயிருக்கிறதென்பதை யறியேன்.

ஸ்ரீ மத்பரமஹம்ஸ. ராஜகுரு (வர்த்தமான)
ஸ்ரீ பரகாஸடாதிபதி ஸ்வாமி; மைஸூர்.
முடைய ஸன்னிதிக்கு வரவழைத்திருந்தார்.

மைஸூர் மஹாநகரத்தில் ராஜ
குரு. ஸ்ரீ ப்ரஹ்மதந்த்ரஸ்வதந்த்ர
பரகாஸடாஸ்தாநத்தை இப்போது
அலங்கரித்தருளாகின்ற ஸ்ரீ மத்ப
ரமஹம்ஸ. ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ஹய
வதநபாதுகா ஸேவக ஸ்ரீ மதபி
நவரங்கநாத ப்ரஹ்மதந்த்ரபரகாஸ
யதீந்த்ர ஸ்வாமியின் பரமக்ருபாப்ர
வாஹத்தில் அடியேன் மக்நஸிருக்
கும் விதத்தை எழுதும் வகையறி
கின்றிலேன். நிர்ஹேதுகக்ருபை
யென்று ஒன்றுண்டு என்பதை
அடியேன் உண்மையில் இந்த
மஹா ஸ்வாமியின் க்ருபையைக்
கொண்டே நிஷ்கர்ஷித்தேன். கீழ்
இரண்டாம் பகுதியின் முடிவில்
பக்கம் 148ல் விஜ்ஞாபித்திருக்கிற
படி அடியேனுடைய பால்யஸகித்த
ரான ஸ்ரீ உவே. கோழியாஸம்
ஸ்ரீ நிவாஸாசாரியர் ஸ்ரீ ஸ்ரீ யி
ஸன்னிதியில் சில வருஷங்கள்
வாழ்ந்தபோது அவருடைய ப்ரோத்
ஸாஹநத்தினால் அடியேனுடைய
அநேக க்ரந்தங்களை ஸ்ரீ ஸ்வாமி தம்
அந்த ஸமயத்தில் க்ருபையொன்

றும் தோன்றப் பெற்றதில்லை. அப்பால் 10, 12 வருடங்கள் கடந்தபின் ஆகஸ்திக மாசுவே பரமக்ருபை பெருகப்புகது. ஸ்ரீமான். ஆனார் ராமாசார் என்றொரு பண்டிதர் ஸ்ரீஸ்வாமி ஸன்னிதியில் வேதாந்தமதிகரித்துக் கொண்டு பகவதாராத நிரதராயிருந்தார். [அவர் இப்போது நைஜாம் ப்ராந்தத்தில் ஸ்வக்ராமத்தில் வளித் துக் கொண்டிருக்கிறார்.] அவர் அடியேனுக்கு ஸ்வாமியின் திவ்யாஜ்ஞையைத் தெரி வித்திருந்தார். அப்போது அடியேன் உத்தரதேச கேசத்ர தீர்த்தயாத்ராபரணய ஹரித்வாரத்தில் இருக்கையில் அங்கே அந்த ஸ்ரீமுக பத்ரிகை கிடைத்தது. உடனே ஸ்ரீஸ்வாமி ஸன்னிதிக்கு வரவேணுமென்கிற திவ்யசாஸனம் அதில் காணப்பட்டது. அப்போது உத்திஷ்டமான யாத்திரை பாதிபுமாகாமலிருந்தபடி யால் உடனே புறப்பட்டு விடைகொள்ள முடியாமல் “*ஃமேத வா பார்த்திதா ந வா ச்ரியம் ச்ரியா துராப: ஸ்ரியா துராப: கயமீபிதோ பவேத்*” என்கிற சாகுந்தல ச்லோகத்தை யெழுதி ஸ்ரீஸ்வாமி ஸன்னிதிக்கு விஜ்ஞாபன மனுப்பிவிட்டேன். காலக்ரமத்தில் யாத்திரை முடிந்து அடியேன் ஸ்வஸ்தானம் சேர்ந்தபிறகு மீண்டும் ஸ்ரீமுகம் கிடைத்தும் பல மாதங்கள் வரையில் அடியேன் ஸ்ரீஸ்வாமி ஸன்னிதிக்கு விடைகொள்ள அவ காசப்படாமலே யிருந்தது. மடத்தில் முன்னே யிருந்த ஸ்வாமிகள் எழுதிவைத் திருந்த சில் வியாக்கியான க்ரந்தங்களை அடியேன் மூலமாக அச்சிடுவிக்கத் திரு வுள்ளம்பற்றி யிருந்த ஸ்ரீபரகால ஸ்வாமி இதைப்பற்றின நியமனம் தந்தருள்வதற் காகவே அடியேனை நேரில் வரும்படி ஆஜ்ஞாபிக்கிறாரென்று தெரிந்துகொண்டு, அந்த நியமனத்தைக் குறையற நிறைவேற்றுவிப்பதாக விண்ணப்பமெழுதிக் கொண்டேன். ஏழெட்டு ஸம்வத்ஸரகாலம் அநேக ஸஹஸ்ரரூப்யவ்யய ஸாத்ய மான முத்ரணங்களை அநந்யப்ரயோஜனமாய்ச் செய்து வைத்தேன். இந்த முத்ரணம் அடியேன் மூலமாக நடைபெறலாகாதென்று தடைசெய்ய தக்ஷிணதேச ப்ராந்தங் களிலிருந்து பலர் ஸ்ரீபரகால ஸ்வாமி ஸன்னிதிக்கு நேரில் சென்றும் கடிதங்க ளெழுதியும் ப்ரபலப்ரயத்நங்கள் செய்தார்கள். அன்னவர்களின் வார்த்தைகளை ஸ்ரீஸ்வாமி சிறிதும் செவியேற்கவில்லை. “உங்களால் வீணாக அஸூரியைப்பட முடியுமேயல்லது ஒரு காரியமும் செய்ய முடியாது; உசிதமோ அநுசிதமோ, என் ன்ஷ்டப்படி நான் செய்து போரும் காரியங்களில் நீங்கள் ஏதுக்குத் தலையிடுகிறீ ர்கள்?” என்று இதையே ஒவ்வொருவரிடமும் ஸாதித்துப் போகவிட்டருளினார். இந்த விஷயத்தை ஸ்ரீஸ்வாமி திருவாக்கிலிருந்தே கேட்டவனடியேன்.

நாலேந்து பர்யாயம் ஸ்ரீஸ்வாமி ஸன்னிதிக்கு விடைகொள்ள வேந்தது. ஸ்வாமியினுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களைப்பற்றி அடியேன் க்ரஹித்த அம்சங் களை இங்கு ஸம்க்ஷேபமாகவாவது எழுதாவிடில் அடியேனுடைய ஆத்மா தரிக்க கில்லாது. ஸ்வாமி நாநாசாஸ்த்ரங்களில் நிஷ்ணைதரென்பது ஸ்வாமியருளிச்செய்து வெளிவந்திருக்கிற க்ரந்த ரத்னங்களினால் வித்வான்கள் யாவருமறிந்ததாகும். மிகச் சிறந்த க்ரந்தரீகதவழும், சாஸ்த்ரார்த்தங்களில் ஆழ்ந்த விமர்ச சக்தியும் ஸ்வாமி பக்கவிலே ஈடுமெடுப்புமில்லாதபடி குடிகொண்டிருக்கிறது. அசத்திமலிந்த இந்த திருநகைத்ரத்திலும் க்ரந்தரீகைக்குக் குறையில்லை. அநுஷ்டான ஸம்பத் தைப்பற்றிப் பேசப்படுக்காலோ அதைப்பற்றி அடியேன் போல்வார் பேச அதி காரிகளை யல்லர். பூமண்டலத்தில் இப்படியொரு அநுஷ்டானவைக்கண்டதில்லை என்று ஒரே வார்த்தையில் முடித்துவிடலாமத்தனை. ஆனாலும் சிறிதேனும் விவரித் தெழுதினாலொழிய மனஸ்த்ருப்தி பிறவாது. நன்றாக ஸூர்யோதயமான பிறகு திருக்கண மலர்ந்து எழுந்திருப்பாரும், காலை 7, 8 மணிக்குமேல் சயனத்தைவிட் டெழுந்திருப்பாருமான யதிகளுமுள்ளார்கள். ஸ்ரீஸ்வாமியின் அநுஷ்டானக்ரமங் கள் அந்நாள் தொடங்கி இந்நாளவரையில் ஒரு நியிஷ்டமும் ஏற்றத்தாழ்வின்னிக் க மணிக்கணக்காக நடைபெற்று வருவது அதிகயங்களில் மேலான அதிகயமாகும்.

அபராதரீதியில் ஸரியாக மூன்றுமணிக்குத் துயிலெழுந்து அதுட்டான்மாரம்பித்து பஞ்சகால பராயணத்வத்திலே அற்பமும் வழுவின் நிக்கே இரவு பத்துமணி வரையில் அதுஸ்பூதமாக ஆசரித்தருளுகிற கார்யக்ரமம் இந்நிலத்தில் மற்றவராலும் அதுகரிக்க ஆசைப்படவும் முடியாததே. நித்யம் த்ரிகால ஸநானத்திற்கு ஒரு நாளும் ப்ரத்யுதி கிடையாது. கதாசித் திருமேனியில் அஸ்வாஸ்த்யமுண்டானதும் அதுகல்பத்தை அவலம்பிப்பதென்பது இதுவரையில் கிடையாது. “மைஸூர் எங்கே! காஞ்சி எங்கே! வெகு தூர தேசஸ்தனை நீ நித்யமும் கூடவிருந்து பார்த்தாயோ?” என்று சிலர் கேட்கக்கூடும். அடியேன் கூடவிருந்து ஸேவித்தது சிலநாட்களே யிருக்குமானாலும், இது ஜகத்ப்ரஸித்தமான விஷயம். மாதந்தோறும் வாரந்தோறும் அடியேனுக்குச் செவிப்பட்டுக்கொண்டே யிருக்கிற விஷயம்தான். மதுஷ்யர்களாய்ப் பிறந்தவர்கள் வைஷ்ணவர்களாய்ப் பிறந்தவர்கள் தங்கள் வாழ்நாளில் ஒரு நாளாவது மடத்தில் சென்றிருந்து ஸ்ரீஸ்வாமியின் திருசர்யாக்ரமங்களைக் கண்ணாரக் கண்டு களிப்பது ஜந்மஸாபல்ய ப்ரதமாகும். இது தவிர, ஸ்ரீஸ்வாமியினுலேற்படுத்தப்பட்டிருக்கிற சர்ச்சுவததாரீயிக கார்ய ஸமிதிகள் அபரிமிதங்கள். பலவழிகளாலே செய்தருளும் வித்யாபிவிருத்திகளும் வாசாமகோசரங்கள். ஸ்ரீஸ்வாமியின் ஸகல வைபவங்களையும் ஸ்வாமியின் ஷஷ்ட்யப்த பூர்த்தி மஹோத்ஸவஸமயத்தில் ஸம்ஸ்க்ருதம், தமிழ், தெலுங்கு ஆகிய மூன்று பாஷைகளிலும் மடம் ஸ்ரீகார்ய தூரந்தர ஸ்வாமி மியமனத்தினால் அடியேனெழுதி அச்சிட்டு வெளியிட்டிருப்பதால் அவற்றால் தெளியக் கண்டு கொள்க. மிகச்சிறிய விஷயமொன்று மிகுந்த வருத்தத்துடன் இங்கே விஜ்ஞாபிக்கலாகிறது. 3, 4 வருஷங்களுக்கு முன்பு ஸோலாபூரில் நேர்ந்த பாத்ரபத்ய விவாதத்தில் சில தத்துவங்களை உலகுக்கு உணர்த்தவேண்டி ‘ராமாநுஜதயாபாத்ரபத்ய சரித்ரம்’ என்கிற புத்தகம் அடியேனால் பல பாஷைகளில் வெளியிடப்பட்டது. அதில் ஸ்ரீபரகாலமடத்தைப்பற்றியும் சில வுண்மைகள் வெளியிட நேர்ந்தது. அந்த அம்சத்திற்கு மாத்திரம் பதிலெழுத முன்வந்த பரகாலமட ஸ்ரீகார்யகர்த்தா “ராமாநுஜதயாபாத்ர பத்யதத்வகிருபணம்” என்றொரு சிறு சுவடியை வெளியிட்டார். அதற்கு பதில் எழுதி வெளியிட்டவொரு பண்டிதர் பாத்ரபத்ய சரித்ர ப்ரதிஷ்டையில் 27-ஆம் பக்கத்தில் கீழ் வருமாறு எழுதியிருந்தார்; (அதாவது) “ராமாநுஜதயாபாத்ர சர்வ நிர்விவாதமனுசங்கியதே” என்று கஸ்தூரிஸ்வாமி எழுதியிருப்பதானது ஸந்திதி விஷயமன்று, வடகலையாருடைய மடங்களிலும் க்ருஹங்களிலும் அந்தத் தனியன் நிர்விவாதமாக அதுஸந்திக்கப்பட்டு வருவதாகச் சொன்னதே யொழிய வேறில்லை—என்னில்; இதுவும் அஸம்பாவிதம். அஹோபிலமடத்தின் செய்தி ஜகத்விதிதமாகையால் அதைப்பற்றி இங்கு ஒன்றும் சொல்லத் தேவையில்லை. பரகாலமடத்தில் வர்த்தமானஸ்வாமிக்கு முந்தின பல ஸ்வாமிகள் காலத்தில் திவ்ய ப்ரபந்தஸேவை தலைகாட்டினதே கிடையாது. வர்த்தமான ஸ்வாமி ஆஸ்தான மலங்கரித்த பிறகும் பல வருஷங்கள் வரையில் மடத்தில் திவ்ய ப்ரபந்தப் பேச்சே கிடையாது. காஞ்சிபுரத்திலிருந்து அய்யா. ரகுநாததாதாசாரியரும், சாமா திருமலை தாதாசாரியரும் அங்கு போயிருந்தபோது “ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மடமென்றும் தத்ராபி வேதாந்த தேசிக ஸம்பந்தம் பெற்ற மடமென்றும் பேர் வைத்துக் கொண்டு ஸமார்த்த மாத்வாதி மடங்கள்போல் திவ்ய ப்ரபந்த ஸம்பந்தமே யில்லாமல் இப்படியிருக்கலாமா?” என்று பல தடவை ஆக்ரோசித்ததனால் வெகு சிரமத்துடன் ஒரு அத்யாபகரை வரவழைத்து வைத்து மடத்தில் திவ்ய ப்ரபந்த ப்ரவசனம் நடக்கட்டுமென்று அனுமதிக்கலாயிற்று. இப்போதும் மடாதிபதி ஸ்வாமியின் திருவாக்கில் பாசராதுஸந்தானம் எந்த ஸந்தர்ப்பத்திலும் காணமுடியாது; ராமாநுஜா பாத்ரபத்யஸந்தானமும் அப்படியேதான். இதைக் கடைக்கித்த பிறகு இனி மாறுதல் ஏற்பட்டால் கேஷமமே” என்பது. இதிலிருந்து ஸ்ரீஸ்வாமியின் திருவுள்ளத்திலுண்டாகியிருக்கிற ஸ்வல்ப விக்ருதியை, தத்வஸதிதியை யுணர்ந்த ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ஹயக்ரீவனே நீக்கியருளவேணும்.

அடியேன்பால் பரமக்ருபையுள்ளவர்களும், அடியேனுடைய பரமபக்திக்குப் பாத்ர பூதர்களுமான மடாதிபதிகளின் ச்ரேணியில் ப்ரதமஸ்தானம் காஞ்சி

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ, காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி
(வர்த்தமார) சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள்

ஸித்தாந்தத்தில் அபிநிவேசமிருந்தாலும், இதரஸித்தாந்தங்களில் அபிரீதிலேசமும் இடையாது. எந்தமதஸ்தர்களாயிருந்தாலும் அவர்களிடத்தில் யோக்யதை பெறு

காமகோடி பீடாதிபதி
களான பெரியவாளு
டையதே யாகும். இப்
பெரியவாளைப் பற்றித்
தெரிந்துகொள்ளாத
வர்கள் பூமண்டலத்
திற்குள் எந்த ப்ராந்
தத்திலு மிருக்கமாட்
டார்கள். த்வீபாந்த
ரத்திலுள்ளவர்களுங்
கூட ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின்
வைபவங்களைக் கேட்டு
வந்து பணிந்து
போகின்றார்களென்
றால் பாரதவர்க்ஷே
பரதகண்டே ஐம்பூ
த்விபே உள்ளவர்
களைப்பற்றிச் சொல்ல
வேண்டிய துண்டோ?
மூன்று நான்கு வருஷ
மாகக் காஞ்சிபுரியில்
அடியேனுடைய வீதி
யின் ஸமீபத்திலேயே
ஸ்வாமிகள் விஜயம்
செய்திருப்பதால்
தினப்படியாக ஸ்ரீபாத
ஸேவைக்கு வந்து
போகும் லௌகிக
வைதிகப் பெரியார்
களை அநவரதம் கண்டு
கொண்டிருக்கிறோம்.
ஸ்வாமிகளிடத்தில்
அத்புதமான தெய்வ
சக்தி விளங்குகின்ற
தென்றே அனைவரும்
அபிப்ராயப்படுகிறா
ர்கள். பரத்வத்திற்கோ
எல்லையிலலை; லௌ
ஸ்யத்தைப் பார்த்
தாலோ பரத்வ லேசமு
யிருப்பதாக நினைக்
கவே முடியாது.
ஸ்வாமிக்கு அத்தைத

கண்டாதும்கூட ஹார்தப்ரீதியைச் செய்வது ஸ்வாமிக்கு இயல்வாக அமைந்தது. அந்தந்த மதஸ்தர்கள் ஸ்ரீஸ்வாமியை அணுகும்போது 'இப்பெரியவாள் நம்முடைய மதத்தைச் சேர்ந்தவர் போலிருக்கிறதே' என்று தான் நினைக்கும்படியா யிருக்கும். இப்பெருமைகளெல்லாம் உலகப் பெரும்பாடும் அதுபவித்தவையும் அதுபவித்துக்கொண்டிருப்பவையுமாதலால் இங்கு நாம் விஸ்தரிக்கவேண்டிய அவ சியமேயில்லை. வைதிகபத்ததியை நிஷ்கண்டகமாக்கிப் ப்ரதிஷ்டாபனம் செய்வதிலும் வைதிகர்களை ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஆதரிப்பதிலும் ஸ்வாமிக்கிருக்கும் ஆஸ்தை இணையற்றது. இரவும் பகலும் இது விஷயமான சிந்தையொன்றுதான் ஸ்வாமி களின் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டிருக்கின்றது. ஸர்வபூதஸூஹருத்தான பதைத் தனிப்பட்ட செருக்குடன் வெளியிட்டுக்கொள்ள விருப்பமுடையேன்.

இப்பெரியவாள் சென்றவருஷத்திற்கு முன் வருஷத்தில் ஐப்பசி மாதத்தில், நாடெங்குமுள்ள வைதிகர்களுக்கு [த்ரிமதஸ்தர்களுக்கும்] ஒரு கட்டளை யிட்டிருந் தார்கள்; அதாவது, "அவரவர்கள் தம்மதக்கு ஸௌகரியமான விடத்திலிருந்து கொண்டு தசோபநிஷத்துக்களைப் பாராயணம் செய்துவரவேண்டியது; சில பேர் களைக் கூட்டி அர்த்தப்ரவசனமும் செய்ய ஸௌகரியமிருந்தால் அதையும் செய் வது" என்பதாக. இவ்வண்ணமான கட்டளை நம்முடைய வேத வேதாந்த வைஜ யந்திவித்யாலயஸ்தர்களுக்கும் கிடைத்திருந்தது. கட்டளையின்படியே சிலர் அதைப் பாராயணம் செய்தார்கள். ஆஜ்ஞையில் அர்த்தப்ரவசனமும் சேர்ந்திருந்தபடி யாலே ஒவ்வொருபநிஷத்தின் ஸாரத்தை ஒவ்வொரு நாளில் ப்ரவசனம் செய்து வரவேண்டுமென்று சிலர் அடியேனைக் கேட்டுக்கொண்டார்கள். அதற்கிசைந்து அப்போது தினந்தோறும் பகலில் மூன்றுமணி முதல் ஐந்துமணி வரையில் நம் பிள்ளை ஸன்னிதியில் அந்தப்ரவசனம் நடத்தப்பட்டு வந்தது. இதை முன்னடி ஸ்வாமிகளின் ஸன்னிதானத்தில் தெரிவித்து மடத்திலேயே இதை நடத்திவரலா மென்று நினைக்கிறேனென்றேன்; அதற்கு ஸ்வாமிகள் "இங்கு வேண்டாம்; நம் பிள்ளை ஸன்னிதியிலேயே நடக்கட்டும்; நானும் அவ்விடமேவந்து ச்ரவணம் செய்கிறேன்" என்று கொல்லி அப்படியே அந்த பத்து நாளும் 3 மணிக்கென்றால் இரண்டே முக்கால்மணிக்கே விஜயஞ்செய்து கொண்டிருந்ததைக் கண்டவர்கள் "இப்படி அஹந்தையும் மமதையுமற்ற மடாதிபதிகள் உலகிலுண்டோ?" என்று விஸ்மயஸ்திமிதரானார்கள். ஸ்ரீஸ்வாமிகளின் ஒவ்வொரு குணத்தையும் பற்றிப் பன்னியுரைக்குங்கால் பாரதமாம். பகவத் கீதையில் நான்காமத்யாயத்தில்

"यदा यदा हि धर्मस्य शान्तिर्विविधा भवति । अस्युत्थानमधर्मस्य तदात्मानं सृजाम्यहम्—யதா யதா ஹி தர்மஸ்ய க்லாநிர் பவதி பாரத, அப்யுத்தாநமதர்மஸ்ய ததாத்மாநம் ஸ்ருஜாம்யஹம்" என்னும் ச்லோகத்தில் "ஆத்மாநம் ஸ்ருஜாமி" என்பதற்கு ஜ்ஞாநீது ஆத்மவ மே மதம் என்கிற கீதையின்படியே ஜ்ஞானிகளை யனுப்புகிறேன்" என்று அந்தரங்கப் பொருள் சொல்லுவதுண்டு; அதர்மம் தலையெடுத்து தர்மம் குன்றிப்போகிற காலந் தோறும் தர்மஸ்தாபனார்த்தமாக ஞானிகளை அவதரிக்கச் செய்கிறேன் என்று பகவான் சொல்லுகிறான். அப்படிப்பட்ட ஞானிகளில் தற்காலம் ஸ்ரீஸ்வாமிகளை ஒருவராக உலகம் மதிக்கின்றது. ஏறக்குறைய இருபது வருஷங்களாக ஸ்ரீஸ்வாமி யின் பரமப்ரீதிக்குப் பாத்திரமாயிருந்து வருகிற யான் ஸ்வாமிகள் காஞ்சியில் நித்ய வாஸமாக வந்து சேர்ந்த பிறகே "இவாள் ஜ்ஞானவராக்ய நிதிகள்" என்றறியும் பாக்கியம் பெறலாயிற்று. ஸ்ரீஸ்வாமிகளின் மூலமாகப் பலபல மஹான்களுடைய ழும் ப்ராஜ்ஞர்களுடையவும் பரிசயமும் பெறலாயிற்று.

மஹாமஹோபாத்யாய தாக்ஷிணத்யகலாநிதி ப்ரஹ்மஸ்ரீ சாமிகாதையரவர் களைத் தமிழகில் அறியாதவர்களில்லை. போற்றுவார்களில்லை. நமக்கு ப்ரத்ய க்ஷமான அகஸ்த்யரிவர் என்றால் மிஷ்யாகாது. இப்பெரியார் பாகதியடைந்து பதினைந்து வருஷங்களுக்கு மேலாய் விட்டாலும் தமிழகம் முழுவதும் இப்பெரி

யாரை நீடுழி நிச்சலும் நினைக்கும்படியான மஹத்தர காரியங்கள் இவரால்

மஹாமஹோபாத்யாய தாக்கதினாத் கலாநிதி.
ப்ரஹ்மஸ்ரீ. சாமிநாதையர். (பரலோகவாஸி).

சிகழ்த்துவார். ஒருநாள் சொன்னதை மட்டும் இங்குத் தெரிவிக்கிறேன் ;

“வைஷ்ணவர்களுக்கு உவே. என்றொரு புட்டமுண்டு. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குச் சிறு காதிதமொன்று எழுதினாலும் அந்தப்பட்ட மில்லாமல் எழுதுவதில்லை. உவே. என்றால் என்ன அர்த்தம் என்பது முதலில் எனக்கு விளங்காமலிருந்தது. ஸ்ரீ. பி. என்றும் கே. ஆர். என்றும் இப்படி இன்ஷல்கள் இருப்பது போல (உவே.) என்பது சிலர்க்கு இன்ஷல் போலும் என்று எண்ணியிருந்தேன். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களனைவர்க்கும் இப்படி கியதமாக எழுதப்படுவதைக் கண்டபின் இது இன்ஷல் அல்ல; சிறப்பான புட்டப்பெயர் போலும் என்று நினைத்து, எண்ணிடம் வருகிற சில வைஷ்ணவர்களை உவே. யென்றால் என்ன அர்த்தமென்று கேட்டேன், பலர் சொல்லவில்லை; ஒரு பெரியார் ‘ உவே. யென்றால் உபய வேதாந்த ப்ரவர்த்தகாசார்யரென்று பொருள் ” என்று சொல்லி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஸம்ஸ்கிருத வேதாந்தம், திராவிட வேதாந்தம் என்றுமிகு வையிரண்டும் இரண்டு கண்களாகக் கோள்ளப்பட்டிருக்கின்றனவென்று விவரித்தார். அதைக் கேட்டதும் எனக்கு வெகு வியப்பும் உகப்பு மூண்டாயிற்று.

நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கின்றன. ஐதே பலகால் ப்ரஸ் தாவிக்கப்பட்டிருக்கின்ற (மயிலை) S. கோபால ஸ்வாமி ஐயங்காருடன் இப்பெரியார் பலதடவைகளில் நம்முடைய சென்னை யுபந்யாஸ கோஷ்டிக்கு விஜயம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். பிறகு வயோதிகத்தினால் இடையிடையில் ஸௌகரியப்படுகிற ஸமயங்களில் வருவதாக வைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு ஆழ்வாருடைய திவ்ய ஸுலக்திகளிலும்; நம்பின்னை முதலான ஆசாரியர்களின் வியாக்கியான ஸ்ரீஸுலக்திகளிலும் அளவுகடந்த அன்பு இருந்தது. வியாக்கியான பங்க்திகளைச் சொல்லக்கேட்டால் “இன்னும் சொல்லுங்கள், இன்னும் சொல்லுங்கள்” என்று கேட்டுக்கேட்டுக் கண்ணீர் பெருக்குவர். ஐயோ! நான் வைஷ்ணவனாகப்பிரவாமல்போனேனே!” என்றும் சில ஸமயங்களில் சொல்லிக்கொள்வர். அவர் உபந்யாஸஸபைக்கு வருகிற போதெல்லாம் முடிவில் பத்தெட்டு நிமிஷமாவது தம்முடைய சொற்பொழிவை

தமிழ்ப்பிரபந்தத்தை வேதாந்த நூலாகக் கொள்ளுகிறவர்களுமிருக்கிறார்களே யென்று உள்ளம் பூரித்தேன். உவே. யென்கிற இந்த பட்டம் பெறுவதற்கு உரிய குலத்திலே எனக்குப் பிறவி நேராமல் போயிற்றேயென்று மிகமிக வருந்தினேன். எனக்கு உவே. என்பது பட்டப்பெயராகக் கிடைக்காமற் போனாலும் இன்ஷலாகக் கிடைத்திருக்கிறதேயென்று மகிழ்ச்சிகொண்டேன். நான் உமையாள்புரம் வெங்கடராமய்யரின் புதல்வனாகையாலே எனக்கு தெய்வ வசமாகவே உவே. பட்டம் கிடைத்துவிட்டது. திவ்யப்பிரபந்தங்களுக்கு வியாக்கி யானங்களருளிச் செய்த ஆசாரியர்களைப்போன்ற ஸர்வஜ்ஞர்கள் எந்த ஸம்பிர தாயத்திலுமில்லையென்று சபதம் பண்ணிச் சொல்லுவேன். இதை நான் எனது நூல்களிற் பன் முறையும் எழுதியுள்ளேன். திவ்யப்பிரபந்தங்களெல்லாவற்றிற் கும் பூருவர்களியற்றிய வியாக்கியானங்களை நான் வாசித்திருந்தாலும் அவற்றை அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளிடத்தில் ஒருமுறை பாடம் கேட்கவேண்டு மென்னுமவா எனக்கு அந்தரங்கமாகவுண்டு. இன்று இங்கு நான் காலகேசபங் கேட்ட பாட்டில்*சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன் நான், இனியுனது வாய ஸ்கிலின்னடிசில் வைப்பாவை நாடாயே*என்றுள்ளதல்லவா? இதே நிலைமையி லிருக்கின்ற யான் இந்த அவாவை வெளியிடவும் வெள்கவேண்டியவன். மிகச் சிறிதே எஞ்சியுள்ள என் ஆயுளில் இன்னுஞ் சில மாதங்களாவது இங்கு வந்து இந்தப் பிரவசனத்தைக் கேட்டுக்களிக்க இறைவன் அருள் செய்தாற்போதும்.” என்று கூறி நின்றார். இப்பெரியார் பரிசோதித்துப் பதிப்பித்து வெளியிட்டுள்ள தமிழிலக்கண விலக்கிய நூல்கள் எண்ணிறந்தவை. மேலே உதாஹரித்த இவரது சொற்பொழிவில் இப்புல்லறிவாளனைப்பற்றிப் பெருமதிப்பாகப் பேசினது கொண்டு நான் செருக்குறுவேனல்லேன். இப்பெரியாருடைய அறிவில் ஏகதேச மும் நான் ஸம்பாதித்துக் கொண்டவனல்லேன். அன்பு பேசுவிக்கப் பேசின பேச்சுக்கள் அவை என்னுமிடத்தை உள்ளபடியுணர்வேன். அத்தனையன்பு உண்டாகப்பெற்ற பாக்கியத்திற்குமட்டும் உள்ளம் பூரிக்கின்றேன்.

கோதாவரி ஜில்லாவில் நல்லூர் என்பது மிகச்சிறந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவநகரம். அவ்விடத்தில், ஸ்ரீ உவே. மந்தஸா ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமியென்று ஸுப்ரஸித்

தரான மஹான் எழுந் தருளியிருக்கிறார். இந்த ஸ்வாமி நியாயவேதாந்தங் களில் வாக்யார்த்தம் சொல்லவல்ல மஹாபண் டிதர். தெலுங்கு தேசங் களில் அடியேன் உபந்யா ஸார்த்தமாகப்போகுமிடங் களில் பெரும்பாலும் இந்த ஸ்வாமி யெழுந்தருளி அது க்ரஹிப்பர். இந்த ஸ்வாமி யின் திருவடிவாரத்தில் விளங்குகின்ற இருவரும் இவருடைய கீர்த்திக்கு ஐயத்வஜமானவர்கள். ஒருவர் ஸ்ரீமந்நாராயண சார்ய ஸ்வாமி. இவர் உத்

தமாச்சரியாய் பதரிகாச்சரமத்தில் மதஸ்தாபனம் செய்து வருகிறார் மற்றொருவரான ஸ்ரீ உவே. தெ. கம். கோபாலாசார்யரென்கிற வித்வானும் அவர்க்கு உசாத்துணை யாயிருந்து வருகிறார். இம்மூவரும் அடியேனுக்குப் ப்ராணநிர்விசேஷர்கள்.

அடியேன் மிக்க இளமை தொடங்கியே ஸ்ரீரங்கத்திற்குப் பலகால் விடை கொள்ளத் தொடங்கினவனாதலால், திருச்சிராப்பள்ளியிலிருந்து அவ்விடத்திற்கு

ஸ்ரீமதுபயவே வைதிக ஸௌகிக வித்யாஸாகர.
ஏ. வி. கோபாலாசார்ய ஸ்வாமி
திருச்சிராப்பள்ளி

அடிக்கடி யெழுந்தருளும் ஸ்ரீ உவே. ஏ. வி. கோபாலாசார்ய ஸ்வாமியை இளமையிலேயே அங்கு பலகால் ஸேவித்திருந்தேன். ஆனாலும் வெகுநாள் வரையில் நெருங்கிப் பேசும் பாக்கியம் பெற்றிலேன். அந்த ஸ்வாமி பிரபல அட்வகேட்டாதலால், ஸம்ஸ்கருதமும் ஏதோ ஸாமான்யமாக வாசித்திருப்பர் என்றெண்ணி நெருங்குவதற்கு ஆசைப்படாமலே யிருந்தேன். ஸ்ரீரங்கத்தில் ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பெளண்டரீகபுரம் ஸ்வாமியென்கிற உத்தமாச்ரமிகள் மஹாஜ்ஞாநாதிகராக எழுந்தருளியிருந்தார். அந்த ஸ்வாமியின் ஜ்ஞாநாதுஷ்டானங்களைப்பற்றி அடியேன் எழுத அதிகாரியேயல்லேன். நாடோறும் மூன்று ஸந்த்யைகளிலும் அஷ்டோத்தரஸஹஸ்ராவ்ருத்தி திருவஷ்டாக்ஷரமஹாமந்த்ர ஜபம் செய்தருளும் பெருமை அந்த ஸ்வாமிக்கு அஸாதாரணமாக விளங்கியிருந்தது. “ஹ்மேவாஸீதம்ஹிநி வாச்சு” என்னும்படி யெழுந்தருளியிருந்தார். கீழ் இரண்டாம் பகுதியின் முடிவில் ஸ்ரீமதுவே. புத்தங்கோட்டம் சீமாச்சார் ஸ்வாமியோடு யாதவாப்யுதயச்சோக விசேஷத்தின் வியாக்கியான பங்கதி ஸம்பந்தமாய் கேர்ந்ததாகத் தெரிவிக்கப்பட்ட விவாதகாலத்தில் (கீழ் பக்கம் 143ல் தெரிவித்திருந்தபடி) இந்த பெளண்டரீகபுரம் மஹாஸ்வாமியின் கடாக்ஷவிசேஷத்திற்குப் பாத்நிரமாயினேன். அந்நாள் தொடங்கி ஸந்திதியில் ஸேவை ஸாதிக்கும் ஸந்தர்ப்பங்களில் கதாசித்ருவிரக கடாக்ஷித்து அழைத்துக் குசலம் வினவியருள்வர். மேலே ப்ரசஸ்தாவித்த ஸ்ரீ கோபாலாசார்யர் அந்த மஹாஸ்வாமி ஸன்னிதியிலே விசேஷமாக நெருங்கிக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டிருந்தேனடியேன். அதனால் ஒருஸமயம் அந்த மஹாஸ்வாமியையே கேட்டேன் “ஏ. வி. கோபாலாசார்யர் ஸம்ஸ்கருதத்தில் கல்லை

டரீகபுரம் மஹாஸ்வாமியின் கடாக்ஷவிசேஷத்திற்குப் பாத்நிரமாயினேன். அந்நாள் தொடங்கி ஸந்திதியில் ஸேவை ஸாதிக்கும் ஸந்தர்ப்பங்களில் கதாசித்ருவிரக கடாக்ஷித்து அழைத்துக் குசலம் வினவியருள்வர். மேலே ப்ரசஸ்தாவித்த ஸ்ரீ கோபாலாசார்யர் அந்த மஹாஸ்வாமி ஸன்னிதியிலே விசேஷமாக நெருங்கிக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டிருந்தேனடியேன். அதனால் ஒருஸமயம் அந்த மஹாஸ்வாமியையே கேட்டேன் “ஏ. வி. கோபாலாசார்யர் ஸம்ஸ்கருதத்தில் கல்லை

ப்ரவேசமுடையவர்தானோ?" என்று. அதற்கு அந்த ஸ்வாமி "அதென்ன அப் படி கேட்கிறே? அவர் பரிகணித விதவத்கோஷ்டியில் சேர்ந்தவரன்றோ? அவ ருடைய ஆங்கலஜ்ஞானத்தை நானறியேன். ஸம்ஸ்கிருத வித்யாஸாகரத்திஷ ஆழந்தவர்" என்று மிகவும் ப்ரசம்ஸித்து ஸாதித்தார். ஸ்ரீபாஷ்யத்திற் போஸவே சங்கரபாஷ்யாதிகளிலும் தேர்ச்சியுள்ளவரென்றும் ஸாதித்தார். அதன் பிறகு க்ஷணேக்ஷணே வளர்ந்து வந்தது. அந்த ஸ்வாமி ஒருஸமயம் தம் திருத்தகப்பன ரோடுகூட காஞ்சிக்கு எழுந்தருளியிருந்து விசேஷகடாக்ஷம் செய்தார். அது முதலாகப் பரஸ்பரம் கடிதங்களுமுதிக் கொள்வது தொடக்கமாயிற்று.

முப்பத்தைந்து வருஷங்களுக்கு முன்பு கோயிலில் மணவாளமாமுனிகள் ஸன்னிதியில் ஜப்பசி மஹோத்ஸவத்தில் இரண்டுநாள் அடியேனை வரவழைத்து உபந்யாஸங்கள் நடப்பித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்படி நாலேந்து ஸமவத் ஸரம் நடந்தது. பிறகு காஞ்சிமஹோத்ஸவத்தை விட்டு அவ்விடம் விடைகொள்ள முடியாமல் நிறுத்திக்கொண்டேன். அது நடந்து கொண்டிருந்த வருஷங்களில் ஸ்ரீகோபாலாசார்ய ஸ்வாமி அவ்விடத்திற்கெழுந்தருளி ச்ரீராதாவாக இருந்து தம்முடைய ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தை கோஷ்டியிலேயே பெரிய உபந்யாஸமாகப் பேசி வெளியிடுவர். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் முதலான விடங்களிலும் இப்படிப்பட்ட ஸந்தர்ப் பங்கள் ஏற்பட்டதுண்டு. இருபது ஸமவத்ஸரங்களுக்கு மேலாக மிக வளர்ந்து சென்ற அந்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷம் இடையில் இரண்டு மூன்று ஸமவத்ஸரம் தைவதூர்னி பாகத்தாலே விபரீதமாகியிருந்தது. சோசநீயமான அந்த ஸம்பவத்தை இதில் அடியேன் விரிவாக விஜ்ஞாபிக்க விரும்பவில்லை. அதிஸம்க்ஷேபமாக விஜ்ஞா பிக்கிறேன். கீழ் இரண்டாம்பகுதியில் (பக்கம் 138ல்) கீழ்ச்சேரி பரவஸ்து ஸ்ரீநி வாஸாசாரியரென்றொருவரை ப்ரஸ்தாவித்திருக்கிறேன். அதற்கு முன்பும் முதற் பகுதியின் முடிவில் (பக்கம் 79ல்) அவரையும் இந்த ஸ்ரீகோபாலாசார்ய ஸ்வாமியை யும் சேர்த்து ப்ரஸ்தாவித்திருக்கிறேன். [நண்பர்கள் மறுபடியுமொருமுறை அந்த கெட்டத்தையெடுத்து வாசித்துப் பார்க்க வேணும்.]

அக்காலத்தில் திருவஹீந்திரபுரம் சேட்லூர் நரஸிம்ஹாசார்யரென்பவர் தென்னாசார்ய நிந்தாமயமாகச் சில புத்தகங்களை வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவற்றில் ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யருமுட்பட தூஷிக்கப்பட்டு வந்தார். அந்த நிந்தா க்ரந்திகளைத் தென்னாசார்ய வகுப்பினர் யாரும் கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பதில்லை. அடியேன் அவற்றைப் பார்க்க நேர்ந்தமையால் அஸங்கடாக்ஷி புஞ்ஜமயமான அவருடைய தூல்களையெல்லாம் உடனுக்குடனே கண்டித்து மறுப்பு தூல்கள் வெளியிட்டுக் கொண்டு வந்தேன். 1927ஆம் வருஷத்திற்குமேல் இரண்டு வருஷ காலம் இப்பணிப்ரபலமாக நடந்து வந்தது. அப்போது "ஸத்ஸம்ப்ரதாயாதத் ரத்னமாலா" என்னும் பெயர்ப்பூண்ட ஸஞ்சிகை பிரசுரம் செய்ய ஆரம்பிக்கப்பட்டு "முதல் ரத்னம், இரண்டாம் ரத்னம், மூன்றாம் ரத்னம்" என்றிப்படி பல பகுதி கள் வெளியிடப்பட்டு வந்தன. இப்போதும் அவை ஏகதேசம் கிடைக்கும். அவற் றுக்கு மறுப்பெழுதுவதற்கு ஆரம்பித்தவவர் முடிவாக க்ஷாமணபத்ரிகை யெழுதிக் கொண்டு அஞ்ஜலிசெய்து கையொழிந்து நின்றார். அந்த க்ஷாமணபத்ரிகை வெளிவந்ததைக் கண்டவரான (மேலே ப்ரஸ்தாவித்த) கீழ்ச்சேரி பரவஸ்து ஸ்ரீநி வாஸாசாரியர் ஸ்ரீரங்கத்திலிருந்து காஞ்சிப்ராரந்தம் ஓடிவந்து ஸ்வகீய ஸம்ப்ரதா யஸ்த பண்டிதர்கள் பலரிடத்தில் "இப்படிக்கூட ஒரு வித்வான் க்ஷாமணபத்ரிகை யெழுதிக்கொள்ளுகிற அநியாயமுண்டா? தனக்கு எழுத சக்தியில்லையானால் தான வாளா கிடக்கக்கூடாதா? நமக்கெல்லார்க்கும் லஜ்ஜையாகும்படி இப்படி க்ஷாமணபத்ரிகை யெழுதிவிட்டால் என்ன அர்த்தம்? அவர் தொலையட்டும். நீங்கள் யாராவது அண்ணங்கராசாரியருடைய தூல்களையெல்லாம் கண்டித்தெழுதி வெளியிட முன்வரவேண்டும். எவ்வளவு எழுதினாலும் நான் அச்சிட்டு வைக்கி

மேன். இதற்காக மாஸபத்ரிகையே ஒன்று ஆரம்பித்து விடுகிறேன்” என்று வெகு உத்வேகத்தைக்காட்டி உத்வேகித்தார். இவருடைய கோரிக்கைக்கு யாரும் இணங்கவில்லை. அதனால் அவர் காஞ்சிப் ப்ராந்தவாஸிகளான வித்வான்களை சபித்துக்கொண்டே ஸ்ரீரங்கம் சென்றார். [ஸ்ரீரங்கத்தில் ஆண்டவனாச்சாரமத்தி லேயே அவர் வஸித்து வந்ததாகக் கேள்வி.] ஸ்ரீரங்கம் சென்றபின் [மேலே ப்ராஸ்தாவித்த] ஏ. வி. கோபாலாசார்ய ஸ்வாமியையணுகி “தேவரீரே சரணம்; தேவரீரும் கைவிட்டால் நம்முடைய தர்சனமே பாழாய்ப் போய்விடும்” என்று முறைபிட்டுக்கொள்ள, இந்த ஸ்வாமி அவர்களுக்கு கைகொடுக்க இசைந்தார். பிறகு இந்த ஸ்வாமியை ஆசிரியராகக்கொண்ட மாஸபத்ரிகையொன்று வெளிவர, ஆரம்ப மாயிற்று. “அண்ணங்கராசாரியருடைய நூல்களைக் கண்டிப்பதற்காகவே இப் பத்ரிகை [ஸ்ரீ தேசிகஸ்துத்திஸம்ரகஸிணி] ஆரம்பிக்கப்படுகிறது; தேசிகதர்சன துரந்தரர்களான பண்டிதர்களெல்லாரும் இதற்கு விஷயப் ப்ராநம் பண்ண வேணும்” என்று அதில் வெளியிடப்பட்டிருந்தது “அமினிவெசவசித்ருத சேதஸாம் பஹுவிதாமபி ஸம்பவதி ப்ரம:” என்கிற ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸ்துத்தி பழுதுபடாமெக்காக ஸ்ரீகோபாலாசார்ய ஸ்வாமியும் அடியேன்மீது எதிர்ப்புகொக்கத் தொடங்கிவிட்டார். இதெல்லாம் மிகமிக நன்மைக்காகவேயென்று நிச்சயித்த அடியேன் அப்போது “தேசிக ஸ்துத்திஜயங்கஜமலா” என்றொரு மாஸபத்ரிகையை வெளியிடத்தொடங்கி மேற் சொன்ன ஸம்ரகஸிணி பத்ரிகையில் வெளிவருகிற விஷயங்களையெல்லாம் உடனுக்குடனே கண்டித்து ப்ரசரம் செய்து வந்தேன். என்னுடைய பரமபக்திக்கு லக்ஷ்யமாயிருந்த கோபாலாசார்ய ஸ்வாமியை விஷயவிசார பத்ததியில் அதிமாத்ரம் இறக்கிப்பேச நேர்ந்துவிட்டது. அந்த ஸ்வாமியும் தமது பரமப்ரீதிக்கு ஏகலக்ஷ்ய மாகக் கொண்டிருந்த அடியேனை அளவுகடந்து நிந்திக்க நேர்ந்துவிட்டது. இவை யெல்லாம் அச்சேறிக் கிடப்பதால் இவற்றை ஸமய விசேஷங்களில் எடுத்துப் பார்க்க அந்தஸ்வாமிக்கும் எனக்கும் ப்ராப்தமாகும். இவற்றை தஹனம்செய்துவிட வேணுமென்கிற குதுஹஸமும் இருவர்க்கு முண்டாகும். உலகமெங்கும் பரவி யிருக்கிற புத்தகங்களை யார் தஹனம் செய்வது. இடையில் இரண்டு மூன்று வருஷகாலம் இத்தகைய க்ரந்தச்சண்டை வளர்ந்து சென்று கொண்டிருக்கையில் திடீரென்று ஒருநாள் ஸ்ரீகோபாலாசார்ய ஸ்வாமி ஸன்னிதியிலிருந்து அருள்வடி வமான ஒரு ஸ்ரீமுகம் கிடைத்தது. அது என்னுடைய க்ரந்தங்களிலேயே சேர்த்து வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றது. அது ஸ்ரீமணபத்ரிகையின் வடிவத்திலிருந்தாலும் பரமாத்மகரஹ பத்ரிகையென்றே அடியேன் கொள்ளக் கடமைப்பட்டவன். ஆதி யிலிருந்து அந்த ஸ்வாமிக்கும் அடியேனுக்கு மிருந்த நிகரற்ற நேசத்தை உலக மெல்லாமறிந்திருந்தபடியால் இடையில் மாச்சரியம் வளர்ந்திருந்த காலத்தில் பல மஹான்கள் அடியேனை நோக்கி “இது என்ன ஆச்சரியம்! அந்த ஸ்வாமிக்கும் தேவரீருக்குமா இப்படிப்பட்ட வாத்யுத்தம்?” என்பார்கள். அவர்களுக்கு அடி யேன் என்ன பதில் சொல்லி வந்தேனென்றால், திருவாய்மொழியில் (10-8-1) *இருந்தருமா ஞாலத்துள்* என்றவிடத்து ஈட்டில் “ஸம்ஸாரமாகிறது..... ஸ்ரீப்ரஹ்மலாதாமுவானையுமிதே எதிரிடப்பண்ணிற்று” என்றுள்ள ஸ்ரீஸ்துத்தியை யெடுத்துக்காட்டி இவ்விருந்தருமா ஞாலத்தில் அஸம்பாவிதமானது எதுவுமில்லை யென்று சொல்லி வந்தேன். அப்போதைய மாத்ஸர்ய வியாஜத்தினால் அடியேன் அனேக தத்வார்த்தங்களைப்பற்றின ஆராய்ச்சிகளை வெளியிட ப்ராப்தமாயிற்று. கோபாலாசார்ய ஸ்வாமி உண்மையில் மஹாவிவேகியும் பரமரஸிகருமாதலால் இடைக்காலத்து ஓளபாதிகமான மாச்சரியத்தை அறவே மறந்து ப்ராசிகமான நிருபாதிக ஸௌஹார்த்தத்தையே சதமுகமாகவும் ஸஹஸ்ரமுகமாகவும் போஷித் துப் பரிபாலித்து வருகிறார். இந்த ஸ்வாமியின் ஸ்ரீமுகங்கள் பல துற்றுக்கணக்கி னன்றோ அடியேனுக்கு ப்ராப்தமாகியிருக்கின்றன. ப்ராப்தம் ஸௌஹார்த

காலத்திலும் இடையில் மாதஸர்யகாலத்திலும், அநந்தர [வர்த்தமாந] ஸௌஹார்த காலத்திலும், பலபல விஷயங்களிலன்றே விசாரங்கள் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. அவற்றில் சிலவற்றை மட்டும் இங்கேடுத்து விஜ்ஞாபிக்கிறேன்.

“एकैव गुरोर्हृद्या द्वाभ्यां वाऽपि लभेत यत् । न तत्तिष्ठिरष्टाभिस्सहस्रेणापि कस्यचित् ॥”

என்பது தேசிகனுடைய ஸுபாவதிதீவியிலுள்ளவொரு ச்லோகம். இதற்கு கோபாலாசாரியர் ஸ்வாமி அர்த்தம் எழுதி வெளியிட்டார்—ஆசாரியனுடைய உட்கண்ணாகிய ஒருகண்ணாலோ வெளிக்கண்ணுமாகிய இரண்டுகண்களாலோ அடையக் கூடிய பேற்றை சிவனுடைய முக்கண்களாலும், பிரமனுடைய எட்டுக்கண்களாலும், இந்திரனுடைய ஆயிரங்கண்களாலும் அடையமுடியாது—என்று. இதைக் கண்டவுடனே அடியேன் எழுதினேன்—இந்திரன் ஆயிரங்கண்ணென்று ப்ரஸித்தியுடையவனுயினும் இந்த ஸ்தலத்தில் இந்திரனை ஸமரிக்க நிபாயமில்லை. ப்ரக்ருதச் ச்லோகத்தில் ஜ்ஞானவிகாஸத்தை யுண்புண்ணுவது விஷயம். சதுர்முக ஜ்ஞானவிகாஸனத்தில் அவனுக்கு ப்ரஸத்தியுண்டு; பரமசிவன் ஸர்வஜ்ஞனென்று பேர்பெற்றவனாகையாலும், “ईशानात् ज्ञानमविच्छेत्” என்று சொல்லப்பட்டவனாகையாலும், நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழியில் “நுண்ணுணர்வின் நீலார்கண்டத்தம் மான்” என்று ஞானச்சிறப்பைக்காட்டி அருளிச்செய்திருக்கையாலும் அவனுக்கும் ஜ்ஞாநவிகாஸனத்தில் ப்ரஸத்தி உண்டு. இந்த பத்ததியில் இந்திரன் நினைவுக்குவர ப்ரஸத்தியே கிடையாது. மேலும் இங்கே சிவனை முன்னே சொல்லி, அவனிலும் மேம்பட்ட பிரமனை அதற்கடுத்தபடியாகச் சொல்லி, இவ்விருவர்களிலும் தண்ணியான இந்திரனை அதன்பிறகு சொல்ல ஒளசித்யமுமில்லை. ஆகவே, “ஸஹஸ்ரஜீர்ஷாபுருஷ: ஸஹஸ்ராக்ஷ:” என்று புருஷஸூக்தத்திலும், “தோள்களாயிரத்தாய் முடிகளாயிரத்தாய் துணைமலர்க் கண்களாயிரத்தாய்” என்று திருவாய்மொழியிலும் ஆயிரம் திருக்கண்களையுடையவனாகச் சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீமந் நாராயணனே இங்குப் பொருளாகத்தகும். ஆசார்யனுடைய கடாக்ஷத்தாலே உண்டாகும்பேறு திரிமூர்த்திகளின் கடாக்ஷத்தாலுமுண்டாகாது என்று சொல்லுவதே இங்கு வக்தாவுக்கு உத்தேச்யமானது; இதுதான் ரஸவத்தரம்—என்பதை வெகு விரிவாக எழுதி வெளியிட்டேன். இதை அந்த கோபாலாசார்ய ஸ்வாமி கடாக்ஷித்து ப்ராமாணிகராகையாலே உள்ளமுருகி “இப்படி உண்மையான அர்த்தம் ப்ரதிவாதிபயங்கர குலதிலகருக்கன்றி வேறு யாருக்கு ஸ்பரிக்கும்?” என்று சொல்லி வைகுண்ட ஏகாதசியன்று ஸ்ரீரங்கம் ஆயிரக்கால் மண்டபத்தருகில் ஆயிரம் பேரெதிரில் அடியேனைத் தழுவிக்கொண்டு ஆனந்தபாஷ்பம் பெருக்கினாரென்பதை அடியேன் நாள்தோறும் நினைப்பவன். ‘தேசிக பக்தர்களான வித்வான்கள் பல பேர்களிருந்தும் ஒருவரும் இதைக் கண்டு பிடித்துத் தெரிவிக்க வில்லையே’ என்றும் வருந்தினார். அந்த ஸ்வாமி ஒரு புரட்டாசி மாதத்தில் வெளிவந்த ஆசார்ய ஜயந்திமலரென்னும் ந்ருஸிம்ஹப்ரியா பத்ரிகையில் “தேசிக காவியங்களின் ஸர்வஞ்ஞதவம்” என்றொரு வியாஸம் வெளியிட்டார். அதில், ஹம்ஸ ஸந்தேச காவ்யத்திலிருந்து (1—49) “नित्यावासं वृषभमचलं सुन्दराख्यस्य विष्णो:.....प्राथो दिव्यं पशुपति-व्यासश्चैश्वर्यं विमर्शि” என்கிற ச்லோகத்தையுதாஹரித்து இதற்குத் தாத்பர்ய மெழுதினார். திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் பெருகும் நூபுரக்கையானது அழகருடைய திருவடிச்சிலம்புகளிலிருந்து வருகின்ற கங்கையேயானாலும் பகவானுன் பசுபதியினுடைய சிரஸ்ஸப்ர்சமாகிற சுத்தியேற்றம் இதற்கில்லையென்று தேசிகன் நூபுரக்கையினுடைய கிஹீந்தையைப் பேசுகிறார் என்று இவ்விதமான அர்த்தந்தான் (ப்ராசீந) ஸ்ரீபரகால ஸ்வாமியினுடைய ரஸாஸ்வாதிரியென்கிற வியாக்கியானத் திருமுள்ளதாகவும் எழுதினார். தேசிகனுடைய ஸூக்திக்கு இதுதான் யதாவஸ

திகமான அர்த்தமென்று இந்த ஸ்வாமி அபிப்பிராயப்பட்டதுமாதிரியே மன்றிக்கே ஸ்ரீமதஹோபில மடாதிபதி ஸ்வாமிகளும் மடத்து வித்வான்களும் இதையே பரமார்த்தமாக நினைத்து தங்கள் பதரிகையில் இதை ஆதரித்து அச்சிட்டு உகைம் பரவ வெளியிட்டு விட்டார்கள். இதை அடியேன் விமர்சிக்க எழுந்து ஆர அமர விமர்சித்து எழுதினதாவது:—

*நித்யவாஸமென்று தொடங்கியுள்ள ஹம்ஸ ஸந்தேச ச்லோகத்தினால் தூது விடப்படுகிற ஹம்ஸத்தை நோக்கித் திருமாலிருஞ் சோலையழகரை வழியிடையில் ஸேவிக்குமாறு கூறப்படுகிறது. அங்குப் பெருகுகிற சிலம்பாறென்கிற நூபுர கங்கையானது ஒன்றான கங்கையிற் காட்டிலும் புனிதமானதென்று கொண்டாடப்படுகிறது. கங்கைக்கு பசுபதி ஜடாஸ்பர்சமாகிற ஒரு குறையுண்டு; நூபுர கங்கைக்கு அக்குறைதானும் கிடையாதென்று புகழ்ச்சியே இங்குள்ளது. ச்லோகத்திலிருந்து இப்பொருள் ச்ரமப்பட்டு அறியக்கூடியதன்று; அநாயாஸமாக அறியக்கூடக் கும் பொருள் இதுவே. 'இந்த நூபுர கங்கையானது எம்பெருமானுடைய திருவடியினின்று பெருகுகின்ற கங்கையேயாயினும் பரமசிவனுடைய சிரஸ்ஸம்பந்தம், பெருதபடியினாலே சுத்தியோகம் சூர்யமாகப்பெற்றது' என்று ஒரு பெரிய குறையையேற்றி தேசிகன் இந்த ச்லோகம் பணித்திருப்பதாக எழுதுவது ஸங்கதமாகாது. எம்பெருமானுடைய ஸ்ரீபாததீர்த்தமான கங்கைக்கு பசுபதியின் சிரஸ்ஸம்பந்தத்தினால் சுத்தி ஏற்பட்டதாகவும் அது கங்கைக்கு ஓர் ஏற்றமாகவும் காட்டி அப்படிப்பட்ட ஏற்றம் நூபுர கங்கைக்கு இல்லையென்று இங்கே குறைகூறப்படுகிறதாகப் பொருள் விவரிப்பது ஸ்ரீவைஷ்ணவ ப்ருந்தத்தில் ஒருவராலும் ஏற்கத்தக்கதாகாது. தேசிக திவ்யஸூக்திக்கு இது நேர் விபரீதமுமாகும். தேசிகனுடைய தேஹஸீச ஸ்துதியில் 12, 13 ஆம் ச்லோகங்களை யதுஸந்தித்தால் இப்பொருள் அஸங்கதமென்று எளிதாக அறுதியிடலாகும். * சக்ருவீர்தா தவ பதே ச்ருவநகரே பாதோதகே ச சிரசா யதா தா சிவதவம் * என்றும், * பாதசரோஜதலே மந்தாகினி விஹிதா மகரநதாரா ... புஷ்யா வஸுவ புஷாஸனமௌமாலா * என்றும் அந்த க்ரந்தத்திலுள்ளதன்றோ. வரதராஜபஞ்சாசத்திலும் * விமலேன யசு பாதோதகேன விபூதேன சிவா மவந்தி * என்று சமத்காரமாகவும் அருளிச்செய்தார். இவற்றுக்கெல்லாம் சிகரமாக ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தில் * கசு பாதோதகேன - ச சிவ: ச்விசிரோபூதேன * என்றவிடத்தில் அபார்த்த நிரஸை பூர்வகமாகவும் யதார்த்தமான பொருள் நிலைநாட்டப்பட்டிருக்கிறது. அங்கு முடிவான ஸ்ரீஸூக்தி 'அத எவ * ஹசு காஸஸேஷஸிவத்வமுபாஸதா * இயத்ராபி ஹசு குடிமதவமுபாஸதேதி வோத்யம்' என்றுள்ளது. ஸ்ரீபரகால ஸ்வாமியின் ரஸாஸ்வாதிகியில் வேறுவிதமாகப் பொருள் செய்யப்பட்டிருப்பதாக எழுதினதும் தவறு. கங்கையிற் காட்டிலும் நூபுர கங்கைக்கு மிகுந்த ஏற்றமுண்டென்பதையே அந்த வ்யாக்யாதாவும் விரிவாக எழுதியிருக்கிறார்—என்று அடியேன் விபுலநிருபணம்செய்து எழுதி வெளியிட்ட பின்பு கோபாலாசார்ய ஸ்வாமி பரமானந்தத்துடன் உத்தரபதரிகையெழுதிக்கொண்டார் (அதாவது)—“ஸ்வாமிநிஷ்டைய நிரதிசயப்ரேமா விஷ்காரங்களால் அளவுகடந்த ஆனந்தமடைகிறேன். ஹம்ஸ ஸந்தேச ச்லோகத்தைப் பற்றி அனேக வருஷங்களுக்குமுந்தி ஸேவித்திருந்த ஞாபகங்களைமட்டும் கொண்டு க்ரந்தத்தை இப்போது பார்க்காமல் எழுதியதில் தவறுதல் நேரிந்தது. அதற்குக் கைமையை அடியேன் ப்ரார்த்திக்கவேண்டியதே” என்று (8-11-52ல்) எழுதிக்கொண்டார். இவ்விஷயம் அம்ருதலஹரி 111ஆம், ஸ்ரீராமாதுஜன் 47ஆம் விசதமாகக் காணக்கூடியது.

அதிகரணஸாராவளியில் ஒரு விஷயம்: இதைச் சிறுவிஷயமென்றும் நினைக்கலாம், மிகப்பெரிய விஷயமென்றும் நினைக்கலாம். இஃ, இஃ என்றித இரண்டு

ஒருவான் அகநாடகங்களைப்பற்றினதானையாலே சிறிதென்று நினைக்கலாம். இதை ஆராய்ந்தது பெரிய காரியமானையாலே மிகப்பெரிதென்று நினைக்கலாம். இவ் விஷயத்தில் அடியேனுடைய (ஸ்ரீராமாதுஜன்—45ல்) “ந்ருஸிம்ஹப்ரியா ஸமீகதா” என்கிற நீண்டதோர் வியாஸத்தின் ஒருபகுதி வருமாறு:—

“இந்த ப்ரஸங்கத்தில் யாத்ருச்சிகமாக இவர்களுக்கு ஒரு நிதி கிடைக்கிறது: அதை இவர்கள் பெற்று மகிழ்வது நலம். பல வருஷங்களுக்கு முன்பு (அதாவது) மஹர்ஷி வாஸுதேவாசார்ய ஸ்வாமி வேதாந்ததீபிகைக்கு ஆசிரியராயிருந்த காலத்தில் அதிகரணஸாராவளிக்கு ஒரு மணிப்ரவாள வியாக்கியான மெழுதித்தா வேணுமென்றும், அதைத்தாம் வேதாந்ததீபிகையில் வெளியிட்டு ஆனந்திக்கப் பெறவேணுமென்றும் அடியேனுக்குத் தெரிவித்திருந்தார். அப்படியே அடியேன் எழுதியனுப்பிக் கொண்டிருந்தேன். அது வேதாந்ததீபிகையின் சில ஸஞ்சிகை களில் அச்சாகி வந்தது. [பிறகு சிலருடைய மாச்சரியத்தினால் அந்த ப்ரகாசனம் கிறுத்தப்பட்டு நின்றது—என்பது நிற்க.] நாம் அந்த வியாக்கியான மெழுது கையில் *வ்ருத்திக்ரந்தேது ஹைநிப்யுபாசிதயா* (15) என்கிற ச்லோகத்தின் நாலாவது பாதம் *निर्विहस्यचारि कचिदिह घटते ह्येकतापर्ययोः* என்றிருப்பதில் அதுபபத்தி சங்கை தோன்றிற்று. இஹ என்பது மூன்றாவது பாதத்திலேயே யிருக்கிறது; அது மறு படியும் நான்காவது பாதத்தில் இருக்கச் சிறிதும் அவசியமில்லை. அநாவச்யகத்வம் காத்திரமேயன்று; அந்வயிக்கவும்மாட்டாது. इति घटते ह्येकतापर्ययोः என்று பாட யிருந்தால் நன்கு பொருந்துகிறது. இப்படித்தான் பாடமிருந்திருக்கும்; அச்சப் பிழையாக இஹ என்று வீழ்ந்திருக்கும்; ஆனாலும் ஸஹஸா நாம் திருத்திவிடத் தகாது; பெரியார்களைக் கேட்போம்—என்றெண்ணிப் பல பெரியார்களிடம் விஜ்ஞாபித்துக்கொண்டேன். इह என்பதை யடித்து इति யென்றே திருப்புக்குழி ஸ்வாமி திருக்கையால் திருத்தியிருந்த அச்சப்புத்தகத்தையும் திருத்தமாகவே எழுதப்பட்டிருந்த ஓலை ஸ்ரீகோசங்களிரண்டையும் ஸேவிக்க நோர்ந்தது. அப் போது அடியேன்கொண்ட ஆனந்தத்திற்கு அளவில்லை. அதே ஸமயத்தில் திருக் குடந்தையில் ராயம்பேட்டை கிருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமி அதிகரணஸாராவளியை (ஸுந்தராசார்ய?) வியாக்கியானத்தோடு சுத்தப் பதிப்பாக அச்சிடுவதாய் ப்ரகரஞ் செய்து சில பாங்களை யச்சிட்டு மாதிரிக்காப்பியாக ப்ரகாசனம் செய்திருந்தார். அதில் இந்த *வ்ருத்திக்ரந்தேது ச்லோகமும் அடங்கியிருந்தது. அதிலும் (இஹ கடதே) என்கிற அபத்த பாடமே யிருந்தது. அப்போது அந்த R. V. K. ஸ்வாமி எம்மோடு ஸௌஹார்த்தத்தை விட்டு மாறுபட்டிருந்த ஸமயமாதலால் அவருடைய தவறுகளை எடுத்துக்காட்டிப் பல ப்ரகரங்களை நாம் செய்த அடைவிலே (இஹ கடதே) என்னு மின்றத்தவறையும் எடுத்துக்காட்டி இது தவறுதானென்பதை விரிவாக நிரூபித்தும் எழுதிப் பத்திரிகையில் வெளியிட்டோம். அதைக் கடாக்ஷித்த அந்த மஹாமஹோ பாத்யாயர் உண்மையில் மஹாவிவேகியாகையால் உள்ளம்பூரித்து ‘இப்படிப்பட்ட மஹோபகாரம் வேறு யாரால் செய்யமுடியும்? தேசிகனைத் தாங்குகிற வித்வான் கள் நாங்களே என்று வீணாகக் கொக்கரிக்கின்ற வித்வான்களில் ஒருவர்கூட இந்த ஸூக்ஷ்மமான தவறை எடுத்துக்காட்ட சக்தரல்லர்’.....இத்யாதியாக விரிவாயெழுதி நீண்ட ஸ்ரீமுகமதுக்ரவித்து, இடையில் ஏறிட்டுக்கொண்டிருந்த மாத்ஸர்யத்தை அறவே விட்டுப் பழைய ஸௌஹார்த்தத்தை முன்னிலும் அதிசயித மாக்கிக்கொண்டார். இது ஐகத்விக்கயாதமான விஷயம். அதன் பிறகு நாம் ஸ்ரீதேசிகர்ந்தமாலை யச்சிட்டபோது (இதி கடதே) என்கிற ஸாதுபாடத்தையே வெளியிட்டோம். அந்த ஸமயத்தில் ஸ்ரீமதஹோபில மடத்தின் மூலமாக அதிகரண ஸாராவளி இரண்டு வியாக்யானங்களோடுகூட வெகு அழகாகப் பதிப்பிக்கப்பட்டு வந்தது. தம்முத்ரண நிர்வாஹகர்களுக்கும் அந்த R. V. கிருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வா மியே இந்த ஸாதுபாடத்தைத் தெரிவித்து அதிலும் இப்பாடமே வெளிவரும்படி

செய்திருக்கிறார் 1939 ஆம் வருஷத்தில். இவ்வளவு நடந்திருந்தும் இப்போது நூலில் ஹப்ரியையானது ஸாமரஸ்யாவாகாஹந வியாஸத்தின் தொடக்கத்திலேயே 'कविर्द्विचरते' என்று பழைய அபத்த பாடத்தையே ப்ரசரம் செய்திருக்கிறது. ஜாக்ருகர் களாயிருந்து நிர்வஹிக்கக்கூடிய திறமைபெற்ற மஹாபண்டிதர்களைக் கொண்டு நூலில் ஹப்ரியையை அநவத்யகந்தமாக வெளியிடுவித்து வரவேண்டுமென்று நாம் அடிக்கடி செய்து வருகிற ஸமுத்தேபாதனம் நிஷ்ப்பலமாகிறதே யென்கிற நிர்வேதத்தை நாம் வெளியிடாமலிருக்க முடியுமா? இவர்களுடைய ஆர்ஜனம் இவ்வொரு விஷயத்திலாவது வெளிவருமா? 'இவன் சொல்லி நாம் திருத்திக்கொள்வதா? என்கிற ஆக்ரஹமே கொண்டு இனி இவர்கள் இதிலும் வாதாடப் போகிறார்கள்; மடத்துப்பதிப்பிலும் (இதி கடதே) என்கிற பாடமே தைவாதீனமாய் ஏறியிருப்பதால் அப்பாடத்தைப் பழிக்கத் துணியார்கள். (இஹ கடதே) என்கிற பாடமும் நன்றுதானென்று வாதிக்க எழுவர்கள். 'இஹ கடதே' என்கிற பாடம் ஒரு படியாலும் பொருந்தாது. கீழே *நிர்வாஹஸ்தூபசாரத் த்வகித்* என்று தனி வாக்யமாக முடிந்திட்டது. அதன்மேல் (இதி) என்றது ஆகவே என்றபடி. இதுதான் இங்கு அவசியமிருக்கவேண்டிய பதம். இஹ என்றால் அசுடுதட்டியே தீரும். வியாக்கியானங்களும் இங்குக் கை விளக்கேற்றிக் காட்டுகின்றன. இப்படியாக, சிறியனவும் பெரியனவுமாக ஸ்ரீதேசிகஸூக்தி மருமங்கள் பலவற்றை நம்மிடமறிய நிற்கின்ற இவர்கள் மீண்டு மீண்டும் நம்மோடு எதிரம்பு கோக்க வருவதும் க்ஷாமண பத்ரிகை யெழுதிக்கொண்டு ஓய்வதுமாக இவையும் ப்ரவாஹதோ நித்ய மாம்படி பகவத் ஸங்கல்பம் காணு நின்றோம். இந்தப் பாடஸ்காலித்ய விஷயம் ஒரு சிறு அக்ஷரத்தைப் பற்றியதேயானாலும் இதன் அருமையை யுணர்ந்த R. V. K. ஸ்வாமி மஹாநிதி பெற்றதாகவே நினைத்து மகிழ்ந்தார்."

ஆக இவ்வளவும் அடியேன் 5, 6 வருஷங்களுக்குமுன் எழுதிய வியாஸம். இதற்குமேல் ஸ்ரீகோபாலாசார்யஸ்வாமி "இதை அச்சப் பிழையென்று விட்டு விடவும்" என்று லுருவாக எழுதி முடித்துக்கொண்டார். எல்லாப் பண்டிதர்களும் இப்படி ப்ராமாணிக பத்ததியை அவலம்பிக்க முடியாதன்றோ. இதைப் பற்றி அஹோபில மடத்துப் பத்ரிகையில் [ஆசார்ய ஜயந்திமலரில்] நாரணமங்கலம் சிரோமணி யென்பாரொருவர் பெயரையிட்டு "இஹ பாடம் இதி பாடம் இரண்டு முண்டு. அவரவர்களுக்கு எதில் ருசியோ அதை பரிக்ரஹித்துக் கொள்ளலாம்." என்று வெளியிடப்பட்டது. அதன்மேல் அடியேன் எழுதியுள்ளதாவது—இங்கு இவ்விஷயத்தில் எழுதவேண்டியவர் ஸ்ரீமத் ஏ. வி. கோபாலாசார்ய ஸ்வாமியே தவிர சூயசுப்படும் சில வ்யக்திகளுக்கு இங்கு என்ன ப்ரவேசம்? தேசிக த்வ்ய ஸூக்திகளை இவர்கள் பரம்பரயாவன்றிக்கே இடையிலே இழுத்துப்போட்டுக் கொண்டு கற்கத் தொடங்கினபடியாலே தப்புப்பாடங்களே இவர்களுக்கு மலிந்திருக்கின்றன." இத்யாதி.

இப்படிப்பட்ட விஷயங்கள் அடியேனுடைய இளமை தொடங்கி இன்றளவும் ஆயிரக்கணக்கில் வெளிவந்திருக்கின்றன. அவை அனேக பத்ரிகைகளில் செறிக்கிடப்பதால் எல்லாவற்றையும் ஒன்றுசேர்த்து வெளியிடவேண்டிய காரியம் மிகப்பெரிதாயிருக்கின்றது. இது நிற்க.

ஸ்ரீகோபாலாசார்ய ஸ்வாமியைப்போன்ற வித்யாபரிசுரந்தர் மிகவும் துர்லபர். தமிழிலும் ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் ஆங்கிலத்திலும் இந்த ஸ்வாமி எழுதி வெளியிட்டிருப்பவை அபரிமிதம். இப்போது இந்நூல் ஸ்வாமியின் திருநகைத்ரம் என்பதற்கு வெகு தூரம் மேற்பட்டிருக்கிறது. இந்த திருநகைத்திரத்திலும் சோர்வு சோம்பலின்றி இரவுப்பகலும் எழுதி வருகின்றாரென்பது மிகவும் அதிசயிக்கத் தக்கதேயாம். சென்றவாண்டில் நேதிரிசெதனை செய்துகொண்டு மிகுந்த உதனாஹத்துடன் காரியங்களைச் செய்து வருகிறார். இவர்க்குப் பல்வாண்டு பாடுவதே கமது கடமை.

புதுடில்லில் நம்மாட்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பலர் உத்யோகார்த்தமாகத்
சென்று வாழ்கிறார்கள். அவர்களில் அனேகர் சிறந்த ஆஸ்திகர்களாகவே

ஸ்ரீமதுபயவே S. R. S. ராகவன் ஸ்வாமி
(புதுடில்லி)

விளங்குகின்றார்கள். அவ்
விடத்தில் 'ஸ்ரீவைஷ்
ணவ மஹாஸபா' என்
னும் பெயரால் ஒரு ஸபை
யை நெடுநாளைக்கு முன்
எனமே பலபெரியார்சுடி
ஸ்தாபித்திருக்கிறார்கள்.
அந்த ஸபையின் மூலமாக
வும்வேறு ஸமூகங்களின்
மூலமாகவும் தென்னாட்டி
லிருந்து பண்டிதர்களை
ஸமயவிசேஷங்களில் வர
வழைத்துப் ப்ரவசனங்
களைச் செய்கிறார்கள்.
அடியேன் ஹரித்வாரம்
ஹ்ருஷீகேசம் போகிற
போதெல்லாம் டில்லி வழி
யாகவே போவது வழக்க
மாதலால் அப்படி போகிற
ஸமயங்களில் ஒருநாள்
மட்டும் தங்கி ஒரு மூலையில்
சிலருடைய கோரிக்கை
யின்மேல் எதையோ
சொல்லிவிட்டுப் போய்
விடுவேன். பன்னிரண்டு
வருஷங்களுக்குமுன் அவ்
விடத்து ஸ்ரீவைஷ்ணவ
மஹாஸபையார் யாவரும்
சேர்ந்து ஒரு பத்ரிகை
யனுப்பினார்கள்; "டில்லி
மாநகரையும் சென்னைமா
நகராகவே கொண்டு அபி
மானிக்க வேணும்; யாத்
ராய்யாஜத்தாலே யெழுந்
தருளாமல் எங்களுக்
கென்றே இதம்பரமாக
எழுந்தருளிச் சிலநாள்கள்
இவ்விடத்தில்தங்கியிருந்து
ப்ரவசனங்கள் செய்ய

வேணும்" என்றெழுதியிருந்தார்கள். இதே (பக்கம் 190ல்) ஸேவை ஸாதிக்கின்ற
(கோயம்புத்தூர்) ஸ்ரீசைலசக்ரவர்த்யாசாரய ஸ்வாமியின் திருக்குமாரரொருவர்
டில்லியில் உயர்ந்த உத்யோகஸ்தராயிருப்பதால் அவரும் அந்த ஸபையின் அங்கத்
தினராகி அடிக்கடி கிர்ப்பந்தமாகத் தெரிவித்து வந்தார். அதன்மேல், ஸ்தாபார்த்த
மாகவன்றிக்கே இதம்பரமாகவே டில்லிக்கு விடைகொண்டு சிலநாட்கள் தங்கி
யிருந்து ப்ரவசனங்கள் செய்யப் ப்ராப்தமாயிற்று. நமது ஸ்ரீஉவே எஸ். வாதா

சார்ய ஸ்வாமி அப்போது அவ்விடத்தில் எழுந்தருளியிருந்தார். வெகுகாலத்து

ஸ்ரீஉவே. டாக்டர் K. S. க்ருஷ்ணன், F.R.S.
(புதுடில்லி)

நண்பரான ஸ்ரீமத்
வி. வி. ராஜன் (Post
Master General) என்
பவரும் அங்கேயிருந்
தார். மற்றும் பல
மஹாநீயர்களும் விசே
ஷமான ஆதரவுகாட்
டிக் கூடியிருந்து
குளிர்ந்திருந்தார்கள்.
இவர்களுள், முன்பக்
கத்திலேஸைவஸாதிக்
கின்ற ஸ்ரீமத். S.R.S.
ராகவன் என்னும்
மஹாநீயரோடுப் ப்ரப்த
மமான் உறவு அங்
குரதசையிலேயே
அளவு கடந்ததாக
வுண்டாயிற்று. அவ்
விடத்தில் மஹோந்
நத பதவியில் அமர்ந்
திருக்கின்ற ஸ்ரீமத்
K. S. க்ருஷ்ணன்
ஸ்வாமியின் ப்ரேம
மும் அப்ரமேயமாகத்
தோன்றிற்று. ஸ்ரீ
உவே. C. S. பார்த்த
ஸாரதி ஐயங்கார்,
B.A., B.L., என்ற
மஹானும் அவ்விடத்
தில் உயர்ந்த ஸ்தா
னத்தை யலங்கரித்து
விளங்குகின்றார்.
இந்த ஸ்வாமியின்
அபிமானமும் அதிச
யித்தது. இத்தகைய
பெரியார்களின் பெரு
மைகளையும், இவர்
கள் அடியேனிடத்
துள்ள விகாற்ற அன்
பினும் அடியேன்க்
ருச் செய்தவைத்த
தெய்ப்புக்களும் காடு

கதரலும் நன்கறிந்தவையேயாயினும் க்ருதஜ்ஞதைக்காக அடியேன் தெரிதவதை
தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டவனல்லவோ? அவற்றுக்கு அவகாசம்
க்ரமேணமேற்பகுதியில் ப்ராப்தமாகும்.

ஸ்ரீமத் க்ருஷ்ணனாரவர்கள் தானேயெழுதிய நகரிகையில் முன்னுப்பகுதி முற்றிற்று.